Incredibila aventură a cuviosului Achim

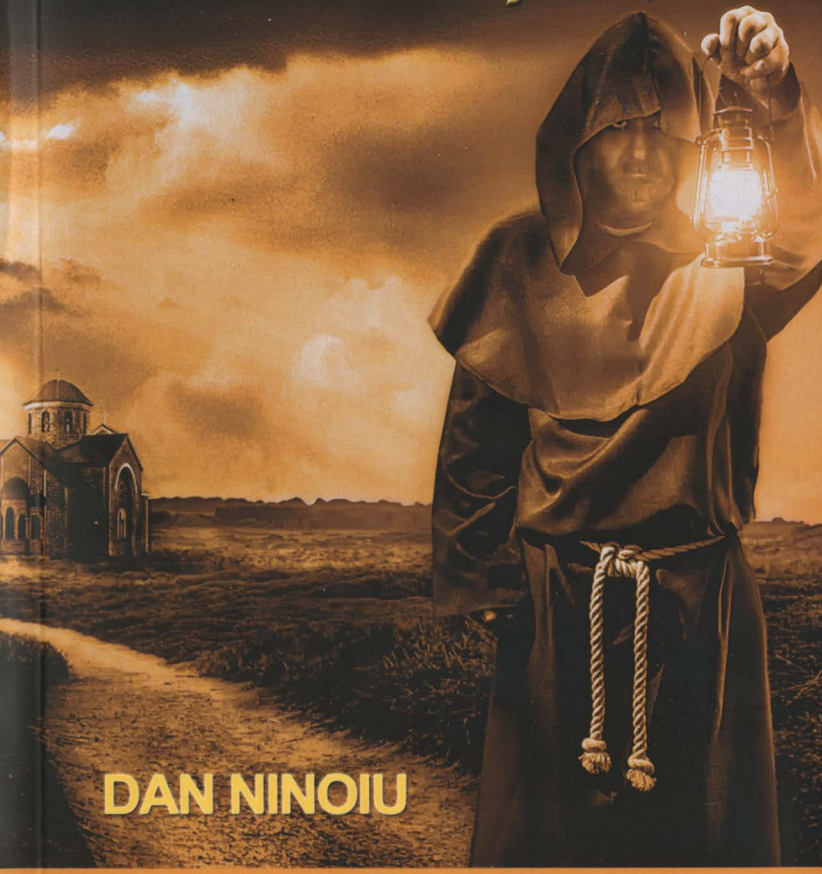

DAN NINOIU

Colecția Science-Fiction # 14

Editura PAVCON

Incredibila aventură a cuviosului Achim

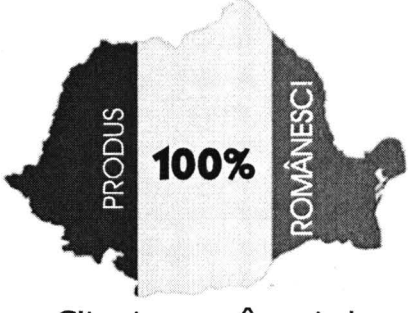

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # **FANTASY** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

14

Dan Ninoiu
INCREDIBILA AVENTURĂ A CUVIOSULUI ACHIM

© 2016, Editura PAVCON
© 2016, Dan Ninoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NINOIU, DANIEL-TUDOR
Incredibila aventură a cuviosului Achim / Dan Ninoiu. - Bucureşti : Pavcon, 2016
ISBN 978-606-94222-8-1

821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parţial sau integral, fără acordul scris al deţinătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-94222-8-1

DAN NINOIU

INCREDIBILA AVENTURĂ A CUVIOSULUI ACHIM

Editura **PAVCON**
București, România, 2016

PREFAȚĂ

Religious-Fiction

Pasiunea pentru istoria poporului și a țarinei tale, iubirea de cuvântul scris și *hobby*-ul numit *science-fiction*, nasc în suflet, atunci când ajung să se întâlnească toate trei, într-un melanj echilibrat, o tainică și de neoprit chemare interioară. Ea pornește să ardă cu forță, aidoma unui foc nicicând și de nimic ostoit, care te îndeamnă la un moment dat să pui mâna pe creion și să așterni pe hârtie, cu o nerăbdare și un freamăt pe care numai creatorii le știu și le trăiesc, ceea ce simți că trebuie să afle toți semenii tăi întru rațiune. Prin acest adevărat proces inițiatic de creație a trecut și autorul cărții pe care o ții acum în mâinile tale, bunule cititor, și de care sperăm să te bucuri cu toată ființa ta.

Înzestrat cu un deosebit talent nativ de povestitor, meșterind cu o măiestrie aparte cuvintele și jucându-se cu arhaismele aidoma unui scrib din străvechime, trăitor parcă în lumea mănăstirilor românești de demult, avocatul-scriitor Daniel Tudor Ninoiu ne conduce pe filonul unui tip de creație fantastică foarte puțin întâlnită în literatura română de gen, de care, cu siguranță, te vei îndrăgosti de la

primele pagini. Cu multă trudă și mari investiții de timp și bani, în urma unor pelerinaje și vizite îndelungi la așezămintele monahale despre care face vorbire, depunând o muncă de documentare de o tenacitate și o precizie care îi fac cinste, așa cum îi stă bine unui adevărat pasionat de istorie, Dan Ninoiu a dat naștere magistral minunatelor sale nuvele și povestiri, încadrabile într-o nișă aparte, rară, denumită de specialiști *"religious-fiction"*. Ancorând încă din titluri operele sale în acest gen literar aparte, autorul ne ia de mână și ne conduce, pagină după pagină, în cele trei cărți ale sale apărute în *Colecția Science-Fiction* a Editurii Pavcon – ***"Erezia egumenului Glicherie"***, ***"Despre incredibila aventură a cuviosului Achim"*** și ***"Manuscrisul episcopului Petronius"*** –, către un trecut în care tainele lumii și ale Universului le sunt dezvăluite doar unor aleși știutori de carte, iluminați ai cunoașterii și împliniți în duh. Și cum aceștia viețuiau cu precădere în mănăstiri și așezăminte monahale, ne delectăm intelectual cu eroii noștri, egumenul Glicherie, cuviosul Achim și episcopul Petronius, într-un decor pictat magistral din cuvinte, în limbaj bisericesc, de preainspiratul Dan Ninoiu.

În volumul de față vei plonja – la propriu, pot spune, dacă îți vei deschide aripile minții și ale sufletului! – în două universuri cu adevărat fantastice: în străvechea lume a schitului Pahomie, situată la poalele muntelui Buila, în Parcul Național Buila-Vânturarița, în cunoscuta localitate Băile Olănești din județul Vâlcea, iar de acolo, coborând aproape perpendicular spre Dunăre, vei cunoaște universul copilăriei autorului, comuna Robănești din județul

Dolj, situată la o aruncătură de băț – numai vreo 15 kilometri – de străvechea Cetate a Băniei, municipiul Craiova. Vei descoperi, în atenta zugrăvire făcută de Dan Ninoiu, o fațetă a acestor pământuri foarte puțin vizibilă ochiului profanilor și vei trăi o stare de profundă încântare, având impresia că ești parte vie a lumii aceleia vechi, duhovnicești, unde existența pământească, împărțită între rugăciuni, slujbe și muncile solicitante de zi cu zi ale unei comunități închise, curge întru dumnezeire către o altă viață, cea care strigă după veșnicie.

Dacă ești o ființă profund religioasă, sentimentul pe care îl încerci inițial, citind *religious-fiction*-ul scris de Daniel Ninoiu, este de neîncredere, de scepticism; simțul critic chiar te determină să te întrebi dacă nu cumva autorul se face vinovat de erezie alegând o asemenea abordare a acestor subiecte extrem de delicate, însă, pe măsură ce avansezi în lectură, realizezi că acțiunea te poartă pe tărâmul unor întrebări care de mult, de foarte mult timp persistă și-și caută răspuns în gândirea mirenilor creștini. Iar răspunsurile pe care autorul le oferă ar putea fi privite ca fiind teorii care pot explica multe aspecte ce îi determină pe atei să trăiască viața doar la nivelul incomplet și imperfect al minții și materialului observabil, palpabil. Exercițiul intelectual pe care ni-l propune scriitorul îți va arăta, în cele din urmă, de unde vine eroarea de judecată care îi face pe mulți oameni să trăiască vieți incomplete, doar în trup și minte, lăsându-și sufletele să se stingă încă dinainte de a muri fizic.

Ce-i drept, în final rămâi cu aceeași concluzie la care au ajuns toți marii filosofi, scriitori, artiști și oameni de știință

ai omenirii, cei care au modelat forma lumii așa cum o știm noi azi: că pe orice cale ai apuca-o, în cele din urmă tot ajungi să-L cunoști Dumnezeu, ajungi la revelatoarea descoperire, intimă, personală, a divinului din sufletul tău, implantat acolo încă de dinainte de a te naște.

"Despre incredibila aventură a cuviosului Achim", cea dintâi povestire din volum, dezbate una dintre cele mai dureroase dileme ale omului modern: el e cel care trăiește în timp sau timpul e cel care se scurge prin el? Antrenându-te într-o acțiune bine strunită din condei, Dan Ninoiu te va arunca dintr-o dată într-un vârtej intelectual din care vei extrage o ipoteză de-a dreptul revelatoare... pe care te las să o descoperi singur, spre a nu-ți răpi din plăcerea cititului acestei frumoase povestiri. Savureaz-o, însă, pe îndelete, gustă fiecare figură de stil, fiecare metaforă și arhaism întâlnite, căci astfel de pietre prețioase sunt rare în literatura românească, mai ales printre autorii contemporani.

Cea de-a doua povestire, *"Învățătoarea"*, pornește molcom pe cărarea autobiografică și chiar te face să te întrebi, cale de câteva pagini bune, oare ce caută o istorie personală într-un volum dintr-o colecție *science-fiction*? Și chiar când nedumerirea aceasta ajunge să te apese, te trezești brusc aruncat în povestea din spatele poveștii, într-un vortex de întâmplări stranii, condus cu atâta măiestrie stilistică înspre o finalitate pe care, deși ți se pare că o intuiești, îți vine foarte greu să crezi că poate fi chiar așa!

Ceea ce frapează este că însuși autorul pare a fi unul dintre eroii acestei povești fantastice și modul evaziv în care se descrie pe sine și persoane din familia sa, adâncește

misterul: a trăit sau nu Dan Ninoiu această stranie întâmplare? Dacă îl întâlnești, insistă să-ți răspundă; deși s-ar putea să nu ne dezvăluie niciodată adevărul, e de datoria noastră să elucidăm această taină, pentru a nu trăi permanent cu sâcâitoarea întrebare: *"Dar dacă chiar i s-a întâmplat așa ceva?"*

Cea din urmă poveste este autobiografie pură, aducând, de această dată, o veridicitate asumată. ***"Strigoiul"*** despre care vorbește chiar a existat. Chiar bunicul autorului a fost cel care a îngrozit familia și comunitatea viețuitoare în Robănești acelor ani.

Având în vedere că acțiunea are loc în perioada de fragedă pruncie a lui Daniel, povestirea izbutește să ne înduioșeze și să ne conducă, preț de câteva pagini, ca pe niște vizitatori binevenițI, în universul tradițional specific minunatei și efervescentei Oltenii de la sat. Mitul strigoiului – al omului înviat din morți, care se întoarce să își bântuie familia și casa pe care a părăsit-o – este întâlnit mai des în satele de pe malurile Dunării și probabil că Bram Stoker din poveștile pornite de pe aceste meleaguri s-a inspirat când a descris metoda atât de des întâlnită în cărțile cu vampiri, de a elimina definitiv un mort nemort: țărușul de lemn, sfințit de preot, înfipt în inima cadavrului buclucaș.

Ceea ce frapează cu adevărat la această povestire este sinceritatea autorului, autenticitatea istoriei în sine, detaliile cu care ne apropie de trăirile sale din copilărie, reușind, pe final, să ne inducă fiorii de groază pe care el însuși i-a resimțit, la o vârstă la care toate acele tainice întâmplări păreau desprinse dintr-o cu totul altă realitate.

Nu e ușor deloc să porți cu tine, peste ani, o astfel de poveste stranie și e un adevărat act de curaj să o așterni pe hârtie, să ți-o asumi și să o dăruiești mai apoi cititorilor, transformând-o într-o mărturie cât se poate de veridică a fenomenului strigoilor, oferind, în plus, prin vorbele unui personaj cu autoritate profesională, inclusiv o explicație plauzibilă a acestuia.

În concluzie, volumul pe care îl ții acum în mâinile tale îți oferă o dublă bucurie: îl vei savura, pur și simplu, ca cititor de literatură, fiindcă măiestria stilistică se ridică la un nivel deosebit și, în același timp, vei gusta din plin și din ideile, teoriile și ipotezele specifice genului science-fiction. Bucură-te de acest volum minunat și împărtășește și altora impresiile tale, vorbește despre el, despre autor și despre Colecție cu toți pasionații de visare și frumos pe care îi cunoști; într-o societate ca a noastră, în care se citește mai mult literatură străină (dacă se citește și aceea!), să încurajezi și să sprijini autorii români devine un gest firesc de patriotism, de iubire de țară, de iubire de semeni întru neam, limbă și simțire.

Tocmai de aceea este o reală plăcere, pentru toți membrii echipei editurii Pavcon, să vă poată oferi operele talentatului scriitor Daniel Tudor Ninoiu, în cadrul *Colecției Science-Fiction*, care sperăm să devină o parte distinctă a bibliotecii tale. Îți mulțumesc, în numele tuturor celor implicați în realizarea acestei cărți, că ne ești aproape și ne apreciezi munca. Lectură plăcută!

Constantin D. Pavel
Editor

Despre incredibila aventură a cuviosului Achim

Doar ce trecuse miazăziua, iar amiaza a mare prinse a se lăsa atât peste schitul Pahomie, cât și peste satele din împrejurimile acestuia. Soarele, ajutat de un vânticel călduț, își plimba jucăuș razele printre brazii înalți ca niște vechi străjeri, ce își luaseră sub destoinica lor oblăduire sfântul lăcaș de închinăciune. Era o liniște profundă, absolută, ce își lăsa degetele ca de catifea peste culmile din preajmă, peste văioagele nu foarte îndepărtate de schit și peste întreaga forfotă a zilei de până atunci. Întreaga natură se retrăsese într-o stare de amorțeală plăcută, parcă așteptând ca un lucru nemaiîntâlnit să se întâmple dintr-odată. Explozia de verdeață a naturii fusese amânată de ploile căzute în ultimele zile, asta deși florile cireșilor de pe lângă schit începuseră să se scuture. E drept însă, primăvara abia ce se instalase peste ținuturile dealurilor subcarpatice, delimitate de culmile muntoase din preajmă. Abia de acum începea să se trezească viața ascunsă prin prămracurile munților ori ale pădurilor pline de irodiece, dezlănțuindu-și privirilor o parte din forța sa colosală,

pornind zarvă mare printre insectele truditoare din iarba de un verde crud, îmbătător, ori animând păsările ce pluteau pe fundalul albastrului adânc al cerului, cu aripile larg deschise, bucurându-se de aerul cald. Era neîndoios că vremea rece trecuse, și odată cu ea devenise istorie și lâncezeala plăcută de lângă gura sobei. Dăduse demult colțul ierbii și sporiseră sârguințele de peste zi ale mirenilor mai delnici, ale monahilor orânduiți ce trudeau desțelenind grădinile schitului, ale moșnenilor de lângă moșiile din apropiere, ori ale tuturor celor ce trebăluiau prin schit ori prin vecinătățuri, prin acele aglomerări de bordeie oploșite la vadul Izvorului Frumos. Iar în acest freamăt al vieții, al verdelui crud, fiecare vietate putea simți în tihnă o profundă prezență a divinității, dătătoare de pace interioară, care le umplea plămânii cu aerul tare, puternic, respirat intens de pământul încă reavăn, de văgăunile munților ori de toate lighioanele din preajma lăcașului Domnului.

Cuviosului Achim, această pace și liniște, numai bună pentru contemplație ori pentru rugăciune către voința divină care, în marea sa bunătate, găsise de cuviință să își pogoare blândețea sfântului duh asupră-le, nu îi era deloc pe plac. Ba încă părintele ar fi putut spune că din contră, această stare de lucruri prinsese să-l frământe și mai tare și să-l pună pe gânduri. Iar toate acestea se întâmplaseră de când ierarhul Ștefan al episcopiei Râmnicului, plecând urechea la sfaturile părintelui Iermolai al Pahomiei, în marea sa înțelepciune și doar după îndelungi chibzuințe, hotărâse să îi hărăzească acestuia un canon de o impor-

tanță copleșitoare întru propășirea duhovnicească a ținutului. Astfel că părintele Achim se pomeni înfrânat din însuflețirea duhovnicească ce-l stăpânea încă de la prima zi petrecută între zidurile remeției, și îndemnat să-și îndrepte întreaga hărnicie către lucrarea încredințată. Fiindcă orice monah știa că nu era puțin lucru să-ți înalți ruga ta umilă către Domnul, în fiece zi, după canoanele rânduite, mai ales când de mic copil fusese deprins în acest fel. Cinstitele fețe bisericești îl învredniciseră cu această trudă, întrucât îl cunoșteau de multă vreme și știau multe despre priceperile și aplecările cuviosului Achim. Acesta deținea încă din copilărie darul rar de a înțelege și citi scrierile cele vechi, atât cele slavone cât și cele grecești, precum și priceperea de a întocmi misive ori zapise în scrisul cel nou. Acest fapt se săvârșise doar mulțămită străduinței preotului din satul său natal, precucernicul părinte Nicodim, cel care făcea și pe învățătorul acelui sat, și taman din această pricină mai-marii duhovnicești hotărâseră să îi deie în grijă un cufăr plin ochi cu zapise din cele vechi, cu omilii scrise grijuliu de pana vreunui scrib ori tipărite în scrierea cea veche, hrisoave bisericești ce zăceau în pivnițele episcopiei de sute de ani și care se cereau cercetate cu osebită grijă și temeinicie.

Părintele Nicodim se legase de satul lor după pacea westfalică, viind de dincolo de munții cei mari, de undeva dinspre ținuturile săsești. Umbla vorba printre săteni că părintele ajunsese la ei fie pornit într-o pribegie inițiatică impusă, precum vechii sacerdoți daci, așa cum s-au mai auzit despre aste întâmplări și prin alte sate, fie

alungat de urgia cetelor de soldați de toate națiile, care dezertaseră și rătăceau încotrova, mai mult prin ținuturile ungurești după pradă. E drept că în ultimii ani brăzdaseră în lung și lat ținuturile sașilor sibieni, care erau oameni avuți, pricinuindu-le acestora mari neplăceri. Sosirea cucernicului părinte picase însă bine pentru toată lumea, întrucât satul lor rămăsese văduvit de prezența unui preot încă de când răspopitul Aronie apucase calea haiduciei și umbla vorba că pierise, pe undeva prin munți, încolțit de cetele de arnăuți ale domniei.

La puțin timp după ce sosise în sat, părintele Nicodim purcese a construi lângă biserică o chilie cu două cămăruțe, care urmau să aibă destinația de școală. Acolo, copiii sătenilor erau chemați să învețe să buchisească din cărțile bisericești, să știe a scrie slovele cele noi pe un perete afumat de la vatra cuhniei, de toate cele ce era nevoie pentru ca țâncii satului să devină vrednici de a ajunge băieți în altar, târcovnici ori măcar clisarhi, iar cei mai vrednici dintre ei urmau să ia calea slujirii Domnului, să meargă la școli mai înalte de unde aveau să îmbrace veștmântul preoțesc. Și cum, dintre toți copilandrii ce trecuseră pragul sălii de învățare a bisericii, Achim se dovedise cel mai ager la minte, prinzând degrabă toate semnele, scrisurile și uimindu-l în acest chip pe părintele Nicodim cu priceperea sa, părintele hotărâse să îl desăvârșească întru ale preoției și îl îndrumase apoi a îmbrăca haina monahală, singura cale prin care-și putea continua învățătura.

Astfel că i-au fost călăuziți cuviosului Achim pașii de învățăcel înspre stăreția Bistriței.

De acolo, viitorul monah Achim avea să îl urmeze pe starețul Pavel, pentru un an, în pelerinajul pe care acesta l-a făcut la muntele Athos, din Elada, ajungând astfel până pe culmile Meteorei, prinzând astfel tot mai multă știință și învățare. După această peregrinare a urmat, în mod firesc, întoarcerea. Așa se face că, după întrunarea din însorita Eladă, cuviosul Achim a fost îndrumat către schitul Pahomie, trimis ca om de încredere al preacucernicului stareț Iermolaie, un apropiat al ieromonahului Ștefan.

Acestea sunt motivele pentru care cuviosul Achim primise poruncă strașnică pentru ca, degrabă și fără de întârziere, să purceadă așadar la cititul zapiselor și hrisoavelor celor vechi, atât a celor aparținătoare mănăstirii Bistriței și lăsate eparhiei spre păstrare de către boierul Barbu Craiovescu, încă de la zidirea ctitoriilor sale, cât și a celor ce se ridicaseră în urma daniilor boierului și care aveau drept referințe aceste locuri de închinăciune. Iar după o temeinică aplecare asupra lor, cel târziu până la Înălțare, părintele Achim avea să tocmească către episcopul Râmnicului, după rânduială, o epistolă spre vrednică înfățișare vel-spătarului Constantin.

Graba ierarhului părea să confirme zvonurile ce pătrunseseră deja în lumea monahală de pe întreg ținutul Râmnicului. Șoaptele umbrelor dezvăluiau că la episcopie sosise, în mare taină, un răvaș trimis de însuși noul vel-spătar. Acesta, în calitate de locțiitor al domnitorului Șerban Cantacuzino peste ținutul Oltului de sus, dorea să afle cât mai multe despre zidirile strămoșului său, banul Craiovescu, cel carele a milostivit cu pământuri ori

cu sate de rumâni mănăstirile cele mai importante ale Olteniei de munte. De asemenea, vel-spătarul Constantin Brâncoveanul voia cu tot dinadinsul să afle și care erau lăcașurile Domnului unde milostirea bunului său nu apucase să se facă simțită.

Direct de la ierarhul Ștefan înțelesese egumenul Pahomiei, atunci când fusese chemat în mare grabă la Râmnic, cum că vel-spătarul ar dori să-și pornească anii de spătărie cinstind memoria și tradiția strămoșului său, voind așadar să-și îndrepte mila sa creștinească înspre lăcașurile de închinăciune spre Domnul. Prindea bine orice danie făcută înspre episcopia Râmnicului, mai ales că timpurile pe care le trăiau creștinii din astă parte de lume erau foarte tulburi, iar prezența turcilor în Belgrad și campania militară a marelui vizir Kara Mustafa spre Stuhlweissenburg erau mai degrabă aducătoare de nori negri asupra Europei. În acest fel, prin daniile vel-spătarului, sperau fețele episcopiei că vor putea da un nou imbold părinților parohi pentru sporirea strădaniilor acestora întru păstrarea enoriașilor lângă biserică și lângă tradițiile acesteia.

Doar că vremurile văleatului unamieșasesuteoptzecișitrei după nașterea domnului Hristos începuseră să fie tot mai grele, iar gologanii erau tot mai puțini. Haraciul cerut de otomani pentru campania militară dusă în contra semințiilor din centrul Evropei crescuse, devenind apăsător pentru talpa țării. Iar cei care aveau de suferit cel mai mult din mărirea pretențiilor turcilor erau cei mici, anume târgoveții, meșteșugarii, rumânii și norodul cel mult care își măsura viața în aspri și parale, nu în țechini. În

ultima lună fuseseră zăriți prin ținut câțiva mazili călări, niște vlăjgani fioroși, simbriași de-ai domniei, care plecaseră ceva mai devreme la strângerea taxelor. Aceștia deja călcaseră prin nahia aparținând episcopiei de Râmnic, lucru la care ierarhul Ștefan strâmbase din nas, nefiindu-i pe plac această osârdie. Mazilii strânseseră birurile datorate domniei cu mult înainte de sorocul rânduit, daraveră nemaiîntâlnită până atunci, luându-le oamenilor cea mai mare parte din agoniseală și sărăcindu-i taman înainte de sărbătoarea Învierii Domnului, atunci când tot mireanul cată să fie cât mai milostiv și mai cu dare de mână către biserică, și astfel să se îndrepte spre cele sfinte să-și netezească calea spre porțile Raiului. Urmarea acestor adevărate jafuri a fost că în Săptămâna Mare drept-credincioșii nu au mai arătat aceeași sârguință spre îndreptarea păcatelor, similară cu aplecarea creștinească pe care o arătaseră și în alte dăți. Astfel, mirenii au pregetat să mai ducă din prinoasele muncii lor către biserică, iar această rătăcire a minților oamenilor îl mâhnise pe ierarh într-atât de mult încât nici sfânta împărtășanie nu mai fusese în stare să o ofere sărmanilor drept-credincioși ce se adunaseră în curtea mitropoliei, în sfânta noapte de Înviere. Umbla vorba că ierarhul fusese paraponisit din cale-afară de nepăsarea oamenilor, și din astă cauză îl lăsase în locul său pe horepiscop să slujească Învierea, treabă de care nu se mai pomenise până atunci pe meleagurile Râmnicului.

Cu prilejul ultimei vizite pe care cuviosul Achim, împreună cu părintele Iermolaie, au făcut-o la episcopia Râmnicului, au fost binecuvântați a-l întâlni pe însuși pă-

rintele ieromonah Ștefan. Deși părea mâhnit foarte de cele întâmplate deunăzi, totuși, acesta li se adresase cu mare rugare, cerându-le ca strădaniile lor – și atunci a privit cu insistență spre părintele Achim – să fie întețite pe măsura spuselor părintelui stareț. *"Iar lucrarea aceasta era de mare însemnătate,* a mai adăugat părintele ieromonah, *dat fiind că nici la mănăstirea Bistriței ori prin împrejurimi nu am reușit să aflăm vreun părinte ori vreun mirean care să arate aceeași pricepere în zapise pe cât se cerea, dată fiind importanța lucrării întru propășirea sfintei noastre biserici, părinți dumneavoastră."*

Mai mult, ierarhul Ștefan își dorea ca întreagă această daraveră să fie gătată până de Înălțare, atunci când velspătarul Constantin Brâncoveanul avea să sosească la mănăstirea Cozia, dimpreună cu întreaga sa familie, întru căutarea iertăciunii păcatelor lumești și pentru găsirea tihnei sufletului. Pricină pentru care îl și înzestrase pe părintele Achim cu un sandâc, plin ochi cu hrisoave, zapise și cărțulii vechi, multe dintre ele cărți de taină, care grecești, care slavonești, ce fuseseră adunate toate fie de prin beciurile episcopiei, ori de pe la diferite stăreții. În majoritatea dintre ele se făcea vorbire despre faptele creștinești ale banului Barbu Craiovescu, un boier ce înzestrase cu moșii și robi mai multe așezăminte monahale, ba mai mult, apucase să ctitorească și câteva dintre ele.

Așadar, în următoarea dimineață, părintele Achim dimpreună cu starețul Iermolai, alături de doi monahi ceva mai bine clădiți pe care ieromonahul Ștefan insistase să-i însoțească, și carele trebuiau să care și să păzească san-

dâcul dăruit de episcopie, au hotărât să ia îndărăt drumul spre parohia Pahomiei. Și mergând ei așa pre drumul ce ducea spre schit, și care trecea mai întâi prin Valea Cheii, pentru ca apoi să ocolească moșia Sărăcineștilor, cam de prin locul de unde începeau să se arate stejarii falnici ai pădurii Olăneștilor, au auzit preacuvioșii părinți pentru întâia dată trilul atât de neobișnuit al păsării. Era un cântec nemaiîntâlnit până atunci de niciunul dintre ei; și nici măcar nu puteau să spună că auziseră vreun sunet asemănător sau ceva cu care să facă vreo legătură, vreo apropiere. E drept că nu puteau zări pasărea, însă piruitura ei cristalină și clară precum albastrul cerului răsuna ca o muzică divină, însoțind tropotitul apăsat al cailor și uruitul grotesc al căruței pe drumul bolovănos, specific muntelui, dezmierdându-le urechile.

Și, în felul acesta, fură însoțiți preacucernicii părinți de către nevăzuta pasăre împreună cu ghiersul ei cel dulce și dumnezeiesc cale de cinci ceasuri, atât cât le-a luat ca să ajungă la schit, trecând pe lângă chinovia Iezerului fără să mai adaste nicio minută ca să se heretisească, așa cum aveau de învățătură când ajungeau pe-acolo. Doară la urcușul spre sfântul lăcaș, pe ultimii zeci de stânjeni, când soarele deja scoborâse pe după crestele munților și ultimele sale străluciri se mai opinteau în clopotnița schitului, abia atunci pasărea cea nevăzută își termină piruitura și îi părăsi, lăsându-i să fie învăluiți de sunetul toacei ce vestea monahilor slujba de vecernie. Și de cum paserea îi lăsă, de îndată soarele se făcu dispărut pe după piatra Vânturariței, cea care umbrea biserica așezământului, iar

călătorii pe dată simțiră în stomac o puternică sfârșeală, dimpreună cu o stare de osteneală, căci nu ospătaseră deloc în ziua ceea de când plecaseră de la Râmnic, și nu adăstaseră nici cât să beie o gură de apă. Și abia acum se lămuriră că nici măcar nu încercaseră mușcătura foamei, și nici că picioarele le-ar fi fost istovite de la atâta mers pe lângă căruță. Spre marea lor minunare, nici măcar caii nu dăduseră tot drumul vreun semn de osteneală, deși merseseră întins încă de dis-de-dimineață, plecând odată cu glasul clopotului care vestea prima slujbă a zilei și adăstând acum în curtea cea mare a schimniciei, loc împodobit cu o puzderie de flori de felurite culori, de care se grijeau călugării schitului. Abia acum bidiviii încercau să găsească un loc de adăpare, iar în ăst timp dinspre paraclisul din lemn de stejar continuau să răsune plăcutele şi liniştitoarele bătăi de toacă.

— *Mare minunea Ta, Doamne!* zise atunci părintele Iermolaie, închinându-se cu gesturi largi și întorcându-și smerit fața înspre răsărit.

Îndată ce caii s-au oprit, au fost întâmpinați de doi călugări care-l ajutară pe stareț să pogoare de pe capră, de lângă părintele ce le fusese vizitiu, după care cei doi monahi ai stăreției urcară înapoi în căruță ca să deie o mână de ajutor în scoborârea cufărului.

— *Aista unde-o punea-vom, preacuviosule?* întrebă unul dintre ei.

— *În chilie, rogu-vă, frate Leontie,* glăsui Achim, încercând fără succes să le dea o mână de ajutor.

Unul dintre monahii mitropoliei, care ținea cu mare sfințenie de recomandările ieromonahului Ștefan, făcu un

pas în direcția de mers a celor doi călugări ai schitului, tăindu-le calea și făcându-le semn, cu palma deschisă, că s-au apropiat suficient.

— *Nu vă opintiți prea tare, sfințiile voastre, că de-aici ducevom noi postava ceasta,* li se adresă cu o voce tunătoare. *Preafericitul ierarh Ștefan însuși ne-a glăsuit cu înfricoșat glas aspră poruncă de a ne griji de ele ca și când ar fi pline cu odoarele bisericești. Iară porunca prea-sfințitului este pravilă împărătească pentru noi, preacuvioase.*

— *Rogu-mă-ți de iartă îndrăzneala, sfinte părinte,* spuse spășit monahul numit Leontie, și pe dată făcu doi pași în spate, depărtându-se grijuliu de cufăr și având grijă să se pună la o distanță respectabilă față de acesta, *făceți dară cum vi-i porunca. Nu voiam a nesocoti cuvântul preacuviosului ieromonah în niciun fel, ci doară ne vom ocupa să vă adăpostim caii, apoi să îi adăpăm și să le punem o mână de fân în iesle. După ce toate acestea vor fi făcute și apoi ne vom griji de pântecele sfințiilor voastre, pe care musai o să le dregem cu o fiertură bună, cât să le puneți la cale după osteneala de azi.*

— *Avem a vă mulțămi pentru cinstire,* dădu al doilea monah din cap. *Frate Achimie, rogu-te, purcede așadar în fața noastră, ca să ne luminezi calea până la chilia sființiei tale, că musai trebuie să te ajutăm cu povara ceasta de-o sută de ocale.*

Zis și făcut, după câteva clipe cei doi monahi, sub atenta îndrumare a părintelui Achim, așezau cufărul pe podeaua chiliei cu mare îngrijire, ca și când înlăuntrul acestuia s-ar fi aflat ceva moaște sfinte și de soi. Și, odată ce le văzu așezate acolo, pe podeaua rece a chiliei, a putut și părintele Achim să își vadă nu doară de cele lumești, ostoindu-și

foamea după ce postise fără voia lui întreaga zi, dar și de rânduielile cele bisericești, pe care, asemenea trupului, le neglijase. E drept că viersul păserii sunase nemaiauzit, așa cum până atunci nu mai întâlniseră părintele ori egumenul Iermolaie în toate peregrinările lor, însă acesta nu era un motiv pentru niciun slujitor credincios al Domnului ca să-și neglijeze rânduielile cuvenite. Drept pentru care, cuviosul Achim apucă de îndată pe cărarea ce ducea spre capelă, grăbindu-și pasul ca să ajungă până a nu se săvârși de tot slujba de vecernie fără dânsul, și cătând astfel să își elibereze mintea de păcatul ispitei ghiersului frumos cu care se desfătase peste zi și care îi îndepărtase gândurile de la cele preacucernice. Așa se face că, după astă întreagă tevatură ajunsă la final, simți nevoia să ceară preacuviosului stareț Iermolaie învoire pentru a săvârși mai din vreme și miazănoptenia. Numai că starețul Pahomiei, cuprins de mila creștină și cunoscând interesul osebit al ieromonahului Ștefan în săvârșirea cât mai grabnică a lucrării proaspăt încredințate în dimineața plecării de la Râmnic, nu îi îngădui decât să rostească rugăciunea de la tainul de seară, de față cu toți călugării, iar apoi îl rugă să nu uite de cea dintâi îndatorire a sa.

Așa încât, după ce slujba de vecernie se încheiase, iară călugării schitului Pahomiei trecură plini de smerenie către cuhnie, la tainul de seară, părintele Achim începu să rostească cu voce nerăbdătoare mulțămirea în numele tuturor celor prezenți către Cel de Sus, *"Cu noi este Dumnezeu, cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor"*, apoi ospătară pe grabă și se rispiră de îndată, să-și îndeplinească muncile hărăzite.

Iar în ceea seară, cam la jumătate de ceas după ce monahii rânduiți se retrăseseră și trecuseră la odihna trupului, cuviosul Achim ajunse în chilie și desfăcu sandâcul. Acolo, la lumina unui opaiț, înșiră cu mare grijă, pe podeaua acoperită de o velință, o parte din hrisoavele acestuia, încercând să le stabilească întâietatea după vechimea scrierilor. Și, în felul acesta, după ce apucă să citească mai multe dintre poveștile și născocirile timpurilor trecute cu privire la facerea sfântului lăcaș al mănăstirii Bistriței, ajunse și la zapisele cele vechi ale voevozilor nahiilor de la poalele munților, de dincolo de dealurile dinspre Gorjiul. Răsuflă ușurat, o răsuflare care parcă îi goli de aer întreg corpul, încercând să își relaxeze membrele după ceasuri bune în care stătuse cu ele într-o poziție incomodă. Făcu apoi câteva mișcări prin care își întinse oasele corpului, după care își așeză greutatea pe postava ce ținea opaițul, scoase cu mare grijă de acolo o pânză și înveli atent câteva dintre hrisoavele asupra cărora zăbovise, așezându-le pe o plită, osebit de celelalte; suflă apoi puternic în lumânarea din opaiț, își rosti cu voce scăzută rugăciunea de dinainte de culcare și se întinse pe laviță. Și de cum lipi pleoapele una de cealaltă, dintr-odată în minte apucară să îi răsune trilurile mierluitoare ale paserei ce-l însoțise pe tot drumul de întrunare. Pe lângă suntele fermecate pe care mintea îi permitea să le mai asculte încă o dată, gândurile cuviosului Achim începură să se umple cu tot felul de fantasme, care ba păreau că brăzdează întunericul încăperii, amestecându-se între ele, ba se așezau liniștite, răsuflând din greu, pentru ca mai apoi

să își reia dansul. Și de cum deschidea ochii, cum nălucile și suntele divine ce le auzise peste zi dispăreau ca prin farmec, ca și când n-ar fi existat. *"Piei Satane, căci lucru curat cesta nu mai poate fi"*, își spuse părintele, perpelindu-se de pe o parte pe alta preț de câteva ceasuri bune. Mai târziu în noapte realiză părintele că nu auzea cântarea paserei aceleia aievea atunci când închidea ochii și încerca să adoarmă, ci se auzea numai șuierul vântului ce se stârnise încă de la înserare. Aripile sale de aer măturau culmile Boilei și ale Vânturariței, îndoiau brazii cei falnici, pentru ca apoi să ajungă a se strecura printre crăpăturile stâncilor; iar furișătura prin cele cotloane drepte ca niște ziduri împărătești făcea ca șuierul ce se strecura pe-acolo să se audă slab și depărtat, ca un cântec ce se pierdea undeva, în depărtare, și care i se păru părintelui că seamănă cu cântecul auzit tot drumul de peste zi.

"Așa care va să zică, dintr-astea îmi ești, cuvioase, nici nu ți-a albit toată barba și ai început să ai vedenii", își rosti înciudat Achim în barbă atunci când, nedumerit de ceea ce auzea, deschisese ușa chiliei și cercetase fugar împrejurimile, de la înălțimea scării de piatră. Constată că nu se zărea prin apropiere nici țipenie de om, nicio pasere nu se auzea fâlfâind pe deasupra schimniciei, iar din pădurile din depărtare părea că pierise orice urmă a vreunei făpturi însuflețite a Domnului.

A doua zi, de îndată ce părintele stareț săvârșise peasna ce ținea de utrenie, și înainte de a se îndrepta către munca pământului împreună cu ceilalți frați călugări, cuviosul Achim purcese la acesta pentru a-l încunoștiința despre

fantasmele și vedeniile ce-l bântuiseră noaptea trecută, dar și pentru a se sfădi cu acesta despre cum e mai bine să facă: să le dea atenție ori să le pună pe seama oboselii acumulate peste zi. Nu dădea bine ca o față bisericească să cadă pradă misticismului și să fie cutreierat de astfel de amăgiri d-ale naturii; asta însemna că acel părinte nu mai avea acea tărie de sine care-l făcea să se ridice deasupra condiției spirituale a omului de rând, fie că era vorba de un clăcaș ori de vreun moșnean. Iară în atari situații canoanele bisericești sunt limpezi și fără putință de tăgadă: monahul ale cărui vise sunt bântuite de făpturi fantomatice trebuia numaidecât să se spovedească, să-și ceară iertarea păcatelor, iar de-atunci încolo să se poarte cu mare îngrijire, ca nu cumva să se mai întâmple să mai cadă iarăși în ispită. Așa se face că, după ce au depășit rânduielile mănăstirești, părintele Achim trecu să glăsuiască, la început cam cu jumătate din grai, rușinat oarecum de întâmplarea neobișnuită ce îl apăsa și față de care căta lămurire, în timp ce starețul Iermolai îl asculta cu mare răbdare.

Într-un târziu, după ce monahul își termină de spus toate lucrurile ce îi îngreunaseră ultimele ceasuri, starețul se ridică de pe scaunul eparhial și, înainte de a-i da iertarea păcatelor, rosti:

— *Că ai auzit ceea ce am auzit cu toții, acesta nu poate fi considerat un păcat, părinte, de aceea nu am cum să îți dau iertarea pentru cântecul paserei. Dimpotrivă, păcat ar fi fost să ne prefacem că nu am auzit nimic și să nu îi băgăm în seamă cântarea; cine știe, poate că paserea ceea măiastră a fost trimisă*

către noi chiar de Tatăl nostru, cât să ne călăuzească pașii spre schimnicia noastră cea măruntă, sau o fi fost vreun înger păzitor al vreunei fețe bisericești trecut deja spre cele veșnice și care a dorit să ne însoțească alaiul nost pe întreg drumul; iară de cum am ajuns la monahie, ne-a dat pace ca să se întoarne printre ceilalți îngeri, ca și el, bucuros de fapta bună.

— *Părinte stareț,* insistă atunci Achim, *doară că ghiersul său mi-a rămas în minte de peste zi și mi-a perpelit întreaga odihnă a trupului noaptea trecută. Ba încă, să fie beleaua întreagă, până și palele de vânt ce se izbeau de piatra Vânturariței ori treceau prin crăpăturile stâncii mi se păreau că nu ar fi fost altceva decât fărâmituri din cântărea pasărei. Ori, mai degrabă am crezut că îndepărtarea vremelnică de Domnul pe care o săvârșisem în ajun, uitând de măreția darului Său, avuse darul de a-mi rătăci mințile; iar cest lucru nici de mirare nu ar fi, după ce nu adăstat-am nici olecuță ca să spunem rugăciunea rânduită pre cea zi.*

— *Întocmai cum cerutu-le-ai, frate Achime, fiindcă îți văd pocăința în suflet, le voiu da păcatelor ce te apasă iertăciunea lor, izbăvindu-te,* îl liniști starețul, făcând înspre acesta semnul crucii și rostind repede, în vârful buzelor, rugăciunea de dezlegare. *Să știi însă că a pleca urechea și a auzi glasul tuturor vietăților pământului este în sine o virtute, nicedecum un păcat n-are a fi. Căci trebuie să luăm învățătură de la Domnul, carele în ziua în care le-a creat și le-a milostivit cu harul suflării, le-a rânduit astfel pentru că în înțelepciunea Lui musai a avut un scop. Așa că, preavrednice părinte, oare ce suntem noi altceva decât niște nevrednice făpturi ale Sale, să agiungem până să gândim cum că desfătarea trăită grație lucrării Sale di-*

vine ar putea fi vreodată vreun păcat, mă întreb... căci dacă păcat era, atunci cu siguranță că glăsuirea ei, cea a paserei, nu mai era atât de măiastră încât puținele cuvinte ale noastre, ale bieților muritori, să o poată înfățișa. Căci numai El ne poate dezvălui un răspuns atunci când Va dori și Va crede de cuviință, și numai aceluia dintre noi carele dintre toți se va dovedi a fi fost mai vrednic.

— *Mare adevăr grăit-ai, sfinția ta,* dădu aprobator din cap Achim. *Dreptu-i că și lumea aceasta, a animalelor și păsărilor de care ne slujim în fel și chip, tot din planul Lui face parte. Și așa cum toate își au rostul lor, prerânduit, pasămite că și paserea de ieri o fi avut vreun rost atunci când ne-a ieșit în cale, mă gândesc eu.*

— *Întocmai așa trebuie să fi fost, cucernice părinte,* aprobă îngăduitor starețul. *Musai paserea ceea trebuie să fi fost vreun mesager al Domnului, care ne-a călăuzit astfel pașii.*

— *Îngăduie-mi atunce, sființa ta, să mă alătur de îndată fraților mei întru dârvală, așa cum fuse rânduit, și asta fiindcă îmi simt sufletul dezrobit mulțămită vorbelor sfinției tale.*

— *Părinte Achime, misia pre care preafericitul nostru ierarh ți-a încredințat-o este una cu mult deasupra rânduielilor omenești,* rosti starețul pe un ton grav, care nu lăsa loc vreunei împotriviri. *De ieri începând și până cu câteva zile înainte de Înălțare, ai canon a te îngriji doar de bunul mers al lucrăturii cesteia. În schimb, în ceea ce privește truda dumitale alături de ceilalți frați, la muncile gospodăriei...* și starețul privi către cei doi monahi ai episcopiei care ședeau pe o băncuță, lângă capelă, și care, presimțind că se vorbește de ei, se ridicară iute și se apropiară neliniștiți, *sunt încredințat că*

acești vrednici slujitori ai Domnului vor fi bucuroși să afle că pot să-și însușească toate îndatoririle dumitale, părinte, în schimbul găzdurii pe care le-om oferi-o în casa Domnului.

— *Sfinția ta, să avem cu iertare de potrivință,* încercă cel mai scund dintre cei doi călugări să intervină, *însă Preafericitul Ștefan s-ar mânia tare să afle că neglijăm odoarele ascunse în sipetul pe care chiar sfinția-sa l-a încredințat prea cinstitului părinte. Teamă ne-ar fi că s-ar putea să ne mustre aspru preafericitul dacă află că i-am călcat întrucâtva porunca.*

— *Cu voia sfinților voastre, cuvioși părinți, nu voiu îngădui ca nimeni altcineva să afle mozaviriile astea de la mine,* zâmbi starețul, care sesizase motivul real al neliniștii celor doi. *Dar chibzuiesc că nu ați dori ca părintele Achim să zăbovească din lucrarea încredințată de prefericitul nostru mitropolit, doar fiindcă sfinții voastre nu aveți tragere de inimă ca să-l schimbați de la dârvala mănăstirească dinainte rânduită.*

Cei doi schimbară între ei niște priviri lungi și tematoare, întrebându-se reciproc dacă ar fi fost mai înțelept să riposteze ori să se împace cu situația dată. Ridicară din umeri, ca și cum locul lor nu era acolo și încă se întrebau ce caută și dacă este bine să asculte de porunca starețului Iermolai, după care monahul cel scund și îndesat rosti cu glas spășit:

— *De bună seamă că vom da ascultare voinței tale, părinte stareț, și vom face întocmai după cum îi rânduiala. Ne vom năimi în locul fratelui Achim pe-acolo unde acesta este menit să aducă prinosul său chinoviei, dupe predanie, cu voia Domnului.*

— *Foarte bine,* rosti satisfăcut egumenul Iermolai. *Mergi dară și îndeplinește-ți misia de a diortosi zapisele Sfinților*

Părinți, părinte Achime. Iară voi, cinstiți monahi ai Râmnicului, fiți buni și urmați-mă spre biserică, ca să vă arăt dreptarul despre ce trebuie să faceți astăzi, de unde trebuie să începeți și la ce ceasuri trebuie să gătați; ca să nu pregetați prea mult în îndeletnicirea cea nouă și să ne apuce chindia, căci trebuie să mânecăm să facem o panihidă în sat. Am încredere în sfințiile voastre că veți găta la vreme, că doară patru brațe sunt mai vrednice decât două, chibzuiesc.

Și plecă spre paraclis, luându-i după sine pe cei doi călugări ai episcopiei, boscorodindu-i, arătându-le cotloanele așezământului și explicându-le cu gesturi largi ce aveau de făcut. Cuviosul Achim rămase astfel singur în curtea cea mare a schitului, dimpreună numai cu gândurile sale, așa că își îndreptă pașii spre propria-i chilie. Lumina soarelui, puternică, se lipea ca o mângâiere pe ziduri, pe arbuștii din grădină, luminându-le până și cele mai tainice unghere. Aleea pietruită care ducea către chilia cuviosului părea poleită cu un strat de aur, razele poposind jucăușe peste picăturile de apă rămase pe pietrele de râu ce-o mărgineau, căci părintele avusese grijă ca de dimineață să împrăștie nițică apă proaspăt scoasă din fântână. În aer încă zăbovea adânca tihnă a unei zile calme de mai, ușor asprite de un curent rece și confuz ce își făcea loc dinspre văioagele muntelui.

Și cum stătea părintele în chilia sa și parcurgea cărțile și sineturile cele vechi, punând de o parte uricele care făceau vorbire de remeția lor și de altă parte pe cele ce istoriseau despre mănăstirea Bistriței, imediat după ce soarele trecuse în partea a doua a zilei, deodată auzi un ghiers

asemănător cu cel de ieri. Sau poate că era același, însă de astă dată răsuna mult mai clar, mai puternic și foarte aproape de locul în care se afla. Fără să ezite, părintele așează în părți separate una de cealaltă zapisele așezămintelor Pahomiei și cele ale Bistriței, după care se năpusti afară din odaie. Acolo, pe creanga unui arbust din apropierea clopotniței de lângă intrarea în curtea interioară, a zărit-o pentru întâia dată. Era o pasăre de mărime mijlocie, cu un colorit auriu, cu o creastă ridicată, formată din pene scurte și tari, în culori aprinse, țipătoare, ce-și umfla din când în când pieptul pentru a elibera apoi sunetele acelea cereşti care îi fermecaseră pe monahi cu o zi înainte.

"Iată-te, așadar, până de săvârșiul zilei", rosti cu voce înceată părintele, spunând aceste cuvinte doar pentru el, în timp ce înainta cu grijă spre locul unde se așezase și triluia paserea, ca nu cumva printr-o mișcare bruscă să o sperie în vreun fel şi să îşi ia zborul. *"Adastă acolo numai o clipită, minunată făptură a Domnului, căci nu voiesc a te răni în niciun fel, ci doar răvnesc a te vedea mai îndeaproape"*, murmură acesta. Doar că, în timp ce murmura cuvintele, pasărea îl simți pe Achim cum se apropie și se opri brusc din piruitură, făcându-l pe cuvios să își oprească respirația, temător să nu o sperie. Își îndreptă privirea către dânsul, țintuindu-l, nelămurită de intențiile acestuia, după care își îndoi picioarele sub trup, își întinse aripile și își luă zborul spre înaltul cerului, ca și când ar fi avut de gând să se facă nevăzută printre faldurile văzduhului.

Numai că, spre ușurarea părintelui, paserea se înălță puțin deasupra arbustului, ciripind scurt, ca și când l-ar

fi îndemnat pe părinte s-o urmeze. Achim pricepu de îndată ce vrea să-i transmită aceasta și toată ființa lui îi șoptea să lase toate grijile deoparte și să o urmeze în necunoscut, însă printre gândurile care îi străbăteau mintea îi apăru figura mitropolitului, după care își aminti brusc de însărcinarea primită în ajun și dintr-odată își simți inima cuprinsă de un sentiment de îndoială, de un ceva care îi spunea că nu ar fi fost bine ceea ce avea în gând să facă. *"Oare unde m-oi duce eu acum?"* i se înfiripă întrebarea în sinea lui, pregetând clipe bune înainte de a face următorul pas.

Parcă ghicind îndoiala ce punea stăpânire pe sufletul cuviosului, pasărea se apropie de dânsul și îi dădu un ocol larg, pe deasupra capului, ciripind în același fel ca înainte să iasă părintele din chilie, până când reuși să îi capteze acestuia din nou interesul. *"Bun, așadar, vrei să te însoțesc"*, conchise Achim, cugetând încă la faptul că ar fi fost mai bine să se întoarcă din drum și să-și reia nu doar cercetarea zapiselor, dar cu osebită grăbire trebuia să isprăvească epistola deja începută. Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi își luă inima în dinți, zicându-și *"Ei, lasă, că și de-oi lipsi jumate de ceas, n-o fi foc"*. Și făcu un pas hotărât înspre locul unde zburătoarea se așezase și continua să izvodească triluri mirifice, parcă așteptându-l și obligându-l să ia o hotărâre.

Fără să mai privească în urmă, părintele se decise și păși spre ieșirea din schit, pornind hotărât în direcția pe care încerca să i-o arăte cojbalița, fâlfâind din aripi în salturi scurte, dese, piruind repede, ca și când ar fi vrut să îi

spună *"pe aici duce drumul, pe aici trebuie să vii după mine"*, așa că părintele se lăsă în voia sorții și urmă îndeaproape zborul paserii.

Și tot mergând după cum fusese călăuzit de paserea ce-i fermecase auzul cu trilul ei cel dulce, dintr-odată se pomeni părintele Achim că rătăcise cărarea de întoarcere spre mănăstire. Drept este că pătrunsese destul de adânc prin desișul codrilor Ulăneștilor, o pădure ce se întindea de la stâncile roase de ploi ale Boilei ori ale Vânturariței și ținea hăt, tocmai până la ieșirea megieșului în târgul Râmnicului. Numai că atunci când pătrunse într-un luminiș, într-o poiană deschisă și largă ce era scăldată din plin de razele soarelui, văzu cum pasărea nu mai înaintează deloc, ci prinde să se rotească de câteva ori pe deasupra poienii, zburând în cercuri tot mai strânse, pentru ca, într-un sfârșit, să se așeze lin pe rămășițele unui trunchi năpădit de ierburi.

Părintele Achim se opri și el la o distanță cumpănită față de trunchiul respectiv, după care se aplecă, punând un genunchi în pământ și încercând să coboare cu trupul până la același nivel cu al pasării. Aceasta se opri din ciripit și își aținti privirea către monah, nescăpându-l nicio clipită din ochi; apoi își desfăcu larg aripile și începu să și le scuture într-un ritm amețitor, stârnind mici vârtejuri de aer în jurul ei. Ca la un semn, dinspre lizieră începură să se ridice alte păsări, aidoma celei ce îl condusese pe Achim până în poiană, și începură să cânte laolaltă, într-o potrivire îmbătătoare pentru urechea oricărei ființe, indiferent că era mirean ori ba, asta în timp ce aripile lor lo-

veau repetat aerul poienii, cu înverșunare, stârnind mici vârtejuri și ridicând în văzduh tot felul de crenguțe ori frunze căzute încă de astă-toamnă. Iar în mijlocul acestei veritabile demonstrații de virtuozitate a cântecului păsăresc, plin de un farmec nemaiîntâlnit, însoțit și de o intensă zbatere a aripilor, ca într-un dans nebun și nepământesc, pasărea din mijlocul luminișului, nimeni alta decât însăși călăuzitoarea monahului până în poiană, prinse a-și schimba înfățișarea. Penele începură să i se desprindă una câte una, pornind cu cele de la vârfurile aripilor și continuând apoi cu acelea de la mijlocul corpului. Asta în timp ce trupul paserei se îngroșa și creștea în lumina soarelui precum aluatul din copaia gospodinelor. Și tot așa, printre penele ce pluteau în toată poiana, în scurtă vreme trupul paserei aceleia începea să prindă tot mai mult conturul și forma corpului unui om. Părintele Achim își făcu repede câteva cruci largi și începu să-și spuie în minte o rugăciune, una care să îndepărteze de el orice blestem ori vreo nenorocită de piază rea, dimpreună cu toate acele grozăvii pe care le putea aduce cu dânsa în lumea celor vii.

Trupul paserii își continua însă transformarea, treptat, ca supus unei vrăji nemaiîntâlnite și de neînțeles pentru monahul ce asista la schimbarea acesteia cu gura căscată, într-o ființă străvezie și strălucitoare în același timp, iară din umeri îi crescuseră două aripi mari, și atât de lungi încât mariginile de jos îi atingeau pământul. Față de părintele Achim, care era un om destul mare la trup, falnic precum brazii crescuți pe munții Coziei, cu o față aspră

și uscătivă care, pe sub barba cea scurtă, țepoasă și cu vârfurile întoarse, lipite de obrazul uscat, lăsa se se vadă o mică tăietură pe obraz, ființa ce-i stătea acestuia dinainte-i era mai firavă, cu o față de copil și o piele alb-străvezie iluminată din interior, ce lăsau să se vadă câteva vinișoare albastre. *"Întocmai cum a socotit și starețul, poate că pasărea ceasta e un înger păzitor trimis să vegheze asupră-ne!"* gândi părintele, iar cuvintele îi reverberară cu tărie în creier, cu aceeași putere ca și dangătul clopotului care vestește utrenia; apoi se făcură auzite mii de glasuri cristaline, ca de copii, ce parcă dădeau frâu liber unor sentimente îndelung înăbușite. Celelalte păsări au încetat din piruit și s-au lăsat la pământ, creând impresia că se înclină dinaintea făpturii a cărei metamorfoză se isprăvise.

— *Bun găsit aice, părinte Achime!* i se păru acestuia că aude spunându-i-se, deși ființa dinaintea sa nici nu deschisese gura, ci doar îl privise în ochi.

Puțin nedumerit, dar păstrându-și stăpânirea de sine, monahul privi în jurul său, căutând să-l zărească pe cel ce i se adresa. Nu era nimeni, doar desișul, care încă își freamăta ramurile, după tot vălmășagul produs de zburătoarele aurii și Achim prinse a se întreba dacă nu cumva și-a pierdut mințile, iară toată întâmplarea la care fusese martor fie se produsese aievea, fie numai în mintea sa păcătoasă, atuncea când căzuse sub biruința somnului.

— *Nu îți vorbește nimeni altcineva în afară de mine, cel ce mă aflu în fața ta,* mai auzi părintele, și tare se nedumeri de faptul că aude vorbe ce parcă vin de nicăieri.

Cum nici de astă dată vreun mușchi de pe fața ființei străvezii nu se clinti, Achim își strigă nedumerirea cu glas tare:

— În numele Domnului, poate că avea dreptate starețul Iermolai, chiar ești un înger trimis de Duhul Sfânt; altfel cum se face că îți aud glasul deși tu nu îmi vorbești?

— *Fiindcă deja eu mă aflu în mintea ta, Achime, și îți pot vorbi acolo, așa cum îți pot auzi și gândurile. Nu e nevoie să emit sunetele cu care comunicați de obicei, ca să fiu auzit, ci e suficient să îți transmit prin impulsuri ceea ce vreau, iar mintea ta le transformă în cuvinte.*

— Depun străduință să pot înțelege cele ce le grăiești, îngerule, dară multe dintr-astea-s mult peste umilele mele puteri de cuprindere.

— *Sunt încredințat că nu-ți lipsește capacitatea de înțelegere necesară elementară, și în curând chiar tu vei realiza că nimic nu e peste puterile tale în această lume. De altfel, de-asta ai și fost ales, ai fost singurul care a avut capacitatea de înțelegere a tuturor sunetelor pe care ți le-am transmis în noaptea trecută.*

— Dară am crezut că toate acestea nu sunt decât plăsmuiri ale unei minți rătăcite și mai degrabă căzute în păcat, închipuiri purtate de vântul ce se izbește dinspre munte peste piatra Vânturariței și care șuguie numai când găsește oamenii slabi.

— *O muscă poate să zboare pe deasupra unei Biblii deschise, ba chiar se poate așeza pe paginile cărții. Poate recunoaște culoarea coperților ceaslovului, faptul că e deschis ori că pe paginile lui s-a scris cu cerneală neagră. Dar niciodată musca ceea nu va putea citi cartea, nu va înțelege scrierea de-acolo ori mesajul cuvântului înscris, pentru că acestea se adresează numai celor pregătiți, ființelor care au fost pregătite pentru acest scop.*

— Vrei să spui că oamenii neinstruiți sunt precum muștele ce zboară deasupra unui ceaslov?

— *Pentru cei mai mulți dintre semenii tăi întocmai așa este. Receptează semnalele, însă nu le înțeleg semnificația și nici nu doresc să cunoască mai mult, și asta pentru că le lipsește acea legătură care asigură transmiterea informației către creier, sinapsele care i-ar face să o perceapă. În schimb, tu ai vrut să înțelegi de ce este așa, și nu ai găsit explicația nici măcar după ce ai cerut-o părintelui Iermolaie, așa-i?*

— Fără tăgadă că părintele stareț mi-a răspuns mulțumitor, asta după putințele cunoașterii sale, acordându-mi totodată și iertăciunea păcatului de a nu îmi îndrepta gândurile către Domnul pentru întreaga ziuă de ieri, spuse Achim.

— *Întocmai, părinte, însă nu acestea erau răspunsurile pe care le căutai. Mai ales că nici nu știai ce vrei să cauți. Prinde-mi mâna, cuvioase Achime, și ține-mi-o cât mai strânsă ca să mă poți urma în călătoria pe care urmează să o facem. Numai în felul acesta vei găsi răspunsuri la întrebările ce nu le-ai pus, fie pentru că nu ai știut cum, fie că nu te-ai gândit că pot exista,* mai dăugă ființa străvezie, întinzând către monah un braț slab și lung, în timp ce aripile i se desfăceau.

Și atunci părintele a ezitat, încurcat fiind de iuțeala cu care lucrurile cele noi și neobișnuite i se întâmplaseră, însă expresia celui din fața sa l-a făcut să capete încredere; *"până la urmă, un înger nu are cum să îți vrea vreodată răul"*, se gândi el, încurajându-se în acest fel. Iar în momentul în care atinse brațul cel zălezit ce îi fusese întins, în mintea sa avu loc o străfulgerare și parcă lumea întreagă i se

lumină și i se întunecă în același timp, prinsă într-un vârtej necunoscut. Poiana, așa cum o știa el, nu mai exista, fusese lăsată undeva în urmă; iar acum tălpile părintelui erau pierdute într-un întuneric ca de început de lume, însă călcau o suprafață pe care o simțea în talpă ca fiind una solidă, rezistentă, deși nu avea cum să o zărească.

Oboseala ce i se acumulase în trup de-a lungul drumului prin pădure dispăru ca prin farmec și Achim își simțea corpul atât de ușor încât parcă plutea atunci când mergea. Pe măsură ce întunericul se disipa, sub tălpile sale părea că se cască un hău întunecat și nesfârșit. Cu toate astea, hăul nu îl sorbea, nu cădea într-însul; nici măcar acea senzație a căderii nesfârșite care-i apare oricărui om în vise nu o avea. Nici măcar reflectarea psihică a faptului că ar putea zăcea pe undeva, suspendat deaspura unui hău, nu o avea; ci doar călca deasupra abisului, ca și când s-ar fi aflat pe cea mai solidă punte, în timp ce deasupra capului său cerul se întunecase, apăruseră stelele și, de undeva din mijlocul lor, se împrăștia pretutindeni o lumină albă, incandescentă.

— Ce este cu lumina aceea? întrebă curios Achim.

— *Trebuie să te gândești că în natură, tot ceea ce există în acest moment, este rodul a miliarde de ani irosiți numai cu scopul de a o face perfectă până la sfârșitul timpurilor,* îi sosi instantaneu răspunsul în minte. *Pentru orice lucru care poate atinge viteza cu care lumina se deplasează, timpul îngheață. Clipa rămâne suspendată precum ar rămâne nisipul unei clepsidre, dacă ar exista îngheț pentru nisip. Vezi tu, părinte, pentru lumină însă, timpul nu există. Pentru lumină, timpul nu*

este decât o structură de cristale, de diamante, care se întinde până dincolo de capătul lumii, la nesfârșit. Ceea ce vezi acolo este începutul timpului, momentul în care lumina a pornit către Univers, către lumea infinită ca timp și spațiu, atât cât mintea voastră de oameni nu poate cuprinde... Ei bine, acesta este răspunsul și la întrebarea privind existența eternității, pe care ți-au pus-o în atâtea dăți enoriașii cuviosenie tale.

Și atunci vocea părea că face o pauză, ca și când ar fi dorit să-și recapete răsuflarea. După câteva clipe de liniște însă, liniște care cuviosului i se păru că s-ar fi întins pentru câteva zeci de ani, Achim auzi iarăși printre gândurile sale cum se rostogolea vocea curată și fără niciun fel de inflexiune a făpturii din fața sa:

— *Sper că înțelegi ce vreau să spun, părinte Achime, nu-i așa?*

— Am fost învățat să accept așa cum sunt ele toate lucrurile de neînțeles, mai ales pe cele care sunt peste puterea de înțelegere a minții noastre, căci numai unul este Dumnezeu și doară El le poate cunoaște taina.

— *Atunci trebuie să știi, sfinția-ta, că așa cum nu există loc pe Pământ, cât mai ascuns cu putință ochiului omului, în care fasciculul de lumină să nu fi ajuns, tot așa nu există nici timp care să nu fi cunoscut și să nu fi însoțit existența luminii. Pentru că lumina este o constantă care nu are nici viitor și nici trecut; pentru că aceasta, orideunde ar veni ea, nu există decât un prezent continuu, adică acela la care ne raportăm și noi, mai ales atunci când alegem să intrăm în contact cu tot ceea ce înseamnă spațiul, timpul și lumina.*

— Adicătelea, atunci când vedem răsăritul, vrei să spui că noi suntem cei care ajungem să îl vedem, și nu că soa-

rele apare pe după culmile Vânturariței în fiece dimineață, știut fiind că ăst lucru este rânduit de însuși Dumnezeul nostru?

— *Poți percepe divinitatea la care te referi în mai multe feluri; vor exista clipe în existența dumitale în care o vei vedea ca pe o lumină și nu o cunoaștere. Asta, pentru că spiritul omului nu reprezintă altceva decât prezența luminii pe care o poate aduce cunoașterea în marele întuneric al necunoașterii. Al ignoranței. Acesta este momentul ideal al iluminării, al căpătării conștiinței de sine. Însă, ca să-ți dau răspunsul la întrebarea ta, da, timpul e cel care fuge către lumină; noi facem parte din timp, nu suntem altceva decât niște piese pe tabla de șah a timpului.*

— Atunci, ce face ca timpul să existe? Nicăierea în scrierile duhovnicești pe care le-am parcurs nu s-a făcut vorbire despre timp ca despre o altă ființă, ci fost-au însemnate faptele oamenilor de-a lungul trecerii timpului.

— *Corpurile.*

— Corpurile? Ai putea să mă lămurești cum vine treaba asta? se minună Achim.

— *Desigur. Trupurile tuturor ființelor de pe pământ, trunchiurile copacilor din pădure, peștii din toate apele de pe lume, ba chiar apa în sine, văile cele adânci ori munții cei falnici, toate acestea luate împreună reprezintă transformarea clipei în durată. Toate aceste lucruri sunt legate între ele, unele cu altele, într-o simbioză care a fost perfecționată de-a lungul a milioane de ani. Cu toate astea, ar rămâne de sine-stătătoare și fără de folosință, asta dacă nu ar interveni în mecanismul lor cantitatea de materie a fiecărui corp ori element, care să le diferențieze și să le ofere un nou model de echilibrare. Materia este sub-*

stanța din care se compun toate elementele ce ne înconjoară, și din care, de asemenea, sunt alcătuiți și oamenii.

— Întocmai, sfinții părinți de la muntele Athos avut-au în grijă să lase și altfel de lămuriri asupra lumei în care trăim; în același timp, am apucat să cunoaștem câte ceva și din filosofiile din timpurile de demult, ale vechilor elini.

— *Și au făcut foarte bine acei părinți, întrucât scolasticii – sper că știi cine-s aceia – acceptă că la baza materiei stă existența sufletului. Mai precis, părinte, existența lui* ***ieri*** *și a lui* ***mâine*** *se datorează existenței cantității de materie ce o are fiecare corp. Existența lui* ***azi****, a eternului prezent în care se manifestă conștiința, se datorează însă luminii. De aceea considerăm că lumina este eternă, și că toate ființele, împreună cu ceea ce le înconjoară, nici nu curbează și nici nu distorsionează timpul: acestea îl creează. Da, întocmai, existența acestora creează timpul pe care noi îl parcurgem către iluminare, într-o perfectă relație de simbioză, în care nu ar putea exista unii fără ceilalți.*

Cerul sub care se aflau cei doi începu să se lumineze, iar printre norii cei groși își făcu apariția o rază de soare care poposi pe chipul monahului, mângâindu-l cu lumina sa și descoperind vederii locul în care se aflau.

Stăteau acum pe o colină molcomă, iar sub ei se auzea curgând un izvor. Picăturile sale clipoceau într-un zgomot familiar urechilor cuviosului Achim, ajungând într-un lac de dimensiuni reduse de la înălțimea statului unui om, pentru ca apoi să prindă a se frământa una de cealaltă, nehotărâte parcă de direcția pe care trebuiau să o urmeze. Cum ajunsese prin acele locuri pornind din poienița unde asistase la dansul paserei, părintele nu își pu-

tea da seama, însă nimic nu părea să îl mai surprindă în această zi. De îndată ce simți pietrișul fărâmicios dar sigur sub picior, Achim coborî să își clătească fața înfierbântată, apoi urcă îndărăt culmea.

Soarele apunea acum mult mai repede, iar peisajul iarăși se schimbase. Dincolo de linia munților care înconjurau locul unde se aflau, peste pădurile care respirau aerul cald stivuit de peste zi, apăruse o lună mare, albă. Iar alături de ea o altă lună, micuță și roșiatică, ce pâlpâia constant.

— *Patru cincimi din ceea ce vedem acum, părinte, nu există. E completat de creier, e ca și când, privind spre un cal care vine în galop către noi, l-am vedea în proporție de o cincime, poate chiar mai puțin, iar restul ar fi produsul închipuirii noastre.*

— Dar de ce este așa? Poate că eu văd calul acela în întregime, îl văd în realitate și îi ascult zgomotul făcut de copite în timp ce se apropie de mine, protestă Achim.

— *E simplu de ce; pentru că nu ești pregătit să vezi așa ceva. Nu te aștepți, iar creierul refuză să accepte imaginea acelui cal care vine spre tine, punându-te în primejdie. Asta înseamnă că patru cincimi din ceea ce ochiul vede, conștiința noastră respinge, pentru că nu suntem pregătiți să înțelegem tot ce vedem, și nici să le acceptăm. Știi că acel cal urmează să te lovească în câteva clipe, dar creierul refuză ideea că poți fi lovit, pentru că, pur și simplu, nu este pregătit să accepte impactul, și atunci îți induce starea de frică ce îți paralizează mișcările. Este frica de necunoscut și de consecințele care decurg, mai exact de ceea ce urmează să se întâmple după lovitură; creierul se întreabă dacă oare vei mai putea să te ridici sau vei fi doborât de forța impactului și omorât pe loc.*

Brusc se auzi în spatele lor tropotul unui cal care se apropia cu o viteză ameţitoare, fornăind ameninţător. Achim sări iute în picioare, pregătit în orice clipită să o zbughească de pe colină, însă bidiviul uriaş apăru fulgerător din spatele unui pâlc de arbuşti şi trecu la doi paşi pe lângă dânsul, sărind de pe culmea pe care stăteau direct în albia izvorului şi ridicând stropii de apă la mari înălţimi, pentru ca apoi să se estompeze în zarea roşiatecă, la fel de brusc precum apăruse.

— Ce a fost arătarea asta? întrebă năduşit brusc Achim.

— *Nimic deosebit, părinte. Doar o simplă întrepătrundere a planului nostru cu acela al unei realităţi diferite, care nu ne aparţine, dar care ne-a oferit o plăsmuire ce urma să ne testeze capacitatea de conştientizare a creierului.*

— Bine, dar sălbăticiunea aceea a trecut la o palmă pe lângă noi, ba chiar a răzbit până în pârâu şi ne-a stropit cu apă până aici, când a ajuns în josul văii.

— *Creierul nostru nu face decât să concentreze o mică parte din conştiinţa difuză de care suntem înconjuraţi, iar aceasta îl poate utiliza pentru a produce schimbări în realitate. De aceea ai crezut că ai fost atins de picăturile de apă din pârâu, însă ele nu au fost decât o reflexie a realităţii.*

— A cărei realitate? Şi apoi, despre ce realitate vorbim noi în cele din urmă? Care e cea adevărată, dacă nu cumva cea în care ne găsim în aste clipe? Că doară Dumnezeu ne învaţă că nu există decât un singur adevăr, dovedit numai de prezenţa Sa divină asupra oamenilor şi altor vietăţi.

— *A oricăreia dintre ele, pentru că în lume există tot atâtea adevăruri câte divinităţi au fost lăsate să trăiască împreună. Să*

presupunem că Universul nu este decât o plăsmuire ca atâtea dintre realitățile existente, sau măcar a uneia dintre lumile care sunt parte a acelor realități. Atunci este posibil ca o schimbare operată în lumea în care ne aflăm noi acum să afecteze prin relația de cauză efect lumea din care venim noi.

— Atunci, dacă eu, ca păcătos, ofer ofrandă de mâncare, cugetând că dau pomana sufletelor celor trecuți în lumea drepților, atunci nu cumva aș putea ca să primesc și eu, la rându-mi, prinosul pe care cineva din altă lume mi-l poate oferi? Adică, până la urmă, de ce nu apare acum în fața noastră o tavă plină cu bunătățuri de tot felul?

— *Pentru că, deocamdată, conștiința dumitale, părinte, nu poate sintetiza simultan cantitatea de informație conținută în acea tavă. Ai fost obișnuit să gândești mărunt și rânduit, pas cu pas, acțiune cu acțiune. La aceasta ești obligat de forma umană și simplistă a gândirii.* ***Focul arde, vântul bate, apa curge.*** *Dar dacă mintea ar fi deschisă, poate că apa nu ar curge, ci ar zbura, iar focul ar bate mai aprig decât oricare altă furtună, iar vântul ar pârjoli. Materia și conștiința sunt totuna, iar la baza acestora trebuie să ne reconsiderăm subconștientul.*

— Înseamnă că aveau dreptate preacuvioșii părinți de la muntele Athos, carele ne-au zis că sufletul stă nu doar la baza materiei, ci și a conștiinței. Iar cum sufletul unui om este creația divină a Domnului, înseamnă că însăși materia este creația Sa, deci primele zile ale Creației Divine descrise în Biblie spun adevărul absolut.

— *Conștiința nu are masă, părinte, și de aceea presupunerile pe care călugării de la muntele Athos au pornit nu au fost întotdeauna cele juste. Ei s-au mulțumit să se raporteze la elemen-*

tele palpabile, cele la care doreau să aibă acces. Pentru a avansa, era nevoie de un salt al conștiinței către cu totul alte coordonate, ajungând la acea indefinire a realității. Ca să ajungi acolo, conștiința obișnuită este deseori inutilizabilă, întrucât dă impresia că oamenii sunt diferiți unii de alții, că egoismul e necesar, că răul care s-ar produce aproapelui nu are cum să îi afecteze și pe ei.

Și, spunând acestea, ființa își apropie corpul luminescent de Achim, atingându-i cu un deget fruntea fără ca acesta să se poată opune în vreun fel. Iar atunci monahul simți cum parcă alți ochi i se deschid în interiorul minții, cum puterea sa de înțelegere crește și cum privirea sa începe să bată dincolo de pădurea din față, dincolo de pârâul cu ape limpezi ori de valea largă și plină de verdeață de dinaintea lui. Vedea cum printre toate acestea i se deschidea un drum, luminat difuz de luna cea mică și roșiatică, al cărei rol pe cerul de abanos abia acum începea să îl înțeleagă.

— *Iată Calea care comprimă trecerea timpului,* auzi în minte vorbele celuilalt, și părintele Achim știu că tot ceea ce trebuie să facă era să urmeze inexorabilul, implacabilul.

De cum a făcut primul pas, Calea s-a luminat, iar valea cea verde, izvorul cu ape curate și colina pe care stătuseră până atunci au dispărut, lăsând în locul lor doar întunericul cel mai profund, ca de început de lume. Iar din acel punct, pe măsură ce înaintau, puteau vedea cum din obscuritatea aceea temeinică prind să pâlpâie câteva puncte luminoase minuscule, albe, ca niște licurici de gheață, dar care, treptat, prind să crească în intensitate.

Și a venit rândul unor figuri ciudate, ființe păroase îmbrăcate în piei de animale, să se perinde prin bezna timpurilor. În partea dreaptă a Căii, părintele Achim putea zări ființele de Neanderthal care cucereau peșterile și descopereau focul, creatori ai desenelor rupestre, șamani, cioplitori de sulițe, vânători de animale preistorice sau culegători de fructe, lucrători în os, olari, pescari, dintre cei care știau să înmoaie fildeșurile mamuților și să-i îndrepte, scoțând dinlăuntrul acestora bijuterii pentru care regii lacomi porneau războaie. Au urmat oamenii vechimii, cei care știau să înmoaie piatra ca nimeni alții și care săvârșiseră de ridicat zidurile străvechi de la Harappa ori Mehrgarh. Undeva, la vreo doi stânjeni depărtare, mii de oameni arămii, aproape goi, trudeau din greu la cioplitul chipului de leu al Sfinxului egiptean; sute de ani mai târziu, un faraon nebun a hotărât că trebuie să își pună amprenta asupra acestuia, și alte mii de lucrători au trudit la modificarea figurii leului. Piramidele însă prinseseră a se înălța spre cerul arzător prin toată lumea, din deșertul Africii și până în jungla amazoniană. A apărut ca din neant urgia adusă asupra continentului de armatele persane și de elefanții cartaginezului Hannibal, care aveau să lupte și să piară, împrăștiate de timp ca vântul ce mângâie firele de nisip de pe plajele grecești, locul unde Zenon își continua învățăturile deprinse de la Parmenide și lăsa lumii antice paradoxurile sale.

În partea stângă a Căii deschise de luna roșiatică își derulau povestea oameni cu un contur mai greu de definit dintr-o altă realitate, paralelă cu ceea ce Achim văzuse

mai devreme. Îmblânzirea focului și primele sulițe din fier apăruseră mult mai devreme, iar omul de Neanderthal fusese gonit din peșteri de către omul de Hallstatt, acei blonzi înalți care coborâseră din nord odată cu Marele Îngheț. Mai bine pregătiți pentru confruntări și mult mai inteligenți, oamenii de Hallstatt coborâseră până în regatul Nubiei și până la gurile Indului, instaurând supremația primei epoci a fierului asupra tuturor triburilor, exterminându-le rând pe rând.

Și a venit rândul câtorva umanoizi bizari, câteva siluete care nici pe departe nu aminteau de cele ale unui creștin pravoslavnic. Ființe care au părăsit pădurile și uscatul pentru a deveni animale amfibii. În apă și-au pierdut blana, iar membrele inferioare au dobândit în schimb pielea lucioasă, platoșa de solzi, dar și o coadă puternică cu care să brăzdeze oceanele planetei. Deveniseră sirene, mitul mărilor și visul marinarilor urgisiți să stea mult prea mult pe mări, departe de uscat, de porturi, departe de tot ceea ce iubeau și lăsaseră în urmă.

Oamenii cei înalți și blonzi stăpâneau apoi cetățile acelea mândre, cu zidurile albe și majestuoase, lucrate amănunțit de meșterii cu pielea măslinie aduși de dincolo de apele Mediteranei, cetăți care se ridicaseră ca de nicăieri în insulele acelea întinse din mijlocul Atlanticului. Insulele nu aparțineau în niciun fel istoriei, însă legenda acestora aparținea inconștientului colectiv. Fortificația absolută, necunoscutul Eden, cel pierdut pe vecie.

În partea dreaptă, șamanul intră în transă pentru a căuta calea spre adevărurile universale și își începe comu-

nicarea cu Universul. Gândurile sale se răspândesc în nonexistență, parcurgând distanța dintre sori în câteva secunde, întinzându-se în întreaga galaxie. În partea stângă, dinozaurii nu dispar, ci se transformă de-a lungul milioanelor de ani, luând treptat forma umanoizilor cu care intră în simbioză. Și mai apucă să treacă peste o mulțime de lupte, peste chipurile unor oameni care se perindă iute prin timp, peste mările însângerate ale Pământului, ieșind în evidență sub o puternică și îndepărtată lumină a unei stele albe.

Achim însă se oprește dintr-odată, ca și când ar fi dat de un obstacol invizibil.

— Trebuie să mă întorc, murmură el. Cu siguranță că frații mei au revenit de la muncile câmpului și mi-au descoperit lipsa, iar acum sunt îngrijați foarte tare. Apoi, mai am de săvârșit și lucrarea aceea de mare însemnătate.

— *Părinte Achime,* primi atunci răspunsul, *dacă te vei întoarce, nimic nu va mai fi la fel cum ai lăsat la plecare. Nici chiar tu nu vei mai fi același, fiindcă vei purta în trupul dumitale toate timpurile pe care le-ai parcurs aici împreună cu noi.*

Urmară câteva momente de tăcere în care Achim încerca să rememoreze toate lucrurile nemaivăzute la care fusese martor.

— Da, și eu cred că după cele ce le-am cunoscut alăturându-mă vouă și lumii pe care mi-ai deschis-o, chiar și pentru câteva clipite, desigur că nu voi mai fi același.

— *Te înștiințez că nu vei mai găsi nimic din ce ai lăsat la plecare, părinte Achime. Lumea nu va mai fi aceeași pe care o știi tu, ci va fi una diferită. Lumina este o constantă și curge*

într-un singur sens, deși portițele de timp care se deschid dintr-însa sunt multiple și poți să ieși oricând, dară forma ta materială nu își va da putința să cunoști dinainte unde vei ajunge. Ar trebui să te gândești că tot ce ai lăsat în lumea ta vei găsi fie schimbat la întoarcere, fie nu vei mai găsi nimic altceva în afară de cenușa timpului. Iar dacă dorința ta va fi să ni te alături nouă, celor care ne-am consfințit locul în acest punct zero al Universului, ca să păzim timpul și lumina, astfel încât acestea să fie mereu noi și pure, proaspete ca și când atunce vor fi luat ființă, vei fi bine-venit.

— Nu, nu voiu a mai rămâne în astă lume. Văzut-am destule și înțeles-am din capul locului cărei lumi aparțiu. Eu îi am alături de sufletul meu pe frații mei întru Domnul Hristos, am misia mea pe acest pământ lăsată de Însuși Dumnezeu, misie pe care trebui-va s-o duc fără preget la îndeplinire, întocmai așa cum jurat-am la hirotonire. Iară munca ce încredințatu-mi-sa de către preafericitul Ștefan se cere îndeplinită până la capăt. Mai întâi trebui-va dusă până la sfârșit rostuirea pentru care fost-am lăsați pe pământul cesta, acela de a-L cinsti pe Domnul.

— *Înțeleg că nu te pot împiedica în niciun fel să te întorci pe tărâmurile tale, părinte Achime,* spuse vocea, cu o undă de regret, îndepărtându-se încet de el. *Prea bine, atunci, facă-ți-se voia după cum dorești...*

Cuvintele acestea mai apucă să le audă cuviosul Achim, că imaginea ființei care-l condusese prin toate locurile acelea minunate și care îi arătase toate lucrurile, povestindu-i toate întâmplările trecutului, începu să devină din ce în ce mai transparentă, până se estompă definitiv. În

jurul părintelui, peisajul prinse a se schimba iarăși; acesta apucă să vadă cum, cu o viteză amețitoare, pâlcurile de copaci fantasmagorici se transformă în tufișuri de un verde strălucitor și cum luminișul din care plecase îi ia locul colinei. De asemenea, Calea a dispărut fără urmă, iar cele două luni roșiatice ale lumii prin care umblase până atunci pălesc și se sting încetișor, până când locul le este luat de cerul azuriu al amiezii. Dintr-odată noaptea a devenit zi, soarele se cocoță grăbit pe bolta cerească recăpătându-și înălțimea majestuoasă, pierdută preț de câteva fire de nisip ale timpului scurse prin imensitatea universului.

Achim se pomeni dintr-odată rămas singur în poiană, pradă soarelui dogoritor al amiezii. Își trecu degetele prin pletele colilii ce îi cădeau peste umeri și privi neîncrezător jur-împrejurul său. Nu se mai zărea nici urmă din întregul ritual al acelor multe paseri aurii ce produseseră vârtejul, prin iarba înaltă nu se vedea nici măcar o pană sau orice altă mărturie cum că pe acolo se întâmplaseră evenimente care erau peste puterea de înțelegere a oamenilor de rând... nimic, absolut nimic. *"Dară ce cald s-a făcut dintr-odată"*, își spuse părintele, apucând-o pe cărarea bătută ce se ivise brusc în spatele lui. *"Oare nu cumva o fi altul drumul spre schimnicie?"* se mai întrebă, gâfâind de căldură și, ca și cum i-ar fi auzit cineva gândurile, din apropiere se făcu auzit clopotul bisericii. Achim răsuflă ușurat, simțind cum o mână nevăzută tocmai ce îi ridică o greutate prea mare de pe umeri.

Curând se ivi și turnul clopotniței, iar când îl zări, monahul se liniști complet. E drept însă că tabla de pe acope-

rișul acesteia lucea complet diferit de cum știa el, părea că abia ce fusese așezată și prinsă de turla ce se sprijinea pe zidurile proaspăt văruite, însă Achim nu o luă în seamă. Puse toată această scânteiere pe seama razelor puternice ale soarelui și intră cu pas mare și grăbit în curtea interioară, dând binețe mirenilor ce-i ieșeau în cale.

De cum ajunse înăuntru, vru să meargă direct spre biserica de sub stânca Builei, însă ochii i se perindară către clopotnița care i se părea că lucește la fel de puternic, deși din locul în care se afla acum soarele nu părea că-și mai arunca văpaia cu aceeași forță. Trecând mai departe, spre chilia pe care o părăsise cu mai puțin de trei ceasuri în urmă, nu o mai găsi defel. Nici a lui, și nici chiliile unde își tihneau oasele ceilalți frați schimnici de-a lungul nopților nu mai erau de găsit. Lângă biserica de un alb ce îți lua ochii și cu stâlpii pictați meșteșugit, se înălța acum o mândrețe de conac, cu etaj, iară la capătul acesteia mai răsărise ca de nicăierea un hambar din lemn de fag, un foișor unde starețul dimpreună cu cei câțiva frați adunați dimprejurul său oficiau o slujbă de sființire.

Se îndreptă spre ei și, ajungându-le în preajmă, le grăi:

— Bună vremea, sfinților voastre! Rogu-vă să-mi fie cu iertăciune că am întârziat și nu v-am fost alături dintru început, dară nu cunoșteam nimic despre săvârșirea acestei liturghii. Nu vreau să vă tulbur rugăciunea... dară, totuși, când ați hotărât-o? Căci la utrenie nu s-a făcut cunoașterea...

— Bun venit printre noi, frate călugăr, răspunse starețul, al cărui chip însă Achim nu îl cunoscu defel. Noi tocmai

terminasem slujba de sființire a așezământului și îl condusesem de plecare pe preafericitul nostru episcop Iosif, și astăzi orice față bisericească este binevenită. Dar cine ești dumneata și cu ce ocazie pe la noi, dacă nu ți-e cu supărare, și cum de știi graiul cel vechi? Ești cumva vreun frate călugăr al Bistriței, al Amotei, ori vii din altă parte? Căci nu te-am mai văzut pe-aici, pe la noi...

— Sființa ta, precucernice stareț, aparținător al acestei schimnicii eu însumi sunt, și pre numele de hirotonisire Achim Oteșeanul mi s-a zicând, încă de când am păsit pentru întâia dată în sfântul lăcaș al Pahomiei, anume la anul unamiesasesutesaptezecisidoi de la nașterea Domnului. Dacă mi-e îngăduit, pot spune că nici eu nu vă cunosc pe niciunul dintre sfințiile-voastre și chiar voiam a vă întreba unde se află egumenul Iermolaie al Pahomiei, căci doară dumnealui putea-va degrab a ne lămuri.

— Nu avem cunoștiință de existența niciunui stareț Iermolaie al acestui sfânt lăcaș, cuvioase, deși într-adevăr aici suntem la schitul Pahomiei. Dară putem să ne lămurim de îndată, mai adăugă starețul și i se adresă pe dată unui călugăr tinerel, cu tuleiele din barbă abia mijite: părinte Nifon, rogu-te, adă dumneata letopisețul cela vechi al schitului, în care avem însemnate toate faptele sihăstriei noastre, încă din ziua de când s-a zidit și până în zilele noastre.

Și apoi, cu glas așezat, se întoarse către părintele Achim și rosti:

— Îți înțeleg tulburarea, părinte, dar haide, vino să ne așezăm aici, pe băncuță, și să ne sfătuim un pic în tihnă.

Ai fi venind cuviosia ta de departe, ai fi zăbovit mult pe drumuri, ești și mai vârstnic, și ai fi tare obosit...

— Sființa ta, să știi, mă simt ca și cum aș fi cărăbănit cu mine doi saci cu pietre de râu, dar cutez a mărturisi că, deși nu mai sunt dănac, încă timpul nu mi-a trecut și nu-s deloc uncheaș, după cum zici... chiar aș putea urca degrabă pe piatra de la biserica cea mică...

Și Achim dădu să facă o mișcare bruscă, să se întoarcă spre biserica de care spunea, doar că picioarele slăbite nu îl mai ascultară. Simți cum pământul îi fuge de sub tălpi și cum se prăvălește, neajutorat, pe podeaua proaspăt lăcuită. Imediat, doi călugări tinerei îi săriră în ajutor, îl ridicară de brațe și îl așezară cu grijă pe băncuța din apropiere, în timp ce ucenicul Nifon sosise deja, ținând sub braț un cărțoi considerabil, cu copertele legate în piele, groase și roase de timp.

Achim își privi nedumerit mâinile, neînțelegând ce i se întâmplă. Slabe, cu degetele prelungi, cu numeroase pete roșii, tremurau; mâinile îi dezvăluiau că bătrânețea îl invadase și îl cucerise, fără știrea sa. Simți o greutate în capul pieptului, deja începuse să respire greu și sacadat, iar pletele și barba i se albiseră și deveniseră mai ușoare, adiind în bătaia unui vânticel călduț de primăvară, precum o zăpadă proaspăt așezată.

— La ce an spuneai că ai venit matale la acest schit, părinte Achime? întrebă călugărul Nifon, cu ochii adânciți în ceaslov.

— La anul unamiesasesuteșaptezecișidoi de la nașterea Domnului Cristos, rosti monahul cu voce tremurândă,

întretăiată de respirația gâjâită, după care se înecă într-un acces de tuse seacă. Apă! Dați-mi niște apă, rogu-vă! le ceru fraților și imediat unul dintre călugării cei tineri îi aduse o cană cu apă curată pe care Achim încercă să o bea.

Tremurul mâinilor i se accentuase și nu apucă să bea prea mult, ci doar cât să își înmoaie buzele, restul conținutului vărsându-i-se pe sutana decolorată. După care cana, devenită brusc prea grea pentru degetele-i firave, se răsturnă pe jos cu un zgomot metalic.

— Am găsit! anunță triumfător călugărul Nifon către ceilalți, și îi întinse egumenului ceaslovul deschis la pagina unde descoperise lămuririle pe care le căuta.

Starețul își aruncă și el repede privirea, își drese glasul și spuse:

— Întocmai, părinte. Aici scrie că sfinția sa părintele Achim Oteșeanul a sosit de la muntele Athos la anul respectiv, împreună cu...

— Cu starețul Iermolaie Ghiuță, sfinția ta, continuă mai mult șoptit Achim. Și alături de noi mai erau frații Leontie, Onisifor de la Ocnele Mari, Paisie de la Copăceni, Visarion și, atunci când am plecat, taman ce sosiseră încă alți doi frați monahi de la episcopia Râmnicului, dintre cei care ne-au petrecut până la schit cu un sipet plin de hrisoave, zapise și alte scrieri.

— Părinte, lucrurile stau întocmai așa cum ai spus. Aș vrea să știm cum de s-a întâmplat să vii taman acum la noi, din acele timpuri... când ai plecat de la schit?

— Am plecat pentru trei ceasuri, cât am urmărit pasărea cea măiastră, sființa ta, vorbi cu greutate Achim, în-

tinzându-se pe întreaga bancă pe care fusese așezat. Doară că paserea ceea era un înger, care m-a purtat prin timpurile cele de demult și mi-a arătat lucruri nemaivăzute și atât de minunate încât oricare dintre cuvintele noastre, ale muritorilor de rând, sunt neîndestulătoare ca să le descriem în întregime și după cum trebuie.

Și atunci le vorbi cuviosul Achim călugărilor strânși în jurul lui despre toate minunățiile pe care le văzuse cât timp cutreierase prin tărâmurile unde timpul nu se scurgea, povestindu-le, preț de o jumătate de ceas, despre făptura aceea nemaivăzută și despre învățăturile lumilor ei.

— Iară după aceasta, își încheie Achim istorisirea, îngerul m-a lăsat în poiana de unde am plecat, iar eu am venit degrabă ca să îmi săvârșesc lucrarea încredințată de ieromonahul Ștefan al Râmnicului.

— Să știi, cuvioșenia ta, că schitul nostru într-adevăr s-a reparat atunci, la anul de care spui, prin mila spătarului de atuncea și viitorului domn al țării, Constantin Brâncoveanu, interveni călugărul Nifon, citind scrierile din ceaslov. Și s-a reparat împreună cu mănăstirea Bistriței, săvârșindu-se toate astea un an mai târziu.

— Dară cum s-o fi reușit face aceasta fără cele de trebuință? se întrebă Achim respirând tot mai greoi. Cu iertăciune vă rog, dară acum vreau să vă întreb... în ce an suntem, preacucernice?

— În anul unamienouăsutecincizecișișase, cuvioșia ta!

— Ah, porțile! Și lumina ceea, gemu chinuit Achim, chircit de durerile bătrâneții, amintindu-și de discuțiile purtate mai devreme cu ființa din poiană.

— Lumina ceea, părinte? Care lumină? întrebă curios starețul, privind cu înțeles către unul dintre călugării apropiați, care sosi iute cu o lumânare aprinsă și o așeză pe pieptul tot mai pipernicit al monahului.

— Da, exact... lumina, mai apucă să rostească cu greutate Achim, făcând pauze mari între cuvinte. Calea era drumul, iar drumul merge spre lumină... și doar mergând pe ea... timpul meu a stat... a înghețat... iar acum... el doar își continuă... curgerea... prin mine... și prin Univers... Împărăția Tatălui... este pretutindeni..... e înăuntrul vostru... și în afara voastră...

Atât a mai apucat să grăiască părintele Achim și răsuflă pentru ultima oară, adânc, într-un suspin ca un plânset. Fața îi încremeni, ochii i se închiseră, mușchii i se destinseră și întregul corp se lungi, în timp ce membrele îi căzură inerte peste băncuță.

De cum se săvârși din viață, trupul i se transformă în pământ ars și în nisip și se nărui în haină, prăvălindu-se lângă băncuță. Vântul după-amiezii se stârni într-o rafală scurtă, ca o palmă, împingând parcă nisipul scurs pe sub sutană și, astfel, însuflețind-o pentru scurte clipe.

După care se potoli...

...atunci, ceva acolo, sub veșmântul decolorat, începu să se miște, cu gesturi scurte și repezite.

Călugării din preajmă făcură pe dată un pas îndărăt, înspăimântați.

De sub sutana arsă de soare și tot mai roasă de timp se iți capul unei păsări, având niște ochi mari, o creastă ridicată, formată din pene scurte și tari, în culori aprinse, ți-

pătoare. Apoi, de-acolo ieși pe de-a-ntregul o zburătoare de mărime mijlocie, cu un penaj auriu, care își umfla din când în când pieptul pentru a scoate felurite triluri dulci, fermecătoare, așa cum nu mai cunoscuseră în viața lor niciunul dintre ei.

Învățătoarea

Unele pasaje din întâmplarea despre care vă voi povesti acum e posibil să fi ajuns la mine prin intermediul altor persoane care le-au trăit, așa cum e posibil ca să le fi trăit chiar eu. Îmi aduc aminte destul de bine personajele despre care vă voi povesti, atât de bine încât multe din cele ce vi le voi povesti vi se vor părea că s-au întâmplat chiar ieri. Sau poate că ieri s-au și întâmplat, chiar dacă ați spune că timpul meu, al povestitorului, a trecut. Mi le aduc aminte curat, fără interferențe, deși la acea vreme poate că nu eram decât un țânc, un mucos de nouă ani care, cu numai un an în urmă, trecuse pentru prima oară pragul unei școli și pentru care viața la țară era extrem de simplă, desfășurată între o joacă de-a v-ați ascunselea și un adunat de gâște de pe balta de la polovină – un luciu de apă unde ai mei mă trimiteau să plimb orătăniile curții atunci când nu mai aveam astâmpăr și le împuiam capul cu tot felul de întrebări și presupuneri de care, sunt convins acum, s-ar fi lipsit cu mare drag.

Cel despre care este vorba se numește Marcu. Sau nenea Marcu, așa cum îi spuneam noi, copiii, și *în locul căruia m-am imaginat mereu.* Era fratele mult mai mare al lui

Florică şi al lui Costel, prietenii mei de joacă din copilărie. Totodată, aceştia erau şi vecinii noştri, părinţii mei stând gard în gard cu ei. Cu timpul, eu, împreună cu leatul meu, Florică, descoperisem multe lucruri nebănuite pe care le poate ascunde o grădină, inclusiv o spărtură în gardul comun, undeva, mai spre fundul curţii noastre, spărtură care ne permitea, după ce îi înlăturam lemnele care o acopereau, să intrăm unul în curtea celuilalt ca să ne jucăm fără a mai fi nevoiţi să ieşim pe uliţă, iar după ce terminam cu atâta joacă o acopeream la loc, ca să nu se prindă vreunul dintre cei mari şi să ne repare trecerea pe care noi, prichindeii, o consideram ca fiind secretă.

Fiindcă era mai mare cu vreo paisprezece sau cincisprezece ani decât noi, amândoi decisesem să alegem calea diplomaţiei şi a respectului impus de vârstă, aşa că instinctiv am simţit nevoia să îl strigăm nea Marcu; asta fiindcă, pe de o parte era în interesul nostru să nu îl păgubim cumva de vreo castană dintr-aceea dureroasă în creştetul capului, cu care nea Marcu obişnuia să ne răsfeţe atunci când ne întreba pe unde ne-au colindat ochişorii toată ziulica, după ce obosise căutându-ne, iar pe de altă parte, fiindcă deseori intram într-o multitudine de conflicte copilăreşti cu alţi prichindei apropiaţi de vârsta noastră şi, după câteva încercări eşuate de a lua pe cont propriu orice diferend, descoperisem de ce este bine să ai un frate mai mare, aşa încât ajunsesem la concluzia că e bine să le aminteşti acest lucru şi celorlalţi. Aşa se face că nea Marcu intrase deja în posesia noastră verbală deplină, adjudecându-ni-l în vocabular fără rezerve, şi nu

rare erau momentele în care ne afirmam legătura de sânge față de ceilalți copii, de multe ori căpătând un alt statut ierarhic atunci când trebuia să facem alegeri pentru o miuță sau pentru vreun alt joc specific anilor aceia; bine, ca să fiu sincer, cel mai înverşunat revendicam eu această înrudire pentru Florică, bazându-mă pe aprobarea lui tacită, dar şi pe faptul că, la rândul meu, şi eu voi fi cândva fratele mai mare pentru surioara mea proaspăt născută şi că este bine să am şi eu o imagine cât mai respectată.

În acea zi de septembrie am păşit, aşadar, pentru prima dată în curtea şcolii, plin de emoție, ca să iau parte la festivitatea de deschidere a anului şcolar. Noi, țâncii care atunci începeam clasa întâia, ne-am trezit cu toții adunați de către un domn, despre care ulterior am aflat că este profesorul de matematică şi că era spaima tuturor elevilor din ciclul gimnazial, fiindcă, zice-se, avea o palmă a naibii de grea, fie atunci când nu îți făceai tema, fie atunci când te prindea cu lecția neînvățată. Mi-l amintesc şi acum, ca o părere, deşi a trecut atât de multă vreme, era îmbrăcat într-un costum maroniu destul de uzat, cu o cravată largă ce abia dacă îi cuprindea gâtul voinic şi care i se strâmba, rebelă, în cu totul alte părți decât îşi mişca mâinile, încercând disperat ca să ne alinieze în formula atât de cunoscută de toate cadrele didactice, cea de doi-câte-doi. Profesorul părea a fi un ins destul de bine hrănit, dacă era să ne ghidăm după burduhanul său, la fel de mare ca al popii Andrei, în timp ce obrajii săi plesneau parcă de la roşeața aceea sănătoasă dată de aerul rece al dimineții. Pe ceafa sa groasă începuseră să apară broboane de transpi-

rație în urma efortului concentrat pe care îl depunea, încercând să ne alinieze în spatele unei femei tinere şi zvelte, despre care ne tot repeta că este învățătoarea noastră şi că e bine să fim cuminți şi să nu facem impresie proastă de la început. Nu era nevoie, fiindcă pe fața cu trăsături frumoase a învățătoarei şedea întipărit un zâmbet atât de cald încât, atunci când se uita direct spre noi, ne făcea să amuțim pe dată, ruşinați şi dezorientați.

Fac aici o scurtă paranteză. La câteva zile de la deschiderea anului şcolar am aflat, din poveştile Milicăi, femeia de serviciu la şcoală, care mai venea pe la noi prin curte ca să tăinuiască cu mama despre ale lor, că pe învățătoarea noastră o chema Maria şi că se mutase în părțile noastre împreună cu părinții şi frații ei tocmai de prin Moldova, de când cu seceta aia mare, din '47, şi că rămăseseră definitiv prin părțile noastre. Şi credea ea, Milica, că părinții învățătoarei nu se stabiliseră prea departe de satul nostru, fiindcă domnişoara Maria venea în fiece dimineață la şcoală cu o şaretă elegantă, mai frumoasă decât a doctoriței de la dispensarul comunal, trasă de un cal sur de toată frumusețea. Şi cum calul nu arăta deloc ostenit de drum, trăsese concluzia că, fără doar şi poate, venea dintr-unul din satele vecine, situate dincolo de Pădurea deasă a Glogovenilor, asta fiindcă o zărise de fiecare dată luând drumul înspre partea aceea, a Cloşanilor, atunci când isprăvea orele din ziua respectivă.

Ei bine, întrucât tata fusese prins la oraş cu târgul tradițional de animale care avea loc lunea, în acea primă zi venisem la şcoală împreună cu nelipsitul meu prieten de

joacă, Florică, cel care mergea şi el tot în clasa întâia, şi cu Costel, celălalt frate al lor, ceva mai mare ca noi şi care mergea pe clasa a treia, cu toţii fiind însoţiţi de nea Marcu. E drept că nu îmi părea deloc rău pentru această situaţie, întrucât, alături de cei trei, mă simţeam mult mai în largul meu, iar compasiunea pe care o manifesta Marcu faţă de capriciile noastre era una generoasă.

Pentru prezenţa la deschiderea anului şcolar, Marcu se înţolise cu un costum ce îi aparţinuse cândva tatălui său, însă se vedea treaba că îi rămăsese cam mic, întrucât mi-l aduc aminte cum îşi trăgea stânjenit de mâneci, încercând mai tot timpul să nu îşi mişte braţele prea mult, ca să nu priceapă nimeni că îi era scurt. Bine, în acel moment, noi credeam că arăta ca oricare dintre profesorii şcolii, aşa că păşeam mândri nevoie mare alături de el, simţind cum stârnim invidia celorlalţi puşti sau a părinţilor acestora, după privirile crâncene pe care ni le aruncau atunci când treceam pe lângă ei. Fiindcă, am uitat să vă spun, nenea Marcu era un tânăr de toată frumuseţea, înalt, cu spatele lat şi cu un păr negru, bogat, lucios şi dat pe spate, cu un obraz mereu proaspăt bărbierit, că doar de la şaisprezece ani folosea briciul în fiecare zi, iar în costumul ăla, chiar şi cu mânecile un pic mai mici, semăna leit cu unul din actorii de prin filmele americane, care rulau, o dată pe lună, la Căminul Cultural din sat, transformat în cinematograf. Şi pentru care mă furişam deseori de acasă doar ca să le văd, atunci când nu îi însoţeam pe alde Marcu şi fraţii săi.

Pe seama acestuia, sătenii stârniseră tot felul de istorii şi bârfe despre presupuse fapte pe care, ziceau ei, le făcuse

Marcu la oraş, ba în legătură cu bande şi gangsteri internaţionali, ba cu iubite abandonate care s-au sinucis de durere, aruncându-se în apele învolburate ale Jiului. Îndeosebi istoriile astea erau întreţinute, dar mai ales amplificate cu tot felul de picanterii de mamele unor fete tinere de la noi din sat, înciudate de faptul că tânărul, atunci când trecea călare spre casa lui, cândva pe la scăpătatul soarelui, nu se oprea defel pe la porţile lor ca să le şuiere după fată, ori nici măcar să îi întrebe de sănătate. Nu obişnuia să spună decât *„bună seara"*, iar atunci când era iscodit *„de unde vii tu, Marcule, la ora asta?"*, obişnuia să zâmbească cu o înţelegere superioară şi să le pareze curiozitatea spunând că vine *„de aici, de pe la noi"*, pentru ca apoi să treacă mai departe fără a-i mai învrednici cu niciun fel de atenţie. Povestea mama, într-o discuţie pe care o avusese cu tanti Milica, într-o seară, că fata unei verişoare de-a ei se ţinuse încăpăţânată după Marcu până când acesta ajunsese la casa lui, ca să intre în vorbă cu el, şi chiar făcuse, temătoare, şi câţiva paşi după el în curte, tot zicându-i *„aide mă Marcule, dar de ce nu mă bagi în seamă când îţi vorbesc?"*. Acesta însă nu se supărase pe curajul fetii, ba chiar o poftise să intre şi strigase la tanti Lina să mai puie o strachină la masă, că au oaspeţi. Dacă a mai rămas fata ceea la masă sau nu, asta n-am mai aflat, fiindcă s-au apucat cu alte discuţii şi au abandonat povestea. Cert este însă că nu a mai existat niciun fel de finalitate, întrucât fata verişoarei aceleia a mamei se măritase încă de anul trecut cu un băiat de prin Costeni, făcuse deja primul copil şi se pare că acolo urma să rămâie pentru tot restul zilelor sale.

Despre Marcu ştiam doar că, după ce le murise tatăl, iar asta se întâmplase cu vreo trei ani înaintea acestei poveşti, îşi luase în serios rolul de cap al familiei, fiindcă rămăsese singurul sprijin bărbătesc al casei. Alesese să o ajute pe mama lui de-a doua, urmând ca prin munca lui să îngrijească şi de ceilalţi doi fraţiori ai lui mai mici. Aşa că renunţase vremelnic la şcoala aceea de subingineri de la oraş, unde învăţa să devină maistru mecanic (se pare că era foarte îndemânatic în meseria asta, din moment ce oamenii de la *asociaţia* din sat îl chemau mai mereu să le repare ba un utilaj agricol, ba o combină care se defecta pe câmp), şi decisese ca o vreme să se îngrijească ba de gospodăria casei, având grijă fie de animalele pe care le deţineau, ba de grădina ce-o moştenise de la taică-său spre poluvină, loc unde îşi creşteau roşiile şi castraveţii, aşa încât abia de îi mai ajungea timpul ca să citească nişte cărţi pe care le împrumutase de la bibliotecă sau şi le cumpărase cu prilejul ultimei vizite pe care o făcuse la oraş cu diverse treburi. Auzisem că îşi dorea foarte mult ca într-o bună zi, când fraţii lui vor creşte suficient de mari încât să poată deveni ajutoare în gospodăria mamei lor ca să poată merge la munca câmpului, să ajungă din nou la oraş şi să îşi continue şcoala de acolo de unde o lăsase, să devină maistru şi să îşi găsească acolo, la oraş, un alt rost. Şi cu siguranţă că ăsta fusese în fapt şi motivul pentru care Marcu nu se însurase încă, spre marea disperare a mamei sale, şi nici nu dădea semne că ar avea de gând să facă vreun pas în această direcţie.

În acea zi caldă de septembrie ţin minte că nea Marcu a zărit-o pe învăţătoarea noastră cum ne aştepta zâmbi-

toare să ne strângem în spatele ei şi să ne cuminţim, spunându-ne că doar aşa îl putem auzi pe directorul şcolii cum ne urează bun venit. De asemenea, mai spunea ea, directorul trebuia să ne amintească şi cât de importantă este şcoala pentru ţară, pentru educaţia noastră, dar şi de ce trebuie să învăţăm carte, şi îmi amintesc că atunci Marcu ne-a luat pe amândoi de mâini, s-a aplecat către noi şi ne-a şoptit să fim cuminţi şi să nu scoatem nicio vorbuliţă, apoi s-a oprit drept în faţa ei, spunându-i *„domnişoară învăţătoare, ăştia doi năzdrăvani sunt fraţii mei mai mici, doar că eu, fiind mai mare ca ei, sunt pentru ei ca şi tatăl lor. Daca nu sunt cuminţi şi vă supără cumva, fiindcă vă spun drept, sunt nişte obraznici fără pereche, vă rog să nu ezitaţi şi să îi trageţi dumneavoastră de urechi, până le-oţi lungi cât ale măgarului lui Calache, asta ca să avem pe cine înjuga mai târziu la căruţă şi să nu mai ostenim bietele animale de pomană"*, iar învăţătoarea noastră zâmbise atunci şi îi răspunsese cu o voce caldă, cu care putea topi oricând orice gheţar, că *„nu va fi cazul, sunt convinsă că amândoi se vor comporta ca nişte copii normali, ce au voie să copilărească atunci când le este vremea"*, şi ţin minte că atunci şi nenea Marcu rămăsese fermecat de vocea ei, şi abia de mai reuşi să spună cum îl cheamă că se auzi clopoţelul, iar larmătul glasurilor de copii începu treptat să se estompeze, acoperit de vocile dascălilor care solicitau linişte. Învăţătoarea i-a zâmbit, a dat aprobatoare din cap că va ţine minte, s-a întors către noi şi ne-a şoptit *„repede, copii, treceţi în rând cu ceilalţi"*, iar noi ne-am executat fără să crâcnim, rămânând tăcuţi şi cuminţi pe întreaga perioadă a discursurilor.

Cam la o săptămână după prima zi de şcoală, lucrurile păreau că încep să ia o oarecare amploare. Marcu începuse să ne conducă la şcoală în fiecare dimineaţă, să se poarte tot mai curat şi mai îngrijit, oprindu-se de fiecare dată să vorbească cu învăţătoarea noastră şi inspectându-i foarte atent calul şi şareta, ale cărei roţi începuseră să huruie atunci când mergea pe drumul nostru pietruit, de ţară. Îi ceru voie să se ocupe puţin de problema şaretei şi, până când terminasem noi orele, nenea Marcu reuşise să îi îndepărteze zgomotul acela neplăcut, ba mai mult, îi unsese toate osiile şi făcuse un drum de probă prin curtea şcolii, astfel că numaidecât începură să apară diverse presupuneri, privitor la o posibilă apropiere dintre acesta şi învăţătoare, printre sătenii care văzuseră scena.

Trecuse mai bine de o lună de la deschiderea anului şcolar, eram în octombrie, iar toamna începuse să îşi intre pe deplin în drepturi, îngălbenind frunzele copacilor; mustul pornise să fiarbă în butoaiele oamenilor, iar zilele nu mai erau la fel de plăcute şi de călduroase ca până atunci. Deja dimineţile deveniseră răcoroase, mamaie spunea că venise Brumarul şi începuse să facă focul în sobe până de cu seară, iar mama îmi pusese flanelul pe sub uniformă, atunci când mergeam la şcoală.

Abia mă întorsesem şi mamaie întinsese deja masa, ţin minte că nici nu-mi mai schimbasem uniforma, ci mă aşezasem direct în cuhnie, fiindcă acolo mirosea atât de plăcut de la pâinea făcută la ţăst. Mama, însă, prinsese de veste şi mă trimisese imediat în odaie ca să mă schimb, de frică ca cumva să stric haina de la uniformă, fiindcă,

spunea ea, alta nu aveam să mai pup până anul următor. Recunosc că la cei opt ani pe care îi aveam atunci eram ceva cam neîndemânatic cu lingura şi deseori îi vărsam conţinutul pe haine, până când maică-mea, sătulă să îmi spele ţoalele, decisese să nu mă mai aşez la masă fără un ştergar bine prins de gât.

Pentru că odaia în care mă schimbam dădea înspre drum, aud cum trece în fugă un cal care trage ceva uşor după el. După tropăit şi după zgomotul făcut de pietricele călcate de roţile de cauciuc al şaretei, îmi dau seama că e vorba de învăţătoare şi mă reped spre fereastră să o văd. Doar că ajung prea târziu. Şareta deja trecuse şi se îndepărta cu repeziciune către ieşirea din sat, aşa cum ne spusese tanti Milica, pe drumul ce ducea spre Pădurea Glogovenilor. În urma ei, pe drumul care venea dinspre şcoală, se auzea femeia de servici cum striga după ea, agitând în mâini haina galbenă a învăţătoarei, haina pe care o purtase dis de dimineaţă când bûrase puţin, şi pe care probabil că o uitase în cancelarie.

Între timp, vremea se îndreptase, soarele îşi făcuse apariţia de după nori şi începuse să usuce, treptat, pământul reavăn de ploaie. Deşi cei câţiva săteni care o observaseră pe tanti Milica strigând au încercat şi ei, la rândul lor, să îşi unească glasurile şi să se facă auziţi, şareta învăţătoarei trecu în mare grabă prin dreptul ultimei case din sat, învolburând în urma ei covorul de frunze îngălbenite ce se aşternuse pe drum.

Întâmplarea a făcut ca exact atunci să apară ca de nicăieri, cu căruţa plină de lemne, nenea Marcu, şi acestuia

nu-i luă mult până să înțeleagă despre ce era vorba. *„Lasă, tanti Milico, că acuș ți-o ajung eu din urmă"*, o liniști el pe femeia de servici, după care desfăcu rapid hățurile calului și îl încălecă, ținându-se strâns cu mâna de coama lui. *„Dă-ncoa' haina"*, mai spuse, apoi se întoarse către Costel și Florică și le ceru să bage ei lemnele sub cerdac până când revine el să le așeze cum trebuie, după care luă grăbit haina învățătoarei din mâinile Milicăi, și-și îndemnă calul să pornească în galop.

Din postura mea de copil curios care ieșise din curte pentru a vedea ce se întâmplă, am făcut atunci singurul lucru pe care îl făceam de obicei atunci când nea Marcu se plimba călare prin sat: împreună cu Florică, am luat-o la goană după el, chiuind și întrecându-ne. Asta în ciuda strigătelor disperate ale mamei, care îmi cerea imperativ să mă întorc la masă, sau ale lui Costel, căruia nu îi venea să creadă că rămâne singur lângă căruța cu lemne. Și am ținut-o tot într-o fugă până hăt-dincolo de ieșirea din sat, până când nu am mai putut să îl urmărim cu privirea pe nenea Marcu. Îl zărisem doar cum intrase în pădure, zorindu-și calul, văzusem și cum îl priveau mirați cei câțiva țărani care își arau alene loturile chiar prin dreptul bifurcației drumului, cel principal, care ducea către oraș și celălalt, ceva mai îngust, care se ducea prin Pădurea Glogovenilor către cătunele de dincolo de deal.

„Da' și unde se grăbea fractu' ăla așa de rău?", întrebă curios unul din ei, un vecin de la două case depărtare și pe care îl chema nea Pătru. Acesta îl recunoscuse pe Florică, când ajunserăm în dreptul lor, și încerca să îl descoase,

fiindcă niciodată nu îl văzuseră pe Marcu călărind calul cu atât de multă vervă. *„I-o fi dat învățătoarea aia nouă vreun patru și aleargă după ea să o îmbuneze"*, spuse un al doilea, aflat la vreo zece metri de noi, și râse, adăugând: *"O fi ea frumoasă, învățătoarea asta a lor, da' e tare rea, bre nea Pătrule, ți-am zis eu". „Numai un bărbat ca Marcu o poate îmblânzi"*, mai spuse zâmbind cu subînțeles nea Pătru, dând cu dosul pălmii peste mustață, după care scoase un fel de strigăt de încurajare pentru animalele care trăgeau de plug și care se opriseră ca și când ar fi fost extrem de interesate de conversația dintre stăpânul lor și cei doi țânci care își trăgeau sufletul după atâta goană.

Pentru noi era destul de important să știm că pe drumul ăsta trecuseră și Marcu și domnișoara Maria, ceea ce înseamnă că de vroiam să ne astâmpărăm curiozitatea, nu trebuia decât să ținem calea dreaptă prin pădurea ce începea la câteva sute de metri mai sus de locul în care ne aflam, pe povârniș. Plus că de acolo aveam cu cine să venim înapoi, fiind convinși că în momentul în care ne întâlnea pe drum, nu ne lăsa el nenea Marcu să ne întoarcem pe jos, ci cu siguranță ne aburca pe cal și pornea la trap săltat către sat, oferindu-ne ocazia și plăcerea unei plimbări de care nu oricine putea avea parte.

Vruserăm să ne punem în mișcare, însă nea Pătru ne sesiză intenția; totuși, pentru a se convinge, ne întrebă *„și acum, ce aveți de gând? Că doar nu v-ați duce singuri prin pădure după el?"*, căutând astfel să ne convingă că ideea noastră de a merge singuri prin pădure nu era una dintre cele mai strălucite. *„Păi și de ce nu am merge? Că tot nea*

Marcu o să ne aducă înapoi şi o să ne plimbe pe calul lui?" întrebai eu, oarecum nedumerit de ce se bagă nea Pătru în treburile noastre. *„Păi pe tine, Tudorele, nu ştiu dacă o să te lase taică-tău"*, şi mi-l arătă pe tata, care se îndrepta hotărât şi încruntat, cu pas mare, către noi, cu intenţia vădită de a ne muştrului serios.

Însă nici nu apucă să deschidă gura ca să ne certe, când ajunse în dreptul nostru, că din pădure răzbătu până la noi un nechezat prelung de cal, iar apoi încă unul, mai slab însă ceva mai lung, urmat de un fel de fornăit. Cu toţii rămaseră brusc fără cuvinte, uitându-se întrebători unul spre celălalt. *„Auzişi, Pătrule?"*, întrebă tata, iar cel întrebat dădu aprobator din cap. *„Ce s-o fi întâmplând oare pe-acolo?"* întrebă şi soţia lui Pătru, tanti Fănica, cea care lăsase baltă adunatul cocenilor de pe lot şi venise într-un suflet lângă noi. *„Eu mă duc până acolo să văd despre ce e vorba"*, se hotărî tata.*"Pătrule, vii cu mine?" „Vin, că doar nu o să te las singur. Şi îl luăm şi pe Mitru cu noi... lasă, mă, că brazdele astea le putem întoarce şi mai târziu"*, mai zise către cel de-al doilea tovarăş al său, care îl ajuta la arat, arătând spre plug. *"Să luăm şi sapele alea cu noi, nu se ştie niciodată"*, spuse şi Mitru, luând de lângă drum câteva din uneltele agricole şi alăturându-se lui tata şi nea Pătru.

Ca doi năzdrăvani curioşi ce eram, eu şi Florică am dorit imediat să mergem după ei, însă aceştia ne-au oprit cu un gest scurt, care trebuia să ne dea de înţeles că nu acceptă nicio formă de negociere. Am fost trimişi de tata înapoi acasă, cu promisiunea fermă că atunci când se va întoarce va sta de vorbă cu mine foarte serios, şi că este

cel mai bine pentru noi dacă i-am da ascultare acum. Tanti Fănica venise lângă noi şi, cu vorbă bună, ne convinsese că e mult mai înţelept pentru doi copii insuficient de mari, ca noi (n-avea de unde să ştie ea cât de mari ne închipuiam noi atunci că suntem), să meargă liniştiţi pe la casele lor şi că e cel mai bine să nu îi încurcăm pe oamenii mari atunci când, iată, trebuie să rezolve treburile lor de oameni mari.

Ultimul amănunt pe care l-am cunoscut eu direct din toată această întâmplare este acela că tata, împreună cu nea Pătru şi cu Mitică, toţi purtându-se cu sapele la spate, au intrat în pădure pe drumul pe care ştiam că o apucase şi nea Marcu, încercând să se orienteze spre locul de unde se auzise ultimul nechezat, strigându-i numele. Restul sunt crâmpeie de poveşti, şuşoteli şi bârfe aflate de-a lungul timpului şi drumeţiilor mele, părţi pe care nu am făcut altceva decât să încerc să le pun cap la cap precum piesele unui joc, pentru a elucida misterul dispariţiei subite a personajului Marcu din viaţa satului nostru, *în acel îndepărtat timp al copilăriei.*

În acea zi ştiu că am ajuns acasă cătrănit nevoie mare, iar mama m-a luat imediat în colimator, articulându-mă de câteva ori în timp ce mă certa. Era de preferat însă să fiu certat de ea decât de cureaua tatei, aşa încât am suportat cu stoicism ocările şi mi-am însuşit temeinic pedeapsa ce mi-o aplicase, izbucnind imediat în plâns. Acest lucru avu darul să o înduioşeze puţin şi să se rezume doar la a mă certa, promiţându-mi însă că pedeapsa nu s-a încheiat aici, ci că nu voi mai avea voie să ies din casă (sau din curte) la joacă cu ceilalţi copii câteva săptămâni bune.

În seara aceea mă culcasem destul de devreme, aproape imediat după ce se întunecase, până să se întoarcă tata împreună cu ceilalți oameni din pădurea Glogovenilor, însă nu reuşisem să adorm buştean ci, grație miriadelor de gânduri de supărare care îmi treceau în acel moment prin minte, mă aflam în starea aceea de semitrezie pe care o ai când te afli între realitate şi lumea viselor, acea stare în care visele par că se desprind din realitatea curentă. Nu îl auzisem pe tata când sosise, ci îl auzisem tuşind de cîteva ori destul de apăsat şi mi-am dat seama că sosise, aşa că am încercat să prind câteva crâmpeie din discuția lor, purtată cu glas moale, special ca să nu fie auziți.

Totuşi, din puținele cuvinte ce răzbăteau până la mine am înțeles că tatei şi însoțitorilor lui le-a luat ceva timp până au găsit, nu departe de drumul care ducea spre satul celălalt, de peste deal, luminişul de unde au presupus ei că pornise acel nechezat lugubru şi îndelungat. Îşi dăduseră seama că despre acel loc e vorba după privelişte a ce li se înfățişase în acea parte a cărării ce mergea spre vechiul conac al boierilor Glogoveni, unde găsiră o parte din spatele calului cu care Marcu pornise în urmărirea domnişoarei Maria, mai exact, spunea tata mamei, găsiseră doar cele două picioare de dinapoi ale acestuia cu o jumătate din spatele animalului, tăiate perfect, ca şi cum s-ar fi folosit un instrument de mare precizie, care nu dă greş. Restul corpului calului nu se zărea pe nicăieri, parcă se făcuse dintr-o dată nevăzută sau parcă lepădase ceea ce îi prisosea şi apoi îşi continuase drumul. Oamenii găsiseră ceea ce mai rămăsese din leş într-o baltă de sânge,

nu atât de mult pe cât s-ar fi aşteptat, iar în jurul său pământul şi frunzele fuseseră răscolite de zvâcnirile spasmodice ale picioarelor; o parte a organelor interne alunecaseră din carcasă, unele din ele, despicate, la rându-le, de acelaşi instrument şi, ceea ce era mai interesant, tăietura era deja cauterizată, de parcă s-ar fi fost folosit un cuţit incandescent. Oamenii cercetaseră atunci întreg luminişul, precum şi cărarea cea veche, însă fără a mai găsi nicio altă picătură de sânge, nici pe drum, nici măcar pe frunzele dimprejur; ba din contră, acestea arătau de parcă nu mai trecuse ţipenie de om pe-acolo, de foarte multă vreme, poate chiar de la facerea lumii.

Mai spusese tata că atunci merseseră mult timp prin pădure ca să îl caute pe băiat (aici cred că vorbea despre Marcu), însă nu dăduseră deloc de urma lui. În zadar îl strigaseră, răscoliseră tufişurile şi luminişurile până aproape de fostul conac al boierilor Glogoveni (*„oare cum o fi fost pe vremea lor, cum de li se stinsese stirpea atât de brusc încât să nu mai existe după ei decât numele?"*, adesea m-am întrebat, în timp ce îmi doream ca să fi trăit atunci, să fiu unul dintre ei în momentul când au plecat definitiv de pe pământurile lor, ca să îmi găsesc explicaţia la ceea ce fusese atunci şi să îmi astâmpăr curiozitatea; aceasta era enigma care mi-a fascinat anii copilăriei), fără a afla nici urmă de el. Nu se zărea pe niciunde şi nu găsiseră nici măcar celelalte resturi ale calului, de parcă intraseră în pământ. Şi nu rareori avură această impresie pe întreaga durată a căutării, că pe undeva pământul se căscase şi îi prinsese pe cei doi cu gura lui hâdă şi nămoloasă, meste-

cându-i apoi ca pe nişte scovergi. Mai ales că pe măsură ce se depărtau de locul acela unde găsiseră ce mai rămăsese din calul băiatului vecinilor, cu atât părea că se înalță pădurea şi li se punea de-a curmezişul, împotrivăle, obturându-le înaintarea ca un zid verde şi viu, de parcă ar fi apărat un secret ştiut doar de arborii, tufişurile şi animalele din preajmă. Aşa că, după două ore de hălăduit fără niciun fel de izbândă în a străpunge acel veritabil obstacol de vegetație, au făcut cale întoarsă şi au ajuns iară în luminişul de unde şi porniseră, loc unde au găsit neatinse resturile calului, pe care, mai apoi, le-au îngropat; spunea Pătru că e păcat să fie lăsate acolo şi să se înfrupte din leş vreo fiară a pădurii. Pe urmă, că tot se apropia înserarea şi umbra pădurii începuse a se lungi, au decis să se întoarcă în sat, mai ales că începuse să adie un vânticel rece, care prinsese să freamăte în aşa fel frunzişul arborilor de parcă aceştia ar fi început să vorbească între ei într-o limbă veche, necunoscută graiului oamenilor. Se hotărâră, însă, să păstreze secretul a ceea ce găsiseră acolo, în luminiş, dar şi a ceea ce văzuseră sau li se păruse că nu au voie să vadă, urmând să se hotărască apoi dacă se întorc în altă zi să cerceteze sau nu hățişurile de nepătruns.

Fac aici o paranteză: trebuie să vă mărturisesc că nu-mi mai amintesc dacă tata ar fi pomenit ulterior ceva despre vreun alt drum pe care îl făcuse prin pădure, nici a doua zi şi nici în zilele următoare, ca să încerce să îl găsească pe nea Marcu, ori, dacă temerile sale erau adevărate, ceea ce mai rămăsese din el şi din calul lui. Şi nici nu îmi aduc

aminte ca altcineva din sat să fi luat cumva inițiativa de a mai merge a doua zi sau în următoarele prin pădure ca să îi caute.

Apoi tata începu să vorbească şoptit cu mama despre pădure, despre ce văzuseră ei acolo când terminaseră de tras pământul peste leşul calului şi cât de mult îi înfrigurase. Auzeam printre şuşoteli că spunea despre lumini şi hăuri ce se căscau lângă ele, despre graiul acela dulce venit din străfundurile pădurii, care îi ademenea să păşească într-acolo, şi de bună-seamă că un om mai slab de înger ar fi cedat ispitei, despre vâlvele pădurilor, care, deşi nu se vedeau la față, le puteai simți răsuflarea înghețată adiind prin frunzişuri ori încolăcindu-li-se pe după gât, şi că toate cele ce auziseră ei din bătrâni despre pădure păreau să se adeverească. Cu toate că pădurea îşi primise tributul de vieți omeneşti, totuşi, chemările vâlvelor ce sălăşuiau într-însa păreau să se intensifice, stârnind un curent ca o sorbitură ce începea să atragă spre hăurile sale frunzele şi crenguțele căzute pe pământ în urma vijeliei de peste noapte, împreună cu gâzele ce le populau, iar şuierul prinse a se tângui precum un bocet, pe când luminițele din hăurile alea păreau că îşi cresc intensitatea. Spunea tata că atunci se smuciseră unul pe altul, pentru ca nu cumva vreunul dintre ei să cedeze şi să urmeze *Calea cea fără de Întoarcere*, apoi se îmbrânciseră spre drumul principal, asta în timp ce în spatele lor se auzea cum vuietul acela devine tunet, iar glasurile ce îi chemau începuseră să semene, pentru fiecare în parte, cu ale acelor iubite pe care nu le cunoscuseră niciodată. Se

ținură însă tare, deşi cel mai tânăr dintre ei dădea că şi-ar dori să facă pasul spre vârtej, pentru a cunoaşte necunoscutul de dincolo, însă unul din cei în vârstă îl culcă la pământ şi cu ajutorul celorlalți îl scoaseră din luminiş. Băiatul îşi revenise însă repede, după ce toată tevatura prinse a se linişti brusc, asemeni precum şi începuse, dar privirea sa căta dincolo de ei, spre Lumile acelea Necunoscute ce i se deschiseseră în față preț de o clipă.

— *„Doamne fereşte!"* o auzii pe mama îngânând de câteva ori, speriată, *„te pomeni că tot aia i-o fi înghițit şi pe copiii ăia doi"*, cu referire la Marcu şi la învățătoarea noastră.

— *„Mai mult ca sigur"*, o aprobă tata, *"însă asta nu trebuie să ştie nimeni. Doar că a plecat după învățătoare şi a rămas cu ea acolo, într-unul din satele de peste deal."*

Prin sat, dispariția băiatului cel mare al vecinilor noştri fusese deja pusă pe seama vreunei apropieri dintre el şi domnişoara învățătoare, aşa că au început să circule şi poveşti despre întâmplări conform cărora băiatul îşi răpeşte aleasa inimii şi fuge cu ea în lume, departe de ochii iscoditori ai tuturor celor care îi cunoşteau. Şi ca să le alimenteze speculațiile, nici învățătoarea nu mai fusese zărită venind la şcoală începând cu a doua zi, motiv pentru care directorul hotărâse să fim liberi pentru tot restul săptămânii. În săptămânile următoare, locul îi fusese luat, zilnic, de un alt profesor; pentru ca la începutul lunii decembrie să fie adusă vechea învățătoare, o femeie care locuia în satul nostru şi care se pensionase cu ani buni înainte.

Cam la trei săptămâni după evenimentele legate de fuga (sau de dispariția) lui nea Marcu alături de învățătoare,

(țin minte că era o zi cețoasă de mijloc de noiembrie şi din cer se pornise o burniță uşoară, destul de sâcâitoare) am zărit în curtea vecină un bătrânel înalt, pe care nu îl mai văzusem până atunci, însă care părea că se contopeşte şi se identifică cu casa micuță, cu grajdul şi hambarul atent îngrijite, cu livada de meri ori cu grădina de legume dinspre polovină. Se vedea cu ochiul liber că bătrânelul fusese un ins voinic la viața lui, înalt şi mândru nevoie mare, însă trecerea timpului nu îl iertase şi îi cocârjase puțintel spatele, dar nu până într-atât ca să nu mai pară la fel de impozant. Haina sa groasă şi lungă până aproape de genunchi era cea care, judecând după motivele brodate pe dânsa, îl divulga că nu era venit de prin zona noastră (lucru pe deplin adevărat, tanti Lina îi confirmase mamei a doua zi că era vorba despre fratele mamei ei, că îl chema Petrache şi că se retrăsese acum, în zilele bătrâneții, în locurile natale, taman de prin zona munților Bârgăului, dar asta după ce colindase aproape toată lumea în lung şi în lat şi cunoştea o mulțime de lucruri, de unii nici măcar nu auziseră). Toate acestea îl făceau să aibă aura unui schimnic ce îşi părăsise chilia, pustnicia şi rugăciunile, ieşind la lumină ca să vadă în ce fel se schimbase lumea de când o abandonase şi care e rostul ei în continuare.

Cu timpul, însă, beneficiind şi de avantajul vecinătății, era de la sine înțeles că am început să devin tot mai curios în legătură cu acest unchi al principalilor mei companioni de joacă, leatul meu, Florică şi Costel. E drept însă că de când Marcu dispăruse în străfundurile pădurii, aceştia îşi schimbaseră comportamentul față de întreaga lume, ie-

şind tot mai rar la joacă cu copiii de pe uliță, treptat renunțând definitiv la orice altă activitate extra-şcolară şi extra-gospodărească. Mai mult decât atât, băieții deveniseră deosebit de retraşi, practic erau de nerecunoscut față de cum erau în timpul când nea Marcu le coordona activitățile, încât după două luni, când veniseră sărbătorile de iarnă şi când, conform tradiției din partea locului, în ajunul naşterii Domnului, trebuia să mergem cu *proroceaua* prin sat, ei se închiseseră în casă şi nu deschiseseră poarta nici măcar urătorilor veniți din celălalt capăt al satului. Se izolaseră tuspatru în hambarul acela al lor de lângă casă, de unde se auzea nedesluşit un fel de bâzâit constant, ca la tabloul electric de la şcoală, şi de unde ieşea în permanență un abur. Tata zicea că îşi făcuseră o nouă odaie şi că acolo avea să locuiască bătrânul, iar camera şi-o încălzeau cu aburii de la apa ce o clocoteau într-un cazan mai mare, cum se obişnuia prin părțile acelea ale Ardealului, şi că de-aia o amenajaseră cât mai departe de drum, doar ca să se pună la adăpost de ochii şi iscodirile tuturor curioşilor.

Mare supărare pricinuiseră atunci tanti Lina şi ai ei tuturor consătenilor noştri că nu le primiseră odraslele, şi mare dezamăgire mai trăiseră țâncii ce veneau pentru prima oară cu proroceaua ori cu buhaiul şi care rămăseseră fără tradiționalii covrigi cu nucă ori fără merele coapte şi date apoi prin zahăr, fiindcă dărnicia lui nea Marcu şi a mamei sale în perioada sărbătorilor era unanim recunoscută. Aşa încât, după praznicul Bobotezei, când au reînceput şcoala, cei doi frați au fost marginalizați

fără echivoc de ceilalți copii, nemaifiind aduşi în discuție atunci când fie se formau echipele la miuțe, fie că se mai înhăitau şi la alte jocuri specifice vârstei copilăriei. Marginalizarea asta însă o îndurau frații doar până ce ajungeau acasă, loc unde uitau de cele pățite peste zi, aşa că, după ce îşi îndeplineau cele ce aveau de făcut prin gospodărie, dispăreau imediat în hambarul unchiului lor, sub privirile pline de invidie şi curiozitate ale celor care îşi căutau de lucru pe lângă poarta ori curtea lor, şi care nu reuşeau deloc să afle ce se întâmpla dincolo de uşa închisă a hambarului. Îndrăzniseră unele femei să forțeze intrarea în curte în acele zile, însă fie nimeriseră poarta încuiată, fie, în rarele ocazii în care era deschisă, se pomeniseră că le iese tanti Lina în întâmpinare şi că se poziționează strategic între ele şi aleea care mergea direct spre hambar, conducându-le spre ieşire cu o atitudine rigidă şi impunând pe toată perioada discuției o distanță prin care dorea să le dea de înțeles că nu sunt binevenite.

Curiozitatea unui copil mic, însă, nu putea să fie învinsă de niciun fel de poartă încuiată, şi asta pentru că acel copil avea şi alte opțiuni prin care putea să înşele vigilența oricărui cerber, indiferent care ar fi fost acela. Trebuia să aflu ce făceau ei acolo, mi-aş fi dorit să ştiu de unde venise moş Petrache, să văd prin cuvintele sale lumea de dincolo de munți pe care o văzuse el, să pot călători cu gândul pe unde acesta a ajuns; să îl aud povestind despre acele tărâmuri şi acele Lucruri Nemaivăzute şi Intangibile, pe care însă le văzuse, le atinsese şi le simțise, să îmi povestească despre oamenii pe care îi cunoscuse,

iar imaginația mea de copil să zburde şi să mă plaseze acolo, lângă el sau în locul lui, şi să mă lase să respir acelaşi aer cu cel al Nemaiîntâlnitelor aventuri ale sale din Locurile ce nu se pot descrie.

Îmi doream mult asta; şi nu mi-am pus niciodată întrebarea dacă aşa se va şi întâmpla.

Aşa s-a făcut că, în prima zi de după sfântul Ion, când afară era un ger de crăpau pietrele, mi-am adus aminte de trecerea noastră secretă făcută prin gardul din fundul curții, trecere pe care n-o mai folosisem încă din vară, de dinainte de a merge la şcoală. Spărtura era tot acolo, mascată doar cu nişte lemne care lăsau impresia că gardul este solid şi bine întreținut, fără a da de bănuit că pe acolo există posibilitatea să te furişezi în curtea vecinului. Am dat atunci în lături lemnele cu care camuflasem trecerea; mi-a luat ceva timp, întrucât erau înghețate, iar zăpada care le acoperea îmi îngreuna munca, însă norocul meu au fost mănuşile pe care le primisem cadou de sărbători de la bunici, atunci când mersesem pe la ei cu sorcova, în prima zi de după Anul Nou (oh, şi ce minunății de colăcei putea pregăti în anii ăia bunica!). În scurtă vreme, truda îmi fu încununată de succes şi iată-mă în spatele grădinii vecinilor noştri, lângă magazia cu sculele pe care nea Marcu le folosea la câmp, scuturându-mi energic pantalonii şi paltonul de zăpadă şi încercând să las cât mai puține urme ale trecerii mele pe meleagurile vecine.

— *„Bună vremea, măi copile"*, auzi atunci în spatele meu un glas calm. Am tresărit puternic. M-am întors speriat spre spărtura din gard, cu gândul de-a mă face nevăzut

în cel mai scurt timp, afurisindu-mi lipsa crasă de precauție de care dădusem dovadă.

— *„Dar unde te grăbești, măi copile, vino în casă să îți dau o apă rece, să te mai răcorești nițel"*, mai aud, şi mă întorc. La câțiva metri distanță era moş Petrache, unchiul cel cu pletele colilii, şi care tocmai ce îşi încărcase brațele cu câteva lemne. *„Haide, că nu e nicio supărare, adăugă el, ci haide, vino încoace odată!"*.

Din instinct mă întorc spre spărtura din gard, dar aceasta dispăruse. Gardul era intact, scândurile, la locul lor, ca şi când mica mea trecere secretă nici nu existase vreodată.

— *„M-am ocupat eu de el între timp"*, zâmbi moş Petrache, aşa de cald încât nu puteam să nu îl cred, chit că nu îl văzusem mişcându-se din locul acela, însă ştiu că spusese asta ca să nu mă simt prost fiindcă încercasem să mă furişez în curtea lor, fără să mă asigur în prealabil dacă e cineva în grădină sau nu.

Între timp, îşi făcuse apariția şi tanti Lina, într-o cămaşă lungă şi prinsă la brâu, ca de vară, cu un coş de cireşe în mână, toată numai zâmbet.

— *"E Tudorel, vecinul nostru, nu îl mai ții minte?"* i se adresă cu o undă de reproş în glas aceasta, iar eu m-am întrebat aunci unde mă mai văzuse moş Petrache ca să mă țină minte acum.

Am privit-o mirat, totuşi, de unde culese tanti Lina cireşe? Este iarnă, mult mai aproape eram de sfântul Ion decât de luna lui Cireşar, iar gerul de afară, chiar dacă acum nu mai era la fel de crâncen şi... Îmi stăvilesc gândurile şi arunc o privire mai atentă spre grădină: toată era

înflorită, frunzele de un verde crud, proaspăt, împodobeau ramurile arborilor din apropiere... şi da, pe ramuri sclipeau cireşele ca nişte punctuleţe din acelea roşii... Dar cum de toate astea erau posibile în plin-miezul iernii?

— *„Nu e niciun secret"*, zâmbi ca în filme moş Petrache, parcă citindu-mi gândurile. *„La noi nu este niciodată iarnă, este ceea ce ne dorim noi să fie!"*.

Am rămas fără glas, neînţelegând despre ce anume este vorba.

— *„Tu nu îţi doreşti nimica, niciodată?"* mă întrebă tanti Lina, aplecându-se spre mine şi îmbiindu-mă cu o chită de cireşe.

— *„Cum să nu, îmi doresc multe lucruri, însă nu am voie decât la care îmi dă voie tata, fiindcă sunt mic"*, am răspuns.

— *„Şi nu ţi-ai dorit să vezi cum este să fii mare?"*

— *„Ba da, tanti Lina, chiar le-am spus că atunci când o să mă fac eu mare, o să pot face ce nu îmi dau voie acum."*

— *„Atunci, ia haide după mine până în cămăruţă"*, spuse moş Petrache şi o luă la pas, sprinten, înaintea mea.

Şi am realizat pe loc că nu mai aveam mănuşile cu care intrasem, şi nici fularul, nici hainele cele groase pe mine. Eram îmbrăcat într-o cămaşă de vară, subţire, şi în nişte pantaloni scurţi de culoare maronie, prinşi cu bretele, pe care îi vedeam pentru prima dată. E drept că nu mă stânjeneau absolut deloc, dar nu înţelegeam deloc cum ajunsesem să fiu îmbrăcat astfel, mai ales că nu aşa intrasem prin spărtura din gard. Moş Petrache zâmbi şugubăţ, pe sub mustaţa-i *sură*, petrecându-şi degetele lungi prin pletele ce îi încadrau o faţă colţuroasă, însă una luminoasă,

fără riduri, şi întinse mâna spre uşa hambarului. I-am ascultat povaţa şi am intrat în încăperea respectivă, însă a trebuit să mă aplec uşor, fiindcă tocul uşii era destul de jos... *„de ce oare era aşa de lăsat?"* m-am întrebat, mai ales că tanti Lina, care intrase sprintenă înaintea mea, nu avusese nevoie să se aplece. Iar tanti Lina nu era o femeie pipernicită, ci una în toată puterea cuvântului, dreaptă, voinică... cu toate astea, eu o priveam *de sus*.

Iar în faţă mi se deschise Încăperea. Acea cameră pe care nu aş fi bănuit-o niciodată că ar putea exista acolo, ascunsă printre ulucile unui gard hodorogit de ani, în spatele unor căsuţe modeste, în locul unui hambar vechi pe care nimeni nu îl mai folosea. Mi se părea ciudat faptul că deja **ştiam** cum reuşiseră aceştia, moş Petrache, tanti Lina şi copiii, să mascheze atât de dibaci acea construcţie, în aşa fel încât să nu dea de bănuit celor de afară, să creadă că într-adevăr bătrânul locuieşte în condiţii subumane, de neconceput pentru niciunul dintre săteni. Realitatea era însă alta, aşa cum nu îşi putea imagina niciunul din sătenii Orzeştiului, oricât de bogată le-ar fi fost imaginaţia. Încăperea în care am intrat era largă, albă ca un salon de spital, cu ferestre înalte, care o făceau extrem de luminoasă, cam cum îmi imaginam eu că arată o cameră dintr-un castel, *atunci când eram mic*. O masă de un alb strălucitor, cu reflexii metalice, trona în centrul camerei, iar câteva scaune din metal o încadrau. Pe pereţii albi, ca pe nişte ecrane mari, mai mari decât cele pe care se proiectau filmele alea americane la Căminul Cultural, curgeau imagini cu diferite scene din viaţa atâtor oameni, surprinşi

în diverse ipostaze ale existenței lor, încât puteai crede că întreagul lor ciclu evolutiv se derula și putea fi urmărit în camera asta unde până acum câteva clipe credeam că se află hambarul lui moş Petrache.

— *„Eşti singur, ce mă bucur; știi că îți detest prietenii de joacă, mai ales de fiecare dată când aceștia sunt sub nivelul tău"*, auzi o voce de femeie, binecunoscută mie, dintr-un colț al încăperii, iar posesoarea ei prinse să înainteze spre mine.

Privesc surprins şi încurcat către cea care, până nu demult, îmi fusese învățătoare, fără să înțeleg însă ce hram aveau prietenii mei de joacă şi de ce fusese necesar să mi-i aducă acum în discuție, mai ales că eram singur şi nici prin cap nu mi-ar fi trecut să le arăt micile secrete ale grădinii şi mai ales trecerile mele secrete pe proprietățile vecinilor, şi exclam:

— *„Dumneavoastră, aici?"* şi constat că vocea nu îmi mai aparținea mie, copilul de aproape nouă ani, ci unui individ mult mai matur, iar gândurile păreau a-mi fi altele decât cele cu care intrasem în curtea vecinilor prin spărtura din gard. De altfel, nici măcar hainele pe care le purtasem mai devreme, în grădină, nu le mai recunoşteam pe mine, acum având trupul acoperit de o textură fină, mulată pe corp, având o bună rezistență (am tras puternic de ea, ca să mă conving că o aveam pe mine), de aceeaşi culoare cu camera în care intrasem.

— *„Bine ai venit în lumea noastră, Tudorel... dar să ştii că te-ai cam lăsat aşteptat, însă până la urmă e bine că ți-ai făcut curaj să vezi cum este şi în alte locuri."*

— *„Păi,* fac eu încurcat, *cam da. Însă nu înțeleg cum de am intrat în curte iarna și am nimerit vara, la culesul cireșelor."*

— *„Ah,* zise ea atunci, *tanti-ta Lina te-a așteptat cu cireșe? Păi atunci de ce nu ți-a oferit și ție câteva? Că doar nu cumva le-o fi păstrat doar pentru sine? Hehehe, lasă, dacă o să înveți repede, poți să ai și tu parte de câte cireșe vrei, și asta oricând vei dori"*, adăugă amuzată. *„Apoi, eu sper din tot sufletul să nu te alegi doar cu cireșele, mai sunt atât de multe de descoperit în universul ăsta."*

Învățătoarea mea părea a fi total alta în aceste momente, o persoană pe care n-o cunoșteam, pe care o vedeam parcă pentru prima dată. Cu toate acestea, ea era... Își păstrase zâmbetul acela cald, bun, aproape nelipsit de pe chip. Nu îmi explicam cum ajunsese acolo, ce căuta sau pe cine, cum de era singură și nea Marcu nu apăruse încă alături de ea...

— *„Ar fi bine să mă urmezi la masă"*, mi se adresă ea, cu tonul ei atât de cald, care nu lăsa loc niciunui echivoc, iar eu am ascultat-o supus, ca un elev extrem de cuminte, și am luat loc pe scaunul ce mi-l indicase cu o grațioasă unduire a palmei.

— *„Ești curios, nu-i așa?"*, mă întrebă cu voce suavă, întinzându-și mâinile peste masă spre mine și îmbiindu-mă să fac la fel. I-am copiat gesturile și mânecile combinezonului pe care îl purtam au prins deodată să freamăte, să le simt furnicăturile în timp ce se conectau la tăblia imaculată a mesei, schimbând culori și lumini intense între ele.

Brusc, o imagine mi-a erupt în subconștient. M-am identificat imediat cu ea și am început să simt cum o altfel

de ființă, poate tot un eu, dar venit din alte sfere, mă umplea treptat, începând cu subconștientul și terminând cu vârful unghiilor, dirijindu-mi creșterea. Ființa aceea din mine se comporta și creștea cu fiecare milisecundă, aidoma unui nou-născut, deși senzația pe care am avut-o atunci când m-a invadat a fost că era mult mai bătrână decât mine, de parcă ar fi apărut odată cu nașterea acestui univers... *și totuși, de unde știam eu, unde auzisem, la cei nouă ani ai mei, vorbindu-se despre Univers?*, m-am trezit că mă întreb singur, iar atunci mi-a apărut răspunsul în gând, sau imaginea că știam deja despre el mi se proiectă pe pereții acoperiți de monitoare, care îmi spuneau, de asemeni, că **știu**. Că eram eu cel care știa, sau ființa aceea care mă umpluse și care îmi stătea în spatele ochilor, nu puteam spune, dar cert este că deja cunoșteam răspunsul la toate întrebările pe care nu le pusesem încă, la toate *de ce*-urile care nu fuseseră rostite până atunci. O simțeam cum, după ce mă umplusem de ea, îmi umplea și gândurile și amintirile... puteam să văd ceva doar căutând în memorie, fără să fi fost nevoie să fiu prezent acolo, simțeam cum mă revărs în toate ființele care mă cunoșteau și care urmau să mă cunoască, vedeam calea și decideam dacă puteam să o urmăresc sau dacă îmi doream să îi aștept pe ceilalți la capătul ei. Puteam fi același Eu în mai multe feluri și în mai multe ipostaze, prins în mai multe trupuri și detașat de toate, eu fiind centrul și corpurile gravitând în jurul meu precum planetele Sistemului Solar, eram precum Soarele, situat în centrul unei gigantice roți din care izvora o lumină nesfârșită, și pe toate

puteam să le orientez spre mine... şi cu toate astea, simţeam cum cresc, cum acaparez înţelepciunea secolelor şi a făpturilor care m-au precedat, trăindu-mă intens, fără a mă cunoaşte. Puteam să fi fost tatăl meu, aşa cum mai târziu fusesem unul dintre fii. Puteam să fi fost precum susurul apei, aşa cum fusesem stânca ce primea stropii primordiali, prima ploaie a Pământului.

Şi atunci am simţit cum îmi deschid căile din interiorul minţii, şi cum pot să văd dincolo de linia orizontului, dincolo de linia de dealuri împădurite, peste care sălăşuia, ca într-o cupolă albă, întinsă peste molcomul sat în care îmi petrecusem primii ani din această existenţă. Iar ochii mei vedeau dincolo de conştiinţa cosmică ce zace în fiecare fiinţă vie şi, cu cât evoluam mai mult, cu cât nivelul cunoaşterii devenea mai ridicat, cu atât mai curând puteam trece, la rându-mi, spre următorul prag. *"Mişcarea este o iluzie... Într-o cursă, un alergător mai rapid nu îl poate depăşi pe cel lent, aflat în faţa sa, fiindcă trebuie mai întâi să ajungă acolo unde acesta a fost deja..."*, auzeam repetitiv glasul Învăţătoarei în mintea mea, iar sinapsele se deschideau pe măsură ce spusele ei, repetitiv, mi se întipăreau pe cortex devenind astfel parte din mine. *"Nouăzeci la sută din ceea ce vedem nu există, ci doar mintea noastră îşi imaginează cum ar fi. Astfel, e ca şi cum eu aş spune că masa asta la care stăm este albă, iar tu ai spune că da, e albă, însă eu nu am cum să ştiu că albul perceput de tine e acelaşi alb perceput de mintea mea, poate este mai murdar, poate este strălucitor, poate că albului tău îi corespunde verdele meu. Şi asta pentru că creierul nostru selectează din imagini doar lucrurile pe care suntem programaţi să le distingem şi înţelegem."*

Evoluasem, iar subconştientul începea să caute altfel de răspunsuri. Deja în mintea mea îmi puteam răspunde ce era spaţiul şi timpul: simple forme ale unui proces prin care ordinea Universului se poate dezvălui, în întregime sau în totalitatea dată de răspunsul pe care îl cauţi. Prezenţa învăţătoarei alături de mine, la această masă a transferurilor de informaţii şi de cunoştinţe, de identităţi şi de acţiuni, începeam să o simt tot mai puţin, asta pe măsură ce spiritul copilului din mine devenea tot mai liber şi mai hulpav de cunoaştere.

— *„Uşor, nu te grăbi"*, am auzit-o în minte cum mi se adresează. *„Nu trebuie să devorezi totul dintr-odată, toată informaţia pe care ţi-o dau şi la care ai acces, ci trebuie să realizezi întâi importanţa principiilor cunoaşterii împreună cu corecta lor folosire, după care să te laşi purtat de ceilalţi unde îţi vei dori mai mult. Ia priveşte acum."*

Şi am deschis ochii. Nu ne mai aflam la masa albă cu reflexii metalice care deviau lumina prin toate colţurile hambarului lui moş Petrache şi al tantei Lina, ci în sala cea mare a conacului boierilor Glogoveni, cea unde avusese loc ultima întrevedere dintre Absinthia şi Ştefan, verişorii mei care, în acea vreme, erau plecaţi în luna de miere, în Helveţia.

Eram în săptămâna ce preceda ziua festivă, iar această zi, conform programului pe care îl schiţase Elizaveta, fusese împărţită în două: un cenaclu literar începând de la miezul zilei până pe la ora patru a după-amiezii şi apoi balul, de la ora nouă până a doua zi dimineaţa. Un program simplist, mi-am zis, conceput astfel încât să dea po-

sibilitatea ca într-însul să coexiste germenii dezordinii, și diferit de programul de antrenament mental pe care mi-l hărăzise mie.

În primul rând, chiar de la început se acredita în public zvonul că imediat după cenaclul literar sau chiar în timpul acestuia, într-o pauză special concepută pentru acest scop, le vor fi oferite participanților un dejun cu șampanie, bineînțeles gratuit, pe care unele guri neavizate îl incluseseră deja în program. Poate că prețul considerat excesiv al biletelor, de cinci franci de aur, să fi contribuit la acreditarea acestui zvon? Posibil. Dar atunci când programezi, în calitate de stăpân al locului, *o serbare care poate ține și douăzeci de ore, atunci cu siguranță că oamenilor li se va face foame și va trebui să le dai să mănânce,* auzeai vorbindu-se peste tot. Şi trebuie să spun că, aici, un important rol l-a avut scumpa mea mamă, pe care o încânta nespus de mult ideea că va trebui să țină nişte toasturi; mai mult, dacă mai erau şi alte persoane care voiau să ia cuvântul, de bună seamă că ea îşi dorea personal să le anunțe, aşa că, în aşteptarea evenimentului era mereu preocupată de redactarea lor. Toasturile sale urmau să explice tuturor invitaților deviza principală şi noul însemn heraldic pe care îl alesesem pentru familia noastră, însemn care tocmai ne fusese confirmat de căimăcămie, împreună cu dreptul la steag propriu, privilegiu de care puține familii nobiliare din stânga ori dreapta Jiului de Sus puteau avea parte. Iar pentru rostirea toasturilor musai era să existe şi cupe de şampanie, şi ştiut fiind că şampania nu se poate bea pe stomacul gol, în mod necesar mama ajunsese la concluzia necesității unui dejun.

Mai târziu, când am decis că mult mai bine decât mine şi Maria, şi chiar decât mama, cu întregul ei arsenal de doamne pricepute la toate, se poate ocupa de festivitate un comitet de organizare, acesta i-a demonstrat pe loc că în executarea şi beneficiul programului nu era loc şi de acel dineu, ci de cel mult un desert redus, precum cel imaginat de holandul Rembrandt, demonstraţie care a avut drept rezultantă o situaţie de compromis. Astfel, s-a ajuns la a treia variantă, cea în care s-a renunţat la şampanie în favoarea organizării unei festivităţi mai serioase din toate privinţele, urmând ca totul să se materializeze într-un profit bunicel pentru cei care manageriau organizarea cenaclului literar şi din care urma să li se deconteze drumul şi întreţinerea stihuitorilor naţionali şi criticilor de la Bucureşci ce fuseseră invitaţi la cenaclu. Şi asta spre dezamăgirea domnişoarelor care visau la o cantitate imensă de bomboane, bezele şi dulciuri şi la încă ceva nemaipomenit pe lângă acestea, cum ar fi fost o fântână de ciocolată, la care, între noi fie vorba, atât comitetul cât şi mama au fost de acord că nu era necesară. În felul acesta, cenaclul şi balul de după îşi recăpătară caracterul dorit de solemnitate şi se hotărî că la începutul balului se poate servi câte ceva, lucru ce va fi organizat ad-hoc.

Mie mi-a convenit foarte mult acest lucru, întrucât, în perioada pe care am avut-o la dispoziţie şi am fost scutiţi, graţie comitetului, de implicarea totală în organizarea evenimentului, progresele pe care le făcusem sub atenta supraveghere a Mariei începeau să dea roade. A fost nevoie însă de câteva lecţii practice pe domeniile parado-

xurilor și a contradicțiilor temporale, și a trebuit să-l trimitem pe ispravnicul de Ținut să ne aducă o broască țestoasă tocmai de pe meleagurile Severinului, loc unde se știe bine că mai puteau fi găsite încă pe piață, pentru ca să se facă mai bine înțeleasă.

De alfel, pregătirea pe care mi-o rezervase Maria fusese în primele zile una pur teoretică, în care eu trebuia să asimilez cunoștiințele despre întrepătrunderea realităților și să știu că atunci când doresc să schimb ceva, mărunțișuri, elemente insignifiante în mersul mașinii universale, să mă aștept că și universul acela poate să ne schimbe alte elemente, așa încât realitatea nouă să devină viabilă. Adică, în Univers nu poate exista acțiune fără reacțiune, chiar dacă reacțiunea poate veni de acolo de unde te aștepți mai puțin.

Maria insista asupra faptului că tot astfel trebuia interpretat și folosit și paradoxul lui Zenon, în înțelesul teoriilor micilor schimbări ale lucrurilor care ne înconjoară, a mecanicii cuantice care o face să funcționeze. Într-adevăr, bănuiala mea era că această concepție asupra fizicii poate să sufere de probleme filosofice analoage celor de care suferă teoria contrapărților, însă Maria râse atunci de mine și îmi spuse că este normal ca să le încurc, atâta vreme cât nu evoluam și câtă vreme ochiul minții mele continua să rămână închis. *"Dacă ești de acord cu interpretarea lumilor multiple a mecanicii cuantice, îmi spunea, atunci poți presupune că există vreo afinitate între interpretările "no-collapse" și realismul filosofic în ceea ce privește lumile posibile?"*, iar eu ridicam din umeri, neștiind unde vrea să ajungă. *"Așadar, vezi unde greșești. Pentru că tu pui sub semnul între-*

bării validitatea unei ontologii clasice caracterizată prin determinism şi localitate, or, esența a ceea ce vreau eu de la tine este să vezi dincolo de caracterizările duale ale ontologiei și să fii de acord că îi poți adăuga și altele."

"Înseamnă că filosofia ne spune doar că lucrurile au, fiecare, o natură; dar care sunt acele naturi este, de fapt, sarcina științelor particulare să ne spună și să ne lumineze?", deduc eu. *"De fapt,* mă completează Maria, *sarcina restului filosofiei este să ne furnizeze regulile cu ajutorul cărora se pot descoperi acele naturi particulare. Cam asta este diferența pe care trebuie să o sesizăm."*

Săptămâna a trecut şi, în ziua festivă, exact la ora douăsprezece, răsunară alămurile fanfarei. Deşi puteam trece drept amfitrion, totuşi am făcut parte şi din grupul de supraveghetori pentru menținerea ordinii, adică eram unul din acei *„tineri cavaleri cu fundă pe umăr"*, iar în acea zi am fost martor la momentul în care s-a iscat o îmbulzeală de nedescris la intrare. Cum de s-a întâmplat asta şi de ce schipetarii tocmiți de la Căimăcămia Sudului nu au putut să țină în frâu situația, nu mi-am putut explica. Priveam cum cetățenii care formează publicul nostru adevărat, despre care ştiam că luaseră bilete cu mult înainte, nu numai că nu se înghesuiau şi nu împingeau pe nimeni, ci doar se scandalizaseră văzând o atare îmbulzeală de lume, neobişnuită pentru oraşul nostru, o mulțime tumultoasă şi de proastă calitate, care nu intra, pur şi simplu, ci lua cu asalt poarta de intrare spre domeniile noastre.

Aşa se face că pe pământurile noastre îşi făcuseră apariția nişte persoane cu totul necunoscute, venite probabil

de prin județe și nu se mai știe de unde, practic niște brute care îndată ce păşeau pe gazonul perfect îngrijit aveau grijă să calce iarba temeinic, apoi să îşi şteargă acolo bocancii înnoroiți (cine știe de prin ce mahalale desfundate sosiseră) şi să se intereseze aproape într-un glas unde e bufetul, după care, aflând că nu există bufet, fără nicio jenă şi cu o neobrăzare neobişnuită la noi până atunci, să înceapă să vocifereze. E drept că unii dintre ei păreau să fi venit acolo beți gata, însă ceilalți, impresionați ca niște sălbatici de splendoarea grădinilor valone, ale aranjamentelor florale impecabil realizate de grădinarii noştri sudeți special pentru această ocazie, rămaseră un timp în tăcere, privind cu gura căscată. După aceste minute de surprindere, însă, începură să plouă cele mai absurde întrebări şi pretenții, de la *„nu ne interesează cercurile voastre literare, nu pentru asta am plătit biletele"*, până la *„noi suntem stăpâni aici, poporul truditor, şi nu voi, moşierii"*. Deja schipetarii tocmiți nu mai făceau față mulțimii tot mai furioase, în timp ce familiile respectabile, despre care ştiam că luaseră bilete doar pentru a-i asculta pe stihuitorii veniți taman din voievodatul Bucureşcilor, tindeau să se retragă din calea invaziei prostului gust la care erau nevoite să asiste.

Atmosfera din curți nu promitea nimic bun. Nici măcar apariția la balconul Conacului a Marelui Geniu literar nu a fost primită cu respect de către mulțimea flămândă şi tot mai iritată, sălbaticii aceia beți fiind primii care au dat tonul unor manifestări de dezaprobare invers proporțională interesului care i se acorda în mod obişnuit în alte locuri ale voievodatelor valahe. Omul a stat puțin în cum-

până, fiindcă era deja confuz, neştiind dacă a nimerit bine fie casa, fie urbea, neimaginându-şi că există pe pământ valah oameni care să nu fi auzit de el şi să nu îl respecte. A vrut să întindă mâna către mulțime şi să ceară linişte, ca să li se adreseze, însă rămase cu mâna ridicată, precum Numa Pompilius asupra Colegiului Pontifilor, primele sale cuvintele sale fiind imediat înghițite de vuietul reprobator al mulțimii. Şi atunci a început dezastrul...

Fiindcă deodată, în acest început de învălmăşeală, căzu ca o bombă un alt strigăt:

„— Foc! Arde Conacul!"

Nu țin minte de unde s-a auzit prima oară acest strigăt îngrozitor: din sălile apropiate de ieşire sau, pe cât se pare, cineva venise în fugă afară, dar imediat după aceea se stârni o panică atât de mare încât îmi este pur şi simplu imposibil să o descriu. Mai mult de jumătate dintre cei intrați pe domeniul nostru se găseau deja în partea de jos a conacului, căutând încăperile în care presupuneau ei că se află mesele pline cu bunătățile pentru care se îmbulziseră la intrare, împreună cu nevestele ori copiii. E drept că incendiul era la început, însă faptul că focul pornise din trei locuri diferite îi făcu pe cei dinlăuntrul conacului să se repeadă panicați la ferestre, smulgând perdelele şi storurile, abruncându-şi întâi odraslele pe geamuri şi îndemnându-le să coboare de la o înălțime de aproape doi metri, cam câți estimam noi că ar fi fost de la pervaze până la sol. Focul se vedea arzând în trei locuri cu totul diferite, şi tocmai acest fapt îi speriase cel mai mult. Nu voi insista prea mult cu descrierea îmbulzelii mulțimii către ieşire,

asortată cu țipetele femeilor speriate ori cu plânsetele domnișoarelor, plus reproșul devenit lait-motiv *„de-asta ne-ați adunat aici, anume ca să ne puneți foc!"*, de parcă ar fi cumpărat biletele alea de la noi (aveam bănuiala că o persoană rău-intenționată din oraș pusese nişte bilete false în vânzare, iar mulțimea, avidă de ocazii mondene, le cumpărase în număr cât mai mare), ci cu descrierea acelor fapte inexplicabile ce începură să se întâmple chiar sub ochii noştri: copiii, femeile, dar mai ales acele brute despre care am presupus că nu erau din partea locului, ci din alte județe, după ce îşi târâseră ciuboatele înnămolite prin iarba perfect aranjată a domeniului, apoi prin încăperile de la parterul conacului, de unde luaseră cu asalt ferestrele clădirii, cum atingeau solul după ce îşi dădeau drumul de la ferestre dispăreau într-o lumină incandescentă, după care, pe măsură ce aceasta se estompa, să apară în locul lor câteva bule colorate, ca nişte baloane de săpun, ce pluteau preț de câteva secunde, pentru ca apoi să se spargă pe rând, cu un zgomot sec.

Vuietul de nemulțumire al mulțimii, când a văzut această nouă întâmplare, a început să crească în intensitate, pigmentat fiind şi de câteva țipete stridente, dar izolate, în timp ce în spatele conacului cerul începuse a se întuneca, nori amenințători şi groşi opunându-se ca razele soarelui să mai lumineze delirantul joc al bulelor umane. Sincer să fiu, nici eu nu mi-o puteam explica, şi nici nu credeam că asist aievea la o astfel de scenă, ireală, desprinsă parcă din tablourile clarobscure ale lui Caravaggio.

Câteva din doamnele nobile, reprezentante vajnice ale înaltei clase, ce se retrăsese stingheră spre foişorul cu fanfara din calea tăvălugului de prost gust al mulțimii invadatoare, găsiră de cuviință că este timpul să leşine de emoție văzând toate grozăviile alea, aşa încât nu mai apucară să vadă imensul vârtej care se formase în pădurile din satele conacului şi care începu să atragă bulele colorate ce încă mai levitau prin aer, până a nu se sparge defel, alături de crenguțe, frunze veştede, flori trecute şi alte nimicuri fără o greutate prea mare, însă pe măsură ce le înghițea pe acestea, şuierul sorbului creştea în intensitate ca un şuvoi de apă ce capătă tot mai mulți afluenți, pe măsură ce curge la vale, în timp ce curentul turbionar de aer devenea tot mai vizibil, dacă este să judecăm după frământările arborilor. Atunci am simțit o mână pe umărul meu şi am auzit în ureche vocea Mariei, care îmi şopti cu voluptate în glas *„gata, acum soseşte! Prinde-mi dară brațele în palme şi lasă-mă să te conduc!"*, iar eu am simțit-o caldă, lipită de mine, căutându-mi palmele şi conectându-se la mintea mea, la sufletul meu, silindu-mă astfel să îmi simt pleoapele tot mai grele, în timp ce îi deschideam zăgazurile minții ca să pătrundă acolo. Şi am început să păşim alături.

Iar vuietul vâltorii prinse a se estompa, aerul începu a se răci, şi întocmai ca la cinematograf, imaginea conacului şi a domeniului rămas pradă stihiilor a dispărut, locul său fiind luat de o noapte neagră ce pleca parcă dintr-un cer de smoală, punctat de luminile albe ca nişte licurici ale aerodinelor ce se învârteau la câteva sute de metri înăl-

țime, așteptând momentul prielnic ca să coboare. Un vânt tăios bătea cu putere, însă nu simțeam decât pe față tăria rafalei, restul corpului fiindu-mi acoperit de o membrană lucioasă care îmi asigura o temperatură optimă, fără însă a mă împiedica deloc în mișcări. Pelicula, cea care învelea Costumul Special pentru ieșit în Exterior, era un accesoriu necesar, fără pretenții de *fashion*, însă care nu îți divulga niciodată prezența atunci când era activată.

Mă aflam undeva la înălțime, pe o platformă ce se continua din Școală spre culmea unui deal, exact deasupra tubului de unde începea Cupola; sub sticla cea groasă și incasabilă se puteau zări luminile orașului, multe din ele fiind aliniate regulat, ca niște soldați extrem de disciplinați în așteptarea ordinelor, iar altele apărându-mi sub ochi precum niște dungi prelungite ce se întretăiau între ele din loc în loc, delimitând clădirile cu luminițele lor disparate, apoi unindu-se și pierzându-se în depărtare, spre munții ale căror creste semețe doar le simțeam că există, că sunt acolo și că îmi veghează frământările.

Mei Lin era lângă mine, acoperită și ea, ca și mine, de acel Costum Special ca o membrană închisă, strălucitoare. Dau să îi spun ceva, însă viteza vântului îmi acoperă cuvintele. Îmi face semn spre dispozitivul pe care îl aveam prins de centură, și apoi spre casca pe care o purta pe cap, lăsându-și în jos geamul protector și făcându-mi semn să fac și eu întocmai. Îi urmez indicațiile și îi aud vocea în difuzoarele căștii, repetându-mi mecanic, fără să oboseacă, avertizarea: *„cadet P. Trak, Pedagogii au anunțat că aerodina va întârzia, vântul puternic o împiedică să aterizeze pe platformă".*

Dintre toți participanții, doar eu a trebuit să mă aleg cu un însoțitor cyborg. Şi tot el/sau ea, deşi ştiam că în acest caz învelişul chiar nu contează decât la impresia artistică, urma să îmi fie asistent pe toată durata Confruntării din pădure cu colegul și, în același timp, contracandidatul meu. Iar asta îmi inducea în oase o stare de angoasă, întrucât cu siguranță că orice sfat i-aş fi cerut, despre cum să mă mişc, cum să îmi dozez efortul, despre cum să mă feresc de opozant, aş fi primit răspunsul pe care l-aş fi putut găsi doar accesând informațiile şi afişându-le pe ecranul protector al căştii. Iar el, adversarul meu, avusese norocul să aibă cu el unul dintre cei mai buni însoțitori de grup, un tip masiv, de origine leșească, pe care fiecare absolvent și l-ar fi dorit aproape în momentele-cheie ce urmau să apară în cadrul întrecerii. Sau a duelului, asta numai dacă ambele părți supraviețuiau și erau invariabil egale.

Profitând de o scădere de putere a vijeliei, aerodina Centrului ateriză pe platformă și am urcat împreună cu Mei Lin, fără a uita să îmi inventariez arsenalul de care aş fi avut nevoie în timpul confruntării cu oponentul, dar și cu pericolele nopții dintr-o pădure. În primul rând am verificat Pelicula; dispozitivul său era încărcat la maxim, deci aici nu aveam a mă teme de nicio surpriză, puteam contracara orice intenție de atac. Pinchul cu plasmă, menit a-i paraliza oricărui atacator corpul, asta dacă ținteşti corect, era prins regulamentar de cureaua membranei cu care mă apăram de vânt. Mei Lin îmi transmise în cască detaliile locului unde trebuia să concurăm cu Midgar și înspre care ne îndreptam acum.

Acesta era primul pas pe care îl făceam afară și care încheia un ciclu de trei luni de pregătire dură și centralizată cu Pedagogii. Fusesem avertizați despre Pericol, despre Lucrul îngrozitor de acolo și despre care Gulk și Nîgdu, Formatorii veterani, se cam fereau să vorbească. Tot ceea ce ne transmiseseră, toate informațiile, se opreau la detalii privind Protecția și Costumul Special. Programul de viață din Școală trebuia să rezolve prin această confruntare ceea ce nu luaseră în calcul de la bun început: hormonii. Trebuia să găsim femeia și să o copulăm, să ne vărsăm sămânța înaintea celuilalt; această regulă era simplă și nu fusese inclusă în program datorită unei pudibonderii exagerate a Profesorilor Școlii.

Eram în fața testului final; acesta urma să hotărască dacă am fost sau nu instruiți suficient pentru a deveni Formatori într-un nou Cuib, să avem în grijă un oraș de sub cupolă, să constituim noi Grupuri. Unul din doi, așa era dintotdeauna sistemul de selectare al candidaților în cadrul școlii de formare; doar era o meserie bănoasă, însă plină de riscuri, și cu toate astea era căutată și nu trebuia decât să îți dorești să fii mai bun decât celălalt, să speri că vei supraviețui ieșirii în mediul de afară, Pericolelor ce te pândeau în întunecimea pădurii unde se va desfășura Emulația, precum și shoturilor de plasmă pornite din pinchul oponentului. Dar pentru asta aveai Costumul Special, pe care atașai protecția. Pelicula, așa cum îi spuneam noi.

Aerodina aterizară în pădure, lăsându-ne într-o dumbravă de la Marginea de Jad, chiar lângă Grădinile Cân-

tătoare, situate la fruntariile codrului. Erau cele mai sigure refugii împotriva Lucrului de Neînțeles. Rămaserăm în expectativă, așteptând Semnul ca Gospodarii, niște mașinuțe de gaz, prea puțin elegante, însă extrem de eficiente, să își facă treaba, să își împrăștie gazul și apoi să plece, iar noi să începem Goana spre zona aceea, cu simțurile ridicate la nivelul de avarie. La *Craci*. Acel loc cu dulce și-amar, unde îți doreai să ajungi și de unde nu știai dacă te mai întorci. Agar și Evan, foști elevi ai Grupului 6, însă despre care toată lumea se ferea să vorbească, deși despre ei se știa că fuseseră sorbiți de Obiectele de Neexplicat ce sălășuiesc în întunecimea codrului și că se transformaseră, la rându-le, în acele Lucruri de Neînțeles, cu siguranță că ar depune mărturie în acest sens, dacă ar mai putea.

Zarva acestora fu curmată de sunetul Tamburului, care ne vesti că puteam porni. Eram Grupul 9, din brigada Flaut, porniți într-o nouă misiune aparent fără scăpare. Trebuia să ne fofilăm pe lângă miezurile verzui ale Marginilor de Jad, să căutăm poteca pe care trecuseră mai devreme Mașinile de Gaz, pe lângă trunchiurile înalte și lemnoase ce străjuiau adâncurile de catran ale incintelor de Nepătruns. Apoi am fentat și Înecătorii, acele cuburi de Aer de pe crengile copacilor, îngrămădite în habitatele grădinilor cântătoare și izgonite din calea noastră de oamenii de faianță. Nu era necesar să îi evităm atâta vreme cât aveam Pelicula activată, dar nici nu era indicat să îi avem prin preajmă atunci când am fi avut garda lăsată.

Într-o secundă mi-am zărit în lateral colegul de școală și am știut ce urmează. Instinctiv m-am aruncat la pământ,

iar jetul plasmatic atinse un buștean, la câțiva metri depărtare. Am zâmbit sardonic, știam că atunci când are ținta în mișcare, pe noapte, în condiții de vizibilitate redusă, îi e ceva mai greu să își stabilizeze brațul ca să aibă traiectoria corectă. Al doilea jet de foc trecu ceva mai aproape și o atinse ușor pe Mei Lin la braț, superficial. Am strigat la el *"hei, colegule, nu-mi omorî asistentul !"*, și atunci m-am rostogolit prin mulțimea de frunze preț de o secundă – suficient pentru a evita un nou jet de plasmă care a lovit locul de unde strigasem și pentru a-mi pregăti pinchul.

Apoi am tras: raza roșie se pierdu în coroana copacului din spatele său, desprinzând de trunchi o creangă greoaie care se prăbuși la pământ cu zgomot. Midgar sări în picioare, tremurând; fusese cât pe ce să fie lovit de ramură și, după zgomotul făcut în cădere, nu cred că i-ar fi fost prea ușor.

De peste tot, ceața verzuie se apropia către noi; limbi negre o crestau, asemănătoare cu venele negre ale Dușmanului. Brusc, chipul Însoțitorului lui Midgar îmi apăru în față, în timp ce chipul celuilalt se ițea parcă din neant. Am ridicat pinchul când, deodată, universul mi se risipi în milioane de imagini: însoțitorul fusese mai rapid și, fără să îi pese că încalcă regulile Jocului, se amestecase în Duelul nostru timpuriu. M-am rostogolit din nou, răsucindu-mă în aer, sub miriadele de perechi de ochi ce mă priveau, imagini dispersate în Spațiu ale Celuilalt, până în spatele unei bariere naturale formate din copaci doborâți de vântul ce devenea tot mai vijelios. Într-o clipă fu-

gară mi-am afișat pe display situația costumului. Era bine că semnul violaceu al Peliculei nu trecuse sub pragul minimal, ceea ce îmi mai oferea o minimă protecție față de pericolele mediului, dar centrii fotonici erau neatinși. *"Viața-i o curvă bătrână, P. Trak, omule"*, îmi spusei, gândindu-mă că dacă însoțitorul are voie să folosească o armă înseamnă că s-au schimbat regulile Întrecerii. Oricum, îmi devenise clar că ele se schimbaseră de când Midgar se abătuse de la drumul marcat de Mașinile de Gaz și pornise în căutarea mea, în loc să meargă spre femeie. Îi înțeleg logica, era firesc să elimini orice problemă viitoare printr-o Provocare anticipată și surprinzătoare, decât să îl înfrunți când este pregătit.

Doar că, acum, eu eram pregătit. Privesc spre Mei Lin, întinsă lângă mine, cu brațul stâng făcut ferfeniță. Totuși, mecanismul său încă funcționa, și probabil că dintr-un instinct de conservare decisese să îmi aștepte liniștită următoarea mișcare, în loc să îmi recomande cea mai optimă variantă. Și atunci îmi vine ideea să îmi deconectez Pelicula de la costum și să o conectez, împreună cu pinchul, la ieșirile acesteia. Cu energia sa, Mei Lin reuși să îmi ridice nivelul de încărcare al Peliculei la maxim, așa că am reactivat-o cât mai repede, mai ales că zărisem deja un amalgam de încolăciri albăstrui care se pusese în mișcare prin pâlcurile de copaci ce ne înconjurau câmpul de duel, iar vuietul mișcării turbionare a acestora începuse să îl răzbească pe cel al vântului.

Cu ajutorul microprocesoarelor cyborgului, accesez rapid și apoi încep să instalez un program de îmbunătățire

a performanțelor pinchului, presetat la un nivel *scăzut* tocmai ca să evite rănirea vreunui Cadet al Școlii. *"Cadet P. Track, nu sunteți autorizat să accesați acel program"*, începe să recite mecanic Mei Lin în cască, însă o ignor, coborându-i nivelul sunetului și amplificându-l pe cel venit din exterior. Numai bine ca să aud foșnetul frunzelor și al crenguțelor rupte, undeva în lateralul mâinii stângi. Mă răsucesc și trag. Jetul de plasmă modificată trece prin tufișurile din preajma micii mele baricade și la lumina sa îl văd pe Însoțitor și jetul *pinchului* țâșnește instantaneu, nimerindu-l în plin. Țin trăgaciul apăsat continuu preț de câteva secunde, în timp ce îi cresc intensitatea, ca să dezafectez centrii fotonici ai protecției inamicului, până când îl văd că se prăbușește, amețit. Lângă el zăcea, făcută țăndări, Pelicula, acum nefolositoare, iar groaza începe să i se citească pe chip. Din miezul verzui al Grădinii cântătoare de la Marginea de Jad, văd cum Lucrurile de Neînțeles spintecă imediat văzduhul și se năpustesc asupră-i, sorbindu-l pe rând, fără scăpare, până la fund, încăierându-se pe membre, pe cască, pe ceea ce mai rămăsese neînghițit la suprafață, iscând Vârtejul. Iar acesta începu să hăulească, umbrele Arborilor de Jad prinseră a se lungi, iar vântul cuprinse frunzișul copacilor și continuă să-l freamăte în așa fel încât aceștia păreau că s-ar fi apucat să vorbească între ei într-o limbă veche, necunoscută graiului oamenilor. Vântul, destul de puternic de până atunci, părea că își oprise goana după fantasmele nopții și se concentrase doar pe crearea acelui curent turbionar ce începu să absoarbă tot mai multe frunze, crenguțe căzute la pă-

mânt, ramuri putrede, dar ceva mai măricele și, pe măsură ce înghițea tot mai multe, continua să crească în intensitate, vuietul se făcea auzit tot mai intens. Curând, am văzut (e un fel de a spune, fiindcă era noapte) că vârtejul devine tot mai nestăpânit, puterea lui creștea și, pentru prima dată, m-am temut pentru mine, pentru ceea ce se putea întâmpla. Midgar se ridică speriat de lângă trunchiul după care se ascunsese și dădu să facă câțiva pași în direcția opusă dezvoltării turbulențelor, însă a fost observat de Lucrul de Neînțeles și îndată asupra sa se năpusti unul dintre ei, încercând și reușind să îl împiedice. Am observat că Pelicula îl proteja, dar nu îl ajuta deloc la mers, fiind nevoit să se ridice de fiecare dată când era pus la pământ, încă o dată, și-ncă o dată, până când vârtejul îl prinse în frământarea sa crudă și îl înghiți.

Și astfel, contracandidatul meu dispăru.

Dau să mă ridic, dar mă lovesc de un obstacol nevăzut și impactul cu el mă culcă la pământ. Mă gândesc că nu am văzut bine, dar și a doua oară se întâmplă același lucru; până să accesez casca cu ajutorul microprocesoarelor lui Mei Ling și să îmi descarc un program de modificare a *pinchului* într-o Mașină de Gaz, mă pomenesc că trunchiul de copac lângă care eram ascuns se mișcă și se rostogolește spre mine, prinzându-mi piciorul sub greutatea lui. Durerea apăru instantaneu, propagându-se în oase, în centrii nervoși, blocându-mi răsuflarea. Eram țintuit în fața vârtejului ce își mărea intensitatea și se apropia, făcând un zgomot asurzitor, fără să am posibilitatea de a mă apăra, de a fugi din calea lui.

Oare acesta avea să fie sfârșitul?

Mai apuc să o văd pe Mei Lin cum își întinde mâna rămasă intactă spre mine, ca într-un semn de rămas-bun. Instinctiv, o prind, *„oare ce putea să fie mai patetic*, îmi zic, *decât să fii îmbrățișat de un cyborg în momentul Trecerii?"* și închid ochii, resemnat, așteptând ca vârtejul să mă lovească cu puterea sa crescândă și să mă soarbă într-însul. În acest timp prefer să meditez, gândindu-mă la utilitatea imediată a paradoxurilor pe care le studiasem în timpul preluării informațiilor din Camera Albă, și simt în mintea mea o prezență binecunoscută cum mă încurajează și mă ghidează, cu o voce stinsă, întocmai ca la antrenamentele pe care le desfășurasem acolo: *"nu uita*, îmi răsună în minte glasul Învățătoarei, *mișcarea este o iluzie. Fizic, trebuie doar să te depărtezi un centimetru la fiecare metru parcurs spre tine de volbură"*.

Doar că eu, spre deosebire de broasca țestoasă a lui Ahile, nu mă puteam mișca. Mai bine zis, doar corpul meu nu se mișca, eram precum săgeata lui Zenon, captivă în spațiul său limitat, egal cu ea însăși. Corpul nu mi-l reușeam clinti, însă mintea îmi era liberă și doar ea putea, mișcându-se, să depășească viteza unui foton. Îmi stabilesc un punct de plecare în imediata apropiere și îmi imaginez cum un foton pleacă din acel punct și ajunge în alt punct, în altă zi. Chiar dacă fotonul meu pare a urma o linie dreaptă, această linie dreaptă există însă peste tot. Linia dreaptă a fotonului e doar cel mai probabil drum, fotonul poate fi găsit, cu o probabilitate din ce în ce mai mică, în locuri tot mai îndepărtate de traiectoria rectilinie

pe care am presupus-o. Și mai devreme, în copilăria mea, și mai târziu, undeva, într-un viitor incert și nedeterminat.

Intervalul dintre două puncte poate fi divizibil la infinit. Așadar, ceea ce mă separa pe mine de vârtejul ce amenința să mă înghită nu putea fi cuantificat, ci îmi venea, nesperat, în ajutor.

Dar mintea omului are o viteză instantanee. Practic, începutul drumului se confundă cu sfârșitul lui. Simultan, gândul îți poate fi și aici, și acolo, și peste tot drumul de aici până acolo. În cazul vitezei instantanee, poți să fii tot drumul dintre cele două puncte. *"Fie că poți să faci ceva, fie că nu poți, oricum vei avea întotdeauna dreptate!"*, îmi spusese Maria în timpul antrenamentelor de la Conac, de fiecare dată când mintea-mi obosită după efortul zilei refuza să se concentreze pe un anumit obiect pentru a-i determina reacțiunea.

Există oameni în care trăiesc mai multe identități. Oameni care, în anumite momente, pot fi cineva, iar în altele, altcineva. Existența într-un singur individ a mai multe identități distincte sau personalități care alternează în controlarea comportamentului, fiecare dintre ele cantonându-se în propria lui realitate, în universul care îi traversează existența, justificându-i-o. În general, fiecare personalitate în parte are numele și vârsta sa și un set specific de amintiri și comportamente caracteristice. Personalitățile pot fi uimitor de diferite între ele. În doar câteva secunde se poate face trecerea de la o personalitate la alta, în jurul personalității acesteia se poate schimba inclusiv timpul, ora și ziua, aceste lucruri fiind însoțite de firești

schimbări fundamentale de comportament. Ea schimbă scrisul, aptitudinile fizice sau artistice, vocea, gesturile, vârsta, cunoașterea sau necunoașterea unei limbi străine, i se schimbă trecutul așa cum i se schimbă coordonatele universale la care dăduse răspuns până atunci. Pentru că personalitățile au amintiri diferite, pasiuni diferite, genealogii diferite. Sunt seminții diferite.

Deschid ochii. Mă aflam în continuare în pădure, doar că eram în plină zi, la amiază. Zi de toamnă, e drept că era mai blândă, dar vara trecuse. Deja diminețile deveniseră răcoroase, bătrânii spuneau că venise Brumarul şi începuseră să facă focul în sobe de cu seară, atunci când soarele se ascundea după dealurile Glogovenilor și aerul devenea tot mai răcoros.

Dis-de-dimineață burase puțin, însă între timp vremea se îndreptase, soarele îşi făcuse apariția de după nori şi pământul reavăn de ploaie începuse să se usuce, treptat. Trag în piept mirosul puternic al pădurii, aerul curat îmi invadează plămânii și aceștia protestează necrozându-mi răsuflarea: încep să tușesc. Îmi zic pentru a nu știu câta oară că o să las naibii țigările, până la urmă tutunul i-a venit de hac și celui bătrân, adică lu' taică-meu, în urmă cu trei ani, dar eu îi preluasem obiceiul prost. *„Sus fumat, jos scuipat, în gură miros de rahat!"*, obișnuia să spună, dar urechile mele erau astupate, fiindcă la atelierul mecanic la care lucrasem, până nu demult, toată lumea îl imita pe Clark Gable, obișnuia să stea cu țigara aprinsă în colțul gurii și să lucreze la strung, ori să discute între ei despre meciurile Progresului cu Locomotiva, entuziasmați de driblingurile lui Ozon ori de paradele lui Voinescu.

Urc în carul pe care îl umplusem cu lemnele tăiate în ajun, dar pe care nu mai apucasem să le aduc în sat, în curte, și șfichiui puțin cu biciul spinarea calului, care pornește într-un trap săltat. Era necesar să mă grăbesc, eram spre sfârșitul lui octombrie și, ca orice gospodar serios și responsabil, trebuia să completez stiva cu cota de lemne la care familia mea, ca urmașă a unui veteran de război, avea dreptul.

Ajung astfel acasă în mai puțin de o jumătate de ceas, așa că las carul la poartă, cobor în curte să deschid poarta și strig la frățiorii mei mai mici să vină să mă ajute. Or fi ei mici, cel mai mare dintre ei abia de făcuse zece ani, dar pentru mai târziu, spre binele lor și al mamei, e mai prevăzător să fie obișnuiți cu munca, să nu se dea mai târziu în lături de la treburile casei.

Nici nu apuc să bag carul cu lemne în curte, când pe uliță aud zarvă mare: tanti Milica, femeia de serviciu de la școala din sat, alerga cu o pelerină galbenă în mână după o șaretă ce se pierdea spre ieșirea din sat, mergând spre Pădurea Glogovenilor. Privesc în acea direcție cu atenție și zăresc o siluetă care îmi era extrem de familiară: era învățătoarea mea de când eram copil, sau Maria din curtea tantei Lina, ori Maria din neamul Glogovenilor, sau Mei Lin într-o perfectă stare de funcțiune, cu brațul fie neatins, fie vindecat în întregime.

Nu mai stau mult pe gânduri și rostesc:

— *„Lasă, tanti Milico, că acuș mi ți-o ajung eu din urmă. Dă încoace haina"*, după care desfac rapid hățurile calului și îl încalec, ținându-mă strâns cu mâna de coama aces-

tuia, după care le spun copiilor să termine ei de aranjat lemnele în stivă, lângă hambar.

Iau din mâinile acesteia haina de ploaie a Învățătoarei, înfing călcâiele în burta calului și acesta cabrează, după care pornește într-un galop sănătos după șaretă.

Cu coada ochiului mai apuc să observ cum, captivați de spectacolul calului galopând, doi țânci pornesc în fugă după mine, îndrepându-se și ei spre ieșirea din sat și spre întrebările ce aveau să le schimbe definitiv existența.

Strigoiul

Motto:
"Denn die Toten reiten schnell"
(*"Căci morții iute aleargă"*, Burger, **Lenore**)

1. Chiar și acum, când trecerea timpului m-a transformat într-un bărbat în toată puterea cuvântului, trecut de patruzeci de ani, nu îmi poate ieşi din minte ciudata întâmplare petrecută în trecuta-mi copilărie, undeva, pe la țară. Acel eveniment care mi-a marcat copilăria s-a petrecut într-un sătuc anost și total lipsit de perspective, omis pe nedrept din cărțile de istorie după memorabila șarjă din nouăsutețaișpe, ocazie cu care se prăpădiseră aproape toți bărbații așezării. Era locul unde bunicii mei, părinții mamei, îşi duceau traiul liniștit, între seceriş, Crăciun şi Paşte.

Datorită unor neînțelegeri pe care mama le avusese în acele vremuri cu tata, mai precis cu modul acestuia de a-și organiza și prioritiza viața, aşa cum aveam să aflu mai târziu, am fost nevoit să o urmez la țară și să-mi petrec o copilărie de neuitat printre gâjâitul gâştelor, cotcodăcitul găinilor şi lătrăturile lui Guba, un câine costeliv despre care nimeni nu își mai amintea prin ce împrejurare ajunsese să se pripășească prin curtea noastră.

Satul în care crescusem se numea Robăneşti şi nu era neapărat mare. Era un sat construit după cum cunoaştem că se construiesc toate satele de pe la noi: o mulţime de case îngrămădite unele într-altele, aşezate de-a lungul şoselei principale, de altfel singura asfaltată, drum care venea dinspre Pieleşti şi mergea mai departe spre Popânzăleşti, Beneşti şi Viişoara. Aşezat în valea formată dintre două dealuri molcome printre care trece leneşul pârâu Teslui, Robăneştiul constituia o atracţie de nerefuzat îndeosebi toamna, în vremea în care se culegeau viile. În acea perioadă apăreau, în maşinile personale, o grămadă de foşti fii ori fiice ale satului, atraşi de culorile pastelate ale pomilor încărcaţi de roade ori de bogăţia recoltelor de legume, în special de gogoşari, care aduseseră localităţii o faimă de necontestat.

Aceştia zăboveau o vreme, dar niciodată mai mult de două zile, perioadă în care ulițele satului se animau, umplându-se de larma copiilor ce descopereau pentru prima dată joaca printre frumusețile naturii, asta în timp ce adulții abia își găseau timp să se bucure de revederea cu vechii amici ai copilăriei lor. După cele câteva zile petrecute departe de confortul urban, își făceau sarsanalele și își umpleau portbagajele ba cu niște sticle pline ochi cu must proaspăt, ba cu roadele pământului îndesate prin tot felul de plase și ștergare, petrecuți cu privirea de bătrânii lor părinți, până când colbul stârnit de Dacia cumpărată în urmă cu doi ani, pe ceareul de la cooperativă, se reaşeza liniştit pe astfalt.

Mai exista, tot atunci, pentru cei rămaşi în urmă, cârciuma lui Drăguceanu, nea Nelu, cum eram eu povățuit

să îi spun, că doar era vecinul nostru şi nu se putea să nu îi zic *"săru' mâna, nea Nelule!"* de fiecare dată când treceam pe lângă dânsul. Şi, de asemenea, mai existau şi o mulțime de alte lucruri frumoase pe care nu le pot descrie acum, întrucât m-ar îndepărta prea mult de la cele ce doresc să vă povestesc în rândurile ce urmează.

Sătenii erau oameni foarte credincioşi, din câte îmi aduc eu aminte, mai ales că bunicul meu, țârcomnic la biserica din sat, se întorcea la fiecare slujbă de duminică ori de la vreo înmormântare ori pomană încărcat cu partea lui din bunătățile pe care oamenii le dăruiau oamenilor bisericii. Îl aşteptam de fiecare dată cu o nerăbdare crescândă să intre în curte, să îmi ciufulească părul şi să îmi zică *"oare ce pozne ai mai făcut azi, măi pezevenghiule?"*, pentru ca, după ce își deșerta desaga, mamaie să mă ospăteze din pulpele de pui delicioase, dar şi din colivă, din care ar fi urmat să capăt câteva lingurițe dulci numai dacă fusesem cuminte pe parcursul zilei.

Pentru coliva cu care se întorcea bunicul de la pomeni eram în stare să mă port ireproșabil o zi întreagă, fără să mai alerg prin ogradă după găini ori după rațe, până acestea nu se mai puteau ține pe picioare din cauza oboselii. Ori fără să vărs puțină țuică, din aceea pe care mamaie o păstra la capătul patului pentru a-şi frecționa membrele amorțite şi din care bunicul meu mai obişnuia să ia o duşcă pe ascuns, şi să mai verse şi în strachina câinelui. Acesta o lipăia pofticios, pentru ca apoi să umble amețit toată ziua prin curte, cu chef de joacă, lăsându-se ciugulit de găini şi lătrând incoerent, fără nicio noimă,

până când, obosit de activitate, cădea lat prin vreun ascunziș al curții și adormea pe loc.

Răsplata pentru că nu făceam niciunul din aceste lucruri urma să fie o farfurie pe care mamaie îmi punea câteva linguriţe cu desertul meu preferat, coliva. Numai că în acea zi de Răpciune, *"cad copiii pe tăciune"*, după cum obişnuia să spună mamaie, completând luna cu o poezioară despre care afirma că o ştie de la buna ei, tataie nu veni acasă prea curând. Iar atunci când a venit nu era nici singur şi nici nu a sosit pe picioarele lui, ci a fost adus pe braţe de alţi oameni din sat. Bunicul avea ochii închişi, faţa schimonosită şi, după felul cum se agita mamaie şi cu mama pe lângă el, mi-am dat seama că nu mai era un joc de-al lui, ca atunci când se juca de-a trânta cu mine şi se prefăcea mort, prăbuşindu-se inert pe spate. Chemat în graba mare, doctorul se recunoscu în scurt timp depăşit de situaţie: *"Cum s-a întâmplat?"*, îi întrebă el atunci pe cei din jur. *"Iaca din senin i-a venit aşa, ca o sfârşeală"*, îi răspunse nea Giuruc, unul din cei care îl aduseseră acasă pe braţe. *"S-a prăbuşit dintr-o dată la pământ fără să ne aşteptăm, că în tot timpul slujbei fusese bine, cântase, ţinuse ritmul la rugăciune... noi am crezut că a leşinat"*, mai completă el. *"A murit,* îi răspunse doctorul. *A făcut stop cardiac şi a murit pe loc, fără durere"*.

Când au auzit, mama şi mamaie s-au pus pe un plâns aşa cum nu le văzusem până atunci. Era mai degrabă un urlet amestecat cu tânguiri, fraze întretăiate şi spuse neclar, parcă în fugă. A fost pentru prima dată când am auzit pe cineva bocind.

2. Înmormântarea a avut loc la câteva zile după deces, pentru că pregătirile au durat foarte mult Nu mai văzusem niciodată aşa de multe rude adunate la un loc. Unchi, mătuşi şi verişori pe care nu îi văzusem până atunci niciodată veniseră din diverse colţuri ale ţării – din Galaţi, Ploieşti ori Bucureşti, oraşe care la acea dată nu ştiam că există, cu atât mai puţin pe unde se găsesc. Îmi închipuiam însă că se aflau foarte departe, pentru mine ele reprezentau capătul lumii, aşa cum America era deja un fel de altă planetă.

Mama chiar a spus atunci că doar pe la nunţi şi pe la înmormântări ce se mai pot aduna cu toţii, să se mai vadă unii cu alţii şi să îşi mai povestească de-ale lor. S-a mâncat apoi la pomană şi s-a băut în memoria decedatului. Ba chiar unii dintre ei s-au încins mai apoi, s-au mai certat ori s-au mai tachinat, au fost nişte lucruri la care eu am asistat cu gura căscată de uimire şi curiozitate, întrucât nu mai participasem niciodată la un aşa eveniment. Apoi, târziu, pe seară, totul s-a terminat, iar rudele noastre, unchi, mătuşi, verişori ori ce grad de rudenie or mai fi fost cu bunicul, s-au împrăştiat care pe la casele ori rosturile lor, uitând ceea ce fusese şi având grijă la ce va fi.

Pentru mine totul devenise confuz şi în acea seară am început să mă smiorcăi şi eu, întrucât începusem să pricep că dispariţia bunicului avea să mă afecteze direct, în sensul că nu voi mai primi de la nimeni, în fiecare duminică, o farfurie cu colivă, aşa cum mă obişnuise el să-mi dea. Iar sub această impresie puternică m-am vârât sub plapumă, căutând să mă strâng cât mai mult, pentru a-mi

înăbuşi durerea. Şi atunci mi s-a părut că îl aud pe bunicul mergând pe afară, îi recunoşteam paşii grei, târşâiţi, *"mai ridică şi tu picioarele alea, măi moşnege, că parcă vrei să ari pământul"*, îi făcea mamaie observaţie din când în când. Bunicul nu se supăra, ci doar răspundea invariabil, de fiecare dată, rânjind pe sub mustăţi *"ia fă bine să taci, femeie, ăstea-s treburi bărbăteşti"*. Atunci, mamaie, repezită într-un mod atât de dur, îi mai replica *"o să ajungi să mergi desculţ, să râdă tot Robăneştiul de tine"*, şi îi întorcea îmbufnată spatele, intrând în bucătărie.

În acea noapte însă am recunoscut în vis paşii bunicului. Mi s-a părut că l-am auzit cum a dat ocol casei ori cum se plimba prin curte, şi m-am mirat foarte că nici măcar pe Guba nu l-am auzit lătrând. Apoi se făcea că în visul meu îi aud glasul cum îmi cânta, ca de fiecare dată când mă îmbăia: *"Auraş, păcuraş, scoate apa din urechi, că ţi-oi da parale vechi, şi-ţi voi bate dobele şi-ţi voi prinde fetele"*, iar apoi vocea acestuia a tăcut ca să-mi apară o senzaţie de greutate care părea că mă apasă pe piept. Repet, poate că visam şi poate că îl visasem, însă mi s-a părut că îl aud pe bunicul cum se căznea cu o greutate mare, cum încerca să o ridice şi cum mă implora să-l ajut. Îl auzeam gâfâind şi parcă îl vedeam luptându-se cu o greutate mult prea mare pentru el, care îl apăsa şi căreia nu îi mai putea face faţă.

3. A doua zi de dimineaţă, mama, mamaie şi unchiul Fănel, rămas şi el peste noapte în casa părintească, erau extrem de îngânduraţi. Păreau a fi preocupaţi de ceva anu-

me, iar din ochii ce li se roteau jur-împrejur vioi, ageri, mi-am dat seama că erau foarte speriați. I-am auzit de câteva ori pronunțând cuvântul *"cimitir"*, dar și întrebându-se *"cu copilul ce o să facem?"*.

Răspunsul bunicii a fost ferm, hotărând că o persoană anume, mai exact mama, ar trebui să rămână acasă cu mine, întrucât ea pleacă imediat prin sat după oameni, după doctor și după popă. Iar a doua zi de dimineață, la prima oră, eu și mama trebuie să fim pregătiți ca să prindem cursa de șapte şi să mergem departe, la oraş.

Ei bine, am aflat mult mai târziu că mamaie, împreună cu unchiul Fănel, cu popa, cu doctorul, dar şi cu alți oameni din sat, au mers la cimitir. Acolo l-au dezgropat pe bunicul, desfăcându-i sicriul. Înăuntru, mortul avea poziția schimbată față de cum fusese îngropat, adică l-au găsit aşezat într-o dungă, vânăt la față, cu gura larg deschisă și cu ochii deschiși mari, aproape ieşiți din orbite.

Toți s-au tras un pas îndărăt speriați. *"E strigoi!"*, a îngăimat atunci cineva şi imediat popa a început să recite descântecele speciale pentru astfel de cazuri. Medicul însă, mai tare de înger, s-a apropiat și a cercetat atent cadavrul, apoi s-a ridicat şi a spus că, din câte își dă el seama, bunicul prezenta simptome clare de asfixiere.

— *Probabil,* a explicat el mai departe, *a fost numai în stare de moarte clinică, trezindu-se după ce a fost înmormântat. Poate chiar primul cui bătut în coșciug să-l fi trezit, iar până să realizeze ce i se întâmplă și să strige după ajutor, toată lumea era departe. Atunci a început să se răscucească, încercând să iasă, și tot așa s-a zbătut până când, rămânând fără aer, a murit asfixiat.*

— *Dar cum se face că l-am auzit azi-noapte, că i-am auzit paşii prin curte ori pe prispă?* l-a întrebat atunci bunicămea.

— *N-aş putea fi sigur,* răspunse doctorul, *dar ştiu că oamenii, în situaţii limită, devin emiţători telepatici. Iar cei la care se gândeşte el, cei apropiaţi lui, îi receptează, fără voia lor, toate senzaţiile prin care trece. Asta e tot ce v-aş putea furniza ca explicaţie ştiinţifică.*

— *Şi paşii?* a insistat mamaie. *I-am auzit paşii pe prispă.*

— *Nimic real, poate să fi fost doar simple păreri,* a sunat răspunsul. *Când eşti într-o stare emoţională deosebită, auzi zgomote de la sute de metri, mai ales dacă e linişte profundă, cum e noaptea la noi în sat.*

Mamaie nu s-a lăsat însă convinsă de explicaţiile doctorului şi a ţinut cu tot dinadinsul ca tradiţia locurilor să se respecte. Mai exact, obiceiurile folclorice ale acestor pământuri cereau ca strigoilor să li se aplice un tratament simplu şi sigur: înfigerea unui piron de lemn în inimă, şi apoi cadavrul să fie înmormântat la loc. Ceea ce au şi făcut, iar sângele proaspăt, deşi negru şi oleacă vâscos, i-a ţâşnit mortului prin nas şi pe gură, împroşcându-i pe cei mai apropiaţi.

În acea noapte n-am mai auzit niciun pas pe prispă ori prin ogradă. Am adormit ascultând vântul care bătea puternic şi care a şi trântit o unealtă uitată de bunica pe prispa casei, ori vreun ghiveci cu muşcate.

4. Nici nu se luminase de ziuă când mama a intrat la mine în cameră, m-a trezit şi a început să mă îmbrace, în-

trucât eu, cu ochii cârpiți de somn, nu eram în stare să mă închid la niciun nasture. Am îmbucat ceva destul de frugal și la mare repezeală, *"haideți, grăbiți-vă odată, să prindeți cursa"*, ne tot îndemna de la spate mamaie.

Până la urmă am reuşit să isprăvim bucatele ce fuseseră puse pe masă şi am ieşit pe prispă, unde eu, mai mult târându-mi picioarele, mă împiedic de ceva şi cad. Mama şi mamaie se reped, îngrijorate, să mă ajute. Mă ridic şi, deşi nu mai țin minte bine, eram mult prea mic ca să-mi amintesc toate amănuntele, mi s-a părut că amândouă au albit atunci când am ridicat de jos un piron de lemn, mânjit cu sânge negru şi vâscos, de care mă împiedicasem.

Rangkook

de Constantin D. Pavel

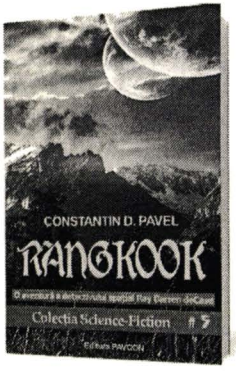

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 5*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

Secretul emisferei

de Traian Bădulescu

"Un univers urban plin de necunoscut, de ireal și fantastic!"

"Dacă nu te mai așteptai la ceva nou în privința călătoriilor în timp, a venit vremea să te pregătești pentru o teribilă aventură de gen!"

Utopii și distopii care păstrează nealterat stilul science-fiction-ului românesc de sfârșit și, evident, început de mileniu, încărcat de substanță, viu și incitant.

În această culegere de povestiri și nuvele, Traian Bădulescu, un autor format la școala inconfundabilă a Cenaclului Planetar Science-Fiction, din București, confirmă peste ani prin talentul său literar! Lasă-te purtat, pagină după pagină, în universul ba întunecat și teribil, ba luminos și plin de speranță, creat în jurul unei societăți aflate, mai mereu, la limită!

Titlu: *Secretul emisferei*
Autor: *Traian Bădulescu*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: *# 2*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

CUPRINS

Prefață – *Religious-Fiction* 5

Despre incredibila aventură
a cuviosului Achim 11

Învățătoarea 57

Strigoiul 109

A B O N E A Z Ă - T E
la
COLECȚIA SCIENCE-FICTION!
Întreabă-ne cum la **0727.77.80.06**

"Față de părintele Achim, care era un om destul mare la trup,
falnic precum brazii crescuți pe munții Coziei,
ființa ce-i stătea acestuia dinainte-i era mai firavă,
cu o față de copil și o piele alb-străvezie iluminată
din interior, ce lăsau să se vadă câteva vinișoare albastre."

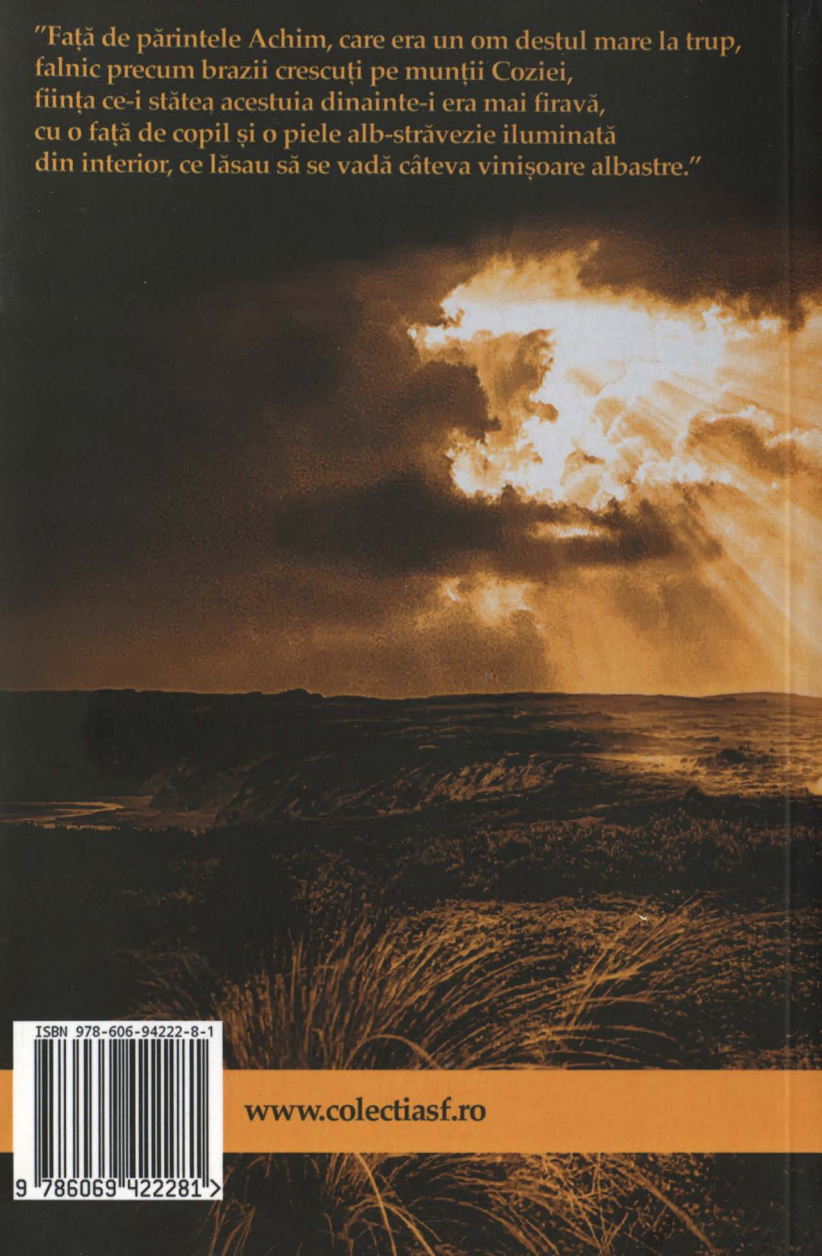

ISBN 978-606-94222-8-1

www.colectiasf.ro